

திராந்தவி

கலை முறை அமைச் சங்கம்

கலை முறை அமைச் சங்கம்

பிள்ளை. 73

நெடக்கடல் பூர்வை

கலை முறை அமைச் சங்கம்

14805
7. 6. 1963

23-26
காலை
SL/PR

நோலா பா

823.21
ஏநா

2430
SL/PR

தூம்
திருச்சிற்றம்பலம்

கீதாஞ்சலி

தமிழாக்கம்

யாழ்ப்பாணத்து நவாலியுர்

திரு. சௌ. நடராசன் அவர்கள், B. A., (Hons.)

(இலக்கைக் கல்விப்பகுதி வித்தியாதரிசார்)

செய்தது

நாவாலி	பூர்விகை
நாவாலி	நாவாலி

2430

கன்னகம்:

திருமகள் அழுத்தகம்

1950

பொருளடக்கம்

1. அணிந்துரை (I)
2. அணிந்துரை (II)

1. பாயிரம்

- (I) கீதாஞ்சலி ஆங்கில முகவுரை
- (II) கவிமரபு

2. நூல் : கீதாஞ்சலி — தமிழாக்கம்

அர்ப்பணம்

தமிழின் இனிமையையும்
தமிழன் பெருமையையும்
சொல்லாலும் செயலாலும்
உனர்த்திக் காட்டி என்வாழ்
கவ நிறையச் செய்த எனது
அருமைப் பாட்டனுர் நவாலி
யம்பதிப் பழங்குடித்தோன்
றல் வன்னியசேகரமுதலி
குல விளக்கு அழையீனுர்
கத்ர்காமர் நினைவுக் கறிகுறி
யாக இந்நலீல அர்ப்பணஞ்
செய்கிறேன்.

சோ. நடராசன்

அன்னைமலைச் சர்வகலாசாலைத்
தமிழ்ப்பேராசிரியராயிருந்தவரும் நாவலருமாகிய
இளசைக்கிழார் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்
அளித்த

அனிந்துரை (I)

பழம் பாரத நாட்டின் வடக்கே வங்காளத்திற்
கனி தாக்கரும் தென் தமிழகத்தில் பாவஸ் பாதியாரும்
நவயுக மகாகவிகள். அவர்கால அடிமைத் தமிழரின்
கொதுமலுக்கும் அறிவைக் கொல்லும் நிச்சங்கிரப்புக்கும்
இடையே பாரதியார் கவியுள்ளம் சேற்றில் வளரும்
தாமரை போற் பூத்தது—மாரி வானத்தில் ஊரும்
மதிபோலத் தாக்கரின் கவிஞரத் போற்றுவாரிடையே ஊற்
றம் பெற்றது. நம்மவர் அடிமை மோகம் அகன்று
விடுதலை பெறத் தூண்டும் வேட்கையால், தமிழில் முன்
ணில்லாத நாட்டு வெறியுடும் அமுதகவி மணமுத்த
முகில்—பாரதியார். கடவுள் மணமறியாத பிறமொழிக்
கலையின் கோடைக் காற்றால் நம்மவரின் வறண்ட மனம்
வளர்மைய்கித் தழையவேண்டித் தாக்கர் பாடிய செய்ய
ளைலாம் தெய்வ மணக்கும்.

இருவரும் சும்மாவிருக்கும் சுகத்தை வெறுத்து
வாழ்வை மதியாமல் தாழும் இந்தியரின் பாழ் நிலையைப்
போக்கி, படைத்த கடவுளைப் பழிக்கும் மடம் தரும்
சோம்பறை நீக்கி, உரத்தொடும் ஊக்க நிறை வாழ்வும்
நிம்மதியும் நம்மவர் அடையப் பாடியவர். இருவரும்
புதிய போத்தலில் முதிய மதுவை வார்த்து இனிமை
கணியும் கட்டித் தேஜைக் கற்கண்டாக்கும் கவித்திறம்,
முயன்று பயிலாது இயற்கையி லைமந்த பாவஸ்.

இருவருள்ளே தாகூர் பாடிய வங்காளக் கவிகளுள் வனப்பும் உணர்ச்சி வளமும் நிறைந்து சிறந்த தொஞ்சலி யைத் தமிழர் சுவைத்துவக்க மொழிபெயர்த்து உதவிய உபகாரி இலங்கை இருமொழிப் புலவர் திரு. சோ. நடராசராவர். அவர் தமிழ்ப்படுத்திய கீதாஞ்சலி யைப் படித்து மகிழ்ந்தேன். இனிய எளிய தமிழில் கனியும் தேனுங் கலந்த பஞ்சாமிர்தப் பாகுபோன்ற அவர்கள் பாக்களை யாவரும் பருகி இன்பமும் பயனு மெய்துவர் என்று கம்புகிறேன்.

தாகூரின் கனிக்கருத்துக்களை வடிக்கத் திரு. நடராசர் வார்த்திருக்கும் ஐம்பொற் கிண்ணங்களான செந்துறை வகைகளும் சிந்தும், துள்ளலோகைக் கவிதீலை வகையும் அகவலும் மிகவும் இனிமை தருகின்றன. பண்டிதர் கருத்தையும் பாமர் உணக்கையும் கவர்ந்து கொண்டு ஒழுகும் இங்கவிகள் யாவரும் படித்துவக்கும் பதம் உடையவை. நடுநிலை உள்ளத்தர் பாராட்டுதற்குரியவை. வாழ்க நற்றமிழ், வாழியர் தமிழர்.

**திரு. தெ.பொ. மீனுட்சிசுந்தரன், எம்.எ., எம்.ஓ.எல்
(பேராசிரியர் - அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம்)**

அளித்த

அணிந்துரை (II)

திரு. சோ. நடராசனார் கீதாஞ்சலியைத் தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். உலகம் போற்றும் இந்தியப் பாவாணராம் இரவிந்திரன் பாடல் களைத் தமிழ்நும் உணர்ந்து பாடி உள்ளக் களிப்பிலே நிலைக்குங்காலம் இந்த மொழிபெயர்ப்பின்வழியே வருகிற தெளையாம். அஜைவருமறிந்து துய்க்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தாற் பேசுவதுபோலவே பாடியிருக்கிறார். ஆசிரியரின் அருள்நோக்கம் போற்றத்தகுக்து.

தாயுமானவர் நடையை அடியொற்றிப் பாடியுள்ள செய்யுள்களே சிறந்து விளங்குகின்றன. சிக்துகளாக வருவன பண்ணேடியைந்து சிறக்கக் காண்போம். இந்த ஆசிரியரின் முயற்சி அவர் விரும்பிய பயணித் தந்து தமிழகத்துக்குப் பெருவிருந்தாய் இனித்து ஒக்குக்.

(I) தொஞ்சலி ஆங்கில முகவரை

தொஞ்சலியின் அருமை பெருமைகளை மேல்காட்டுக் கலைவாணிடையே முதன் முதற் பிரசித்தப்படுத்திய டபிள்யூ. பி. ஈட்ஸ் என்ற அயர்லாந்துப் புலவர் தொஞ்சலி ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்கு எழுதிய முகவரை வருமா அ:

இல் காட்களுக்கு முன் பிரசித்திபெற்ற வங்காள வைத்திய ரொருவருக்கு நான் சொன்னேன் : “ எனக்கு ஜெர்மன் பாஸை தெரியாது. இருந்தும் ஜெர்மன் புலவரோருவருடைய கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு என் உணர்ச்சிகளைக் கிள்ளிவிடுமானால் உடனே நான் பிரிட்டிஷ் நூதனசாலை நால்கிலையத்துக்குப் போய் அப்புலவரின் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அவருடைய எண்ணைப் போக்கின் வரலாற்கறப்பற்றியும் கொஞ்சமாவது கூறும் ஆங்கில நால்களைப் படித்து அறிந்துகொள்ளவேன். ஆனால் இரவீந்திராத தாகூர் பாடல்களில் சில வற்றை வசன சூபமாக மொழிபெயர்த்த இக்கவிதைகள் என் உள்ளத்தை உருக்கியது போலப் பல வருடங்களாக வேலென்றும் என்னை உருக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும், இவரைப்பற்றி யாராவது இந்தியப் பிரயாணி யொருவர் கூருவிட்டால் இவரின் வாழ்க்கையைப் பற்றியோ இக்கவிகள் மலர்வதற்கு அதுகூலமாரிருக்க என்னைப் போக்குகளைப் பற்றியோ ஒன்றும் அறிய முடியாம விருந்திருக்கும்.” இரவீந்திரரின் கவிதைகள் என்னை உருக்கியதில் விசேஷ மொன்றுமில்லை யென அவருக்குப் பட்டது. அவர் கூறினார் “நான் தினமும் இரவீந்திரரின் பாடல்களைப் படிக்கிறேன்,

நவருடைய கவிதைகளில் ஒரு வரியைப் படித்தாலே உலகத்துத் தொல்லைகளை பெல்லாம் மறந்துவிடலாம்.” நான் சொன்னேன்:- “இரண்டாவது இரச்சாட்டு மன்னன் காலத்தில் இண்டனிலிருந்த ஓர் ஆங்கிலேயனுக்கு பெட்டாக்கு அல்லது தாங்கே என்ற புலவர்களது கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பைக் காட்டினால் அவன் மனதிலெழும் வினாக்களுக்கு விடை- பகரக்கூடிய நால்கள் ஆங்கிலத்தில் இருந்திரா. என்னைப் போலவே அவனும் புலோரான்ஸ் ககரிலிருந்து வந்த ஒரு வங்கிக்காரர்களையோ உலைம்பாடியில் இருந்துவந்த ஒரு வர்த்தகவையோ விசாரிக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். நான் தின்த வரையில் இரவீந்திரரின் இக்கவிதைகள் எளிதாயும் நிறைவுடையன வாயும் இருக்கின்றன. புதிய மறுமலர்ச்சி உங்கள் தேசத்தில்தான் உண்டாயிருக்கிறது. அதைப்பற்றிக் கேட்டறிந்து கொள்ளலாமேயன்றிப் படித்தறிய முடிய வில்லை.”

அவர் பதில் வருமாறு:- “இரவீந்திரரை விட வேறு புலவர்களு மிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவருக்கு இனையானவர்களில்லை. எங்கள் தேசத்தில் இவர் பிரசித்தி பெற்றிருப்பதுபோல ஐரோப்பாவில் எந்தப் புலவராவது புகழ் அடையவில்லை. கவி பாடுவதில் இரவீந்திரர் எவ்வளவு சிறந்திருக்கிறோ அதுபோலவே சங்கீதத்திலுள் சிறந்து விளங்குகிறார். இந்தியாவில் மேற்குக் கோடி தொட்டு பர்மானில் வங்காளம் பேசப்படும் பிரதேசம் வரை இவர் பாட்டுக்களைப் பாடிவருகிறார்கள். இரவீந்திரர் தமது முதல் நவீனத்தை யெழுதிய பத்தொன்பதாவது வயதிலேயே புகழ் அடைஞ்துவிட்டார். இவர் சற்ற முதிர்க்க வயதில் எழுதிய நாடகங்கள் இப்பொழுதும், கஸ்கத்தாவில் நடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இரவீந்திரரின் பூரணமான வாழ்க்

கையைக் கண்டு நான் மிகவும் அதிசயமடைகின்றேன். மிக இளைய வயதில் இரவீங்திரர் இயற்கைத் தோற்றங் களைப்பற்றிக் கவி புனைந்தார். நான் முழுவதும் தமது நந்தவனத்திலேயே இருப்பார். ஏறக்குறைய இருபத்தைந்தாமாண்டு தொடக்கம், அவருடைய வர்ம்மில் ஒரு துக்க சம்பவம் ஏற்பட்ட முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டு வரை நமது பாணையிலேயே இணையில்லாத அழகிய காதற் கீதங்களைப் பாடினார்” என்று அவர் மிகுந்த உணர்ச்சியோடு சின்வருமாறு தெரிவித்தார்:-

“அவருடைய காதற் கவிதைகளைப் படித்ததனால் பதினெட்டு வயதில் என் மனத்தில் உண்டான பெரிய மாற்றத்தை வாக்கினால் எப்படி உரைப்பது? அதன் பின்னர் அவருடைய கவிதை அழகும் தத்துவப் போக்கும் உடையதாய்ப் பத்திச் சார்பு பெற்றது. மனித சமூகத்தின் பலத்திற்பட்ட அபிலாஹ்களும் இரவீங்திரர் கவிதைகளில் பிரதிபலிக்கக் காணலாம். வாழ்வை வாழ்வேண்டுமென்று கூறிய சாதக்களில் முதற் சாது இவரே. வாழ்வின் ஆழத்திலிருந்தே இவருடைய உரைகள் கிளம்புகின்றன. அதனாற்றுன் காம் இவரிடம் அன்பு செலுத்துகிறோம்.” நன்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அவருடைய சொற்கள் எனது ஞாபகத் திலே தவறியிருக்கலாம். ஆனால் அவருடைய கருத்து மாத்திரம் மாறவில்லை. மேலும் அவர், “கல்கத்தாவிலுள்ள நமது பெரிய திருச்சைப் பொன்றில் ஆராக்னைப் பிரசங்கம் செய்வதற்காக இரவீங்திரரை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். பிரம சமாசத்தைச் சேர்ந்த நாம் உங்களுடைய ஆங்கில வார்த்தையான ‘சேர்ச்’ என்பதை உபயோகிப்பதுண்டு. ஆராதனை ஆரம்பிப்பதற்குச் சம்ரூ நேரங்தானிருந்தது. சனக்கூட்டம் அதிகம்,

பலகணித்துகூடச் சனங்கள் நெருங்கி நின்றார்கள். விதிகளிற் போக்குவரவு நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.”

வேறு கில இந்தியர் என்னைக் காண வந்தார்கள். அவர்களும் இரவீங்திரரைப்பற்றிப் பெரிதும் மதிப்படுன் பேசினார்கள். எல்லார்க்கும் வெளியாகத் தெரியும் பரிசாரமயமானதும் அரைகுறையாக மதிக்கு எளனஞ்செய்யும் போக்குடையதுமான திரையினற்றுன் பெரியவை சிறியவை எல்லாவற்றையும் மறைத்து வைக்கும் எங்கள் காட்டில் இவர்கள் கூற்று நாதனமாகவே யிருந்தது. நமது தேவ கோட்டங்களைக் கட்டிய பொழுதும் நமது பெரியோரிடத்து அத்தகைய கொரவத்தை காம் காட்டினோமா? “தினமுங் காலை முன்று மணிக்குக் குருதேவர் தியானத்தில் அக்ஷயாமல் அமர்ந்து விடுவார். கடவுளைப்பற்றி ஆழங்க தியானத்தில் அமர்ந்த அவர் இரண்டு மணி கேரம் நிட்டையிலேயே இருப்பார். இதை நான் கேரிற் பார்த்திருக்கிறேன்” என்று வெறிறுவர் என்னிடங் கூறினார். இரவீங்திரருடைய தங்கையான மகரிவி தியானத்தில் ஆழங்கால் அடுத்த நாள் முடியும்வரை கூட நிஷ்டை கலை வதில்லை. ஒரு முறை ஓர் ஆற்றிற் பிரயாணஞ்ச செய்யும்போது இயற்கையின் அழகிய காட்சியைக் கண்டு அப்படியே எட்டு மணி கேரம் தியானத்தில் ஆழங்கு விட்டார். அதன் பின்னர் தான் யாத்திரையைத் தொடர்ந்து கடத்தவேண்டியதாயிற்று. பின்னர் அவர்தாகர் குடும்பத்தைப்பற்றிக் கூறினார். “தலைமுறை தலைமுறையாக இக் குடும்பத்திற் பல பெரியோர் தோன் நியிருக்கிறார்கள். இன்றும் ககனேங்திரநாத், அவநீங்திரநாத் என இருவர் சித்திரகாராய்த் திகழ்கிறார்கள். இரவீங்திரரின் கோதரரான துவிஜேங்திரநாத் பெரியு

தத்துவ ஞானி. கிளைகளில் இருந்த அணில்கள் வந்து அவரின் முழுந்தாளில் தங்கும். பற்றவைகள் கரங்களில் வந்திருக்கும்.”

“இப்பவோ பின்னையோ சடப்பொருள் மீது தமது சத்தியைப் பிரதிபலிக்கச் செய்யாத அறினின் அழகிலோ ஒழுக்கத்தின் சௌந்தரியத்திலோ நாம் நம் பிக்கைவைக்கக் கூடாதென ‘நிட்லே’ என்ற தத்துவ ஞானியின் கொள்கையையே இவர்களும் அனுசரிக்கின்றார்களோ என்று சொல்லக்கூடிய விதமாக பிரத்தியடசமான அழகையும் பொருளையும் இவர்கள் பேச்கில் காண்கின்றேன்.” நான் சொன்னேன் : ஒரு குடும்பத்தைப் புகழோடென்றும் பிரகாசிக்கும்படி செய்யக் கிஷைமுத்தேச வாகிகளாகிய உங்களுக்குத்தான் தெரியும். அன்றெருநாள் நூதனசாலை அதிபர் அங்கே சினச் சித்திரங்களை அடுக்கி ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருந்த ஒரு கறுப்பு மனிதனைக் காட்டி “மிக்காடோ அரசனுக்குக் கலை விஷயமாகப் பரம்பரையாக ஆலோசனை கூறுபவர் இவர்தான். இவர் குடும்பத்தில் இப் பதவியை ஏற்றவர்களில் இவர் பதினான்காம் ஆள்” என்றார். அவர் சொன்னார் : “இரவீந்திரர் சிறு பையனுய் இருந்த காலத்தில் வீட்டிலே எப்பொழுதும் சங்கீதமும் கவிதையும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்” இரவீந்திரருடைய கவிதையில் எளி மையையும் பரிபூரணத்தன்மையையும் நினைத்துப் பின் வருமாறு கூறினேன் : “உங்கள் தேசத்தில் பிரசரா இலக்கியம் அதிகம் உண்டா? இலக்கிய விமரிசனம் அதிகம் உண்டா? இந்த வகையில் நம் நாட்டில் அதிகம் செய்ய வேண்டியிருப்பதால் நமது சிந்தனை புதிய கறபளைகளில் ஈடுபடுவது குறைந்துவிட்டது. நாம் அப்படிச் செய்யாமல் இருக்கவும் முடியாது. நமது மனதி

வீலா மற்றவர்களுடைய மனதிலோ சரியாக இரகிக்கத் தன்மையை உண்டாக்குவதில் 4/5 பங்கு சத்தியைச் சொல்லு செய்கிறோம்.” அவர் சொன்னார் : “ஆமெங்கள் தேசத்தில் பிரசரா இலக்கியம் உண்டுதான்; மத்திய காலத்துச் சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்து வழிநூலாகச் சொல்யப்பட்ட அதே புராணங்களைக் கிராமங்களிலே படித்துப் பாராயணங்கு செய்கிறார்கள். ஓடேயூடே மனிதர் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும் எடுத்துக் கூறினிடுகிறார்கள்.

II

பல காட்களாக இம்மொழிபெயர்ப்பின் எழுத்துப் பிரதியைக் கையோடுகொண்டு சென்றுவருகிறேன். புதைவண்டிகளிலும் ‘பஸ்’களிலும் போசனசாலைகளிலும் இவற்றை வைத்து வாசித்துவருகிறேன். என் உணர்ச்சியை இவை வெகுவாகக் கிளறிவிட்டன. அதை வேறு யாராவதுபார் த்துவிடுவார்களோ என்ற பயத்தினால் அடிக்கூடி இவற்றை முடிக்கொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டது. வங்கமுலத்தில் இவைகள் தான் நுட்பங்களும் மொழிபெயர்க்க முடியாத சரளமான பல நயங்களும் புதிய சந்திரியத்திகளும் உடையன என்று எனது இந்திய நண்பர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் இவற்றின் எண்ணப்பாங்குநான் என் வாழ்காள் முழுவதும் கனுக்கண்ட ஒரு புதிய உலகத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. இது சிரேஷ்டமான ஒரு பண்பாட்டின் விளைவு. இருந்தாலும் புல்லும் பூண்டும் வளரும் சாதாரண புற்றுரையில் வளர்ந்து இயற்கை நலமுடையது.

கவிதை என்றால் ஈசுவர சங்கீர்த்தனம்; கடவுளை நினைத்து அவன் புதம் பாடுதல் என்ற கவிதை சம்பிர

தாயமானது கற்றவர் மற்றவர் என்ற எல்லாரிடத்தும் பழக்கத்திலிருந்து வந்த உபமான உபமேயங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் பல நூற்றுண்டாகவே சேர்த்து வரசுக் கொண்டும் கற்றவர் மனத்திலும் உயர்ந்தோருள்ளத் திலுமிருந்து பல எண்ணகளை யரித்துக்கொண்டும் வடிந்து மறுபடியும் அந்தச் சண்டமுகத்தையே போய்ச் சேர்ந்துவந்திருக்கிறது.

வங்காளத்துப் பண்பாடு உடைக்குத்துபோகாமலிருக்குமானால், எல்லாருள்ளத்திலும் எதிரொளிக்கும் அந்தச் சாதாரண பொதுவுள்ளமானது நம் தேசத்தவருள்ளாம் போல் மற்றவரறிந்துகொள்ள முடியாதபடி பன்னிரண்டு உள்ளங்களாய் உடைக்குத் துபோகாமலிருக்குமானால், இரவீந்திரரின் கவிதைகளில் உள்ள அதிருக்குமுமான கருத்துக்களுட்சில கருத்துக்களாவது கொஞ்சத்தலைமுறைக்குட் பிச்சைக்காரனுக்குக் கூடத் தெரியக்கூடியதாய் வந்துவிடும். இங்கிலாந்திலே இந்த ஓருஉள்ளாம் நிலவிய காலத்திற் சோசர் என்ற கவி ‘துரையில்ல அண்ட கிரெசிடா’ என்ற நூலை மூதினார். சனக்கள் வாசிக்கவும் வாசிப்பதைக் காதாரக்கேட்கவுமேஎழுதப்பட்டபோதிலும் அதைப் பாணர்கள் பாடினார்கள். சோசருக்கு முன்னுள்ள கவிகளைப்போலவே இரவீந்திரரும் தமது பாடல்களுக்குப் பண்ணமைத்திருக்கிறார். அவருடையபாடல்களைப்படிக்கும்போது அவைதட்டுத்தடங்கலின்றி கவியின் மனத்தில் எவ்வாறு எழுக்கன, எவ்வளவு நிறைவுடையன, எவ்வளவு இயற்கையாலெழுகின்றன, உணர்ச்சியின் வேகம் எவ்வளவு துணியுடன் கிளம்புகிறது, எவ்வளவு அற்புதரசம் ததும்புகிறது என்றெல்லாம் கணக்தோறும் எண்ணுகிறோம். காரணமென்ன? பாட்டு அவருக்கு இயற்கையாகவே எழுகின்றது. அதில்

தாதனமில்லை. காரணஞ் சொல்லிச் சமாதானப்படுத்த வேண்டிய அவசியமேயில்லை.

வாழ்க்கையில் அர்த்தங் கானநு பெருமுச்ச விடுக்கொண்டிருக்கும் பெண்கள் அழகாகப் பதிக்கப்பட்டிரிய நூலாய்த் தம் மேசையில் இருக்கும் இக் கவிதைகளைப் பார்த்துச் சோம்பற் கரங்களால் ஒற்றைகளைப் பூட்டி கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலை இவற்றுக்கேற்படாது. அல்லது சர்வகலாசாலை மாணவர்கள் தமது பாடசாலைப் படிப்பு முடியும் வரை இவற்றைக் கையிலேங்கிக்கொண்டு திரிக்குவிட்டு வாழ்க்கைப் போரி வீடுபடும் பொது நூர் வீசித் தொட்டார்கள். நாளைடவில் பிரயாணிகள் இவற்றை வழிகெடுக்கப் பாடிக்கொள்வார்கள். ஆற்றில் ஒடஞ்செலுத்துவோர் ஒதுக்கொள்வார்கள். காநலர் குறிபார்த்து நிற்கும் நேரங்களில் சகவர நுடைய அன்பை விழைந்து பாடப்பட்ட இப் பேரின்பிதுக்களை முன்முனுப்பதால் மோகனமான ஒரு சுளையில் முழுகித் தமது கரப்பான சொந்த வேட்கைகளைச் சாம் மாறி இளமை மறுமலர்ச்சி பெறக் காண்பார்கள்.

இறுமாப்பின்றி இழிவானதென்ற உணர்ச்சியின்றி இக்கவியின் உள்ளாம் ஒவ்வொரு கணமும் இவர்களையடைய ஒழுகியோடுகின்றது. ஏனெனில் இவர்களுடைய மனப்போக்கை கன்றுக அறியும் ஆற்றலுடைய தாதவினாலே இவர்களும் கவியின் இதயத்தை கன்று அறியும் பக்குவழுடையவர்கள். அதனால் இக் காதலின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சம்பவங்களை உள்ளர அறிந்து சொல்லும் தன்மையை நிறையப் பெற்றிருக்கிறது. மாசுதெரியாதவாறு கழாயங்கித்துச் செல்லும் சன்னியாசியும், அரசகுலக் காதலினின் மார்பிலணிந்த கண்ணியி

விருந்து விழுந்த பூவிதழ் கிடைக்குமாவென்று படுக்கையிற் தேடுமிள மங்கையும், வெறும் வீட்டிலிருந்து கொண்டு தன் தலைவரின் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும் மணவாட்டியும் என்ற இன்னோரன்ன கற்பனைப் பாத்தி ரங்களோல்லாம் கடவுளை நினைந்து வேட்கையுறும் உள்ளத்தை உருவகித்ததாகும். கடல் பிரிதல் என்ற ஒழுக்கங்களை உருவகிக்குங்கால் பூக்களையுஞ் சங்கையும் ஆற்றெலுவையையும் ஆட்மாதத்து நினைமுகிற் பருவத்தையும் கவி கற்பனை செய்கிறார். ஆற்றிலே ஒடத்தி விருந்து புல்லாங்குழலை மீட்டிக்கொண்டிருக்கும் மனிதன் யார்? சீனச்சித்திரங்களிலுள்ள கூடார்த்தமான சில உருவங்களைப் போலவே இம் மனிதனும் ஆண்டவளைக்குறிக்கும். எங்கள் பண்பாட்டுக்கு முற்றும் அன்னியமான ஒரு சாதியாரின் பண்பாடு முழுவதுமே கவியின் கற்பனையில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. இக்கவிதைகள் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகிறதோம் வெறும் இந்த நூதனத்தன்மையைன்று. ஆனால் நமது சொந்தத்தேசுத்து உருவங்களேயே இங்குக் காணுகிறோம். தோசெட்டியென்னும் கவிஞரின் வில்லோ மரக்காட்டில் உலாவுவது போன்ற உணர்ச்சி யுண்டாகிறது. இலக்கிய உலகில் முதன்முறையாக நாம் எமது சொந்தக் குரலைத்தான் கனவிலே கேட்கிறோமா என்ற உணர்ச்சியுண்டாகிறது

மறுமலர்ச்சிக்காலங்கொட்டாட்டு ஐரோப்பிய இருஷகள் எழுதிக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உபமான உபமேயங்களும் என்னப்போக்கின் பொது அமைப்பும் எங்களுக்கு எவ்வளவு பழக்கமுடையனவாய் இருந்த போதிலும் அவர்களுடைய எழுத்துக்களில் நமக்கிருந்த ஆர்வங் கெட்டுப்போய் விட்டது. ஈற்றில் இவ்வுலக வாழ்வை நாமெல்லாம் கைவிட்டுவிட வேண்டு

மென்பதை அறிவோம். இனைத்துப்போன நேரங்களிலும், நாமாகவே இந்த உலகத்தைத் துறந்துகொள்ள வண்ணும் காலங்களுமுண்டு. இவ்வளவு கவிதைகளைப் படித்த நாம் இவ்வளவு இனிய சங்கிதத்தைக் கேட்ட நாம் இந்தனை அழகிய சித்திரங்களைப் பார்த்த நாம் வப்படி வாழ்வைத் துறப்பது. நமது தேக சம்பந்தமான இச்சைகளே ஆன்மாவின் இச்சையாகவுங் தோன்றும்பொழுது அதை எப்படி அடிசியமாகவும் கடினமன்றட்டும் துறந்து விடுவது? சுவிற்சலாந்து ஏரிகளின் அழகைப் பார்க்கக் கூடாதென்று அர்ச். பேனுட்டு தன்களை முடிக்கொண்டாராம். அவருக்கும் எங்களுக்கும் எவ்வகையிற் சம்பந்தமுண்டு. அல்லது யோவாதுக்கு வெளிப்படுத்திய வெளி ஆகமத்திற்குறைப்பட்ட கடினமான அலங்கார வாக்கியங்களோடு தோன் எங்களுக்கு எவ்வகையிற் சம்பந்தமுண்டு. இரவிச்சிரர் கவிதையிலுள்ள அன்பின் வாக்கியங்களைப் பார்க்கத்தான் விரும்புவோம்.

விடை பெற்றேன் பிரியாவிடை கூறுமின் கடிது தாழ்த்திச் சிரங்குவித் தேவிதோ நெடிது காலமும் மோடிருங் தேவினிப் படியில் வென்மனை யாட்சி துறந்திட்டேன்.

ஏற்ற ருள்வீ ரிதோகையிற் சாவிதான் சாற்று வீரன்பி னலெலாரு வாய்மொழி போற்றி நீர்தந்த வைக்குள் வோகைமாறு நற்றி நல்லொளி காலை யொளிர்ந்ததே.

இருளை நிக்கியென் னுள்ளத்தை யேமலர்க்கருளு வித்த விளக்கு மணிந்ததே வருக வென்றெருகு கட்டனை வந்ததால் பெரிய யாத்திரைக் காயத்த மாயினேன்.

ஏ. கெம்பிஸ் அல்லது சிறுவை யோவான் என்ற சாதுக்களின் மனங்கூர்க்கு எவ்வளவு வேறானது இக் கவி யின் மனோபாவம். “இந்த வாழ்வை நான் விரும்புகிற படியால் மரணத்தையும் நான் விரும்புகிறேன்” என்று இவர் கதறும்பொழுது சொந்த மன நிலையைக் காண கிறேருமல்லவா? மரணத்தைப்பற்றிக் கூறும் என்னாக்கள் மாத்திராமா நம்மெல்லாருடைய மனசிலையோடும் ஒத்திருக்கின்றன? இல்லை. நமது வாழ்வில் ஆண்டவனிடத்து நம்பிக்கை வைத்ததுண்டா? அன்புகொண்டோ மென்று சொல்லமுடியுமா? ஆனாற் சென்றுகழிந்த நமது வாழ்களைப் பார்க்குமிடத்தும் காட்டில் வழிதேடி யலையும்பொழுதும் மலைக்குன்றில் ஏகாந்தமான பிரதே சத்தில் விணைகவே தாம் கொள்ளும் அந்த நூதனமான உரிமையிலும் இந்தத் தோன்றுத சுவையை யுண்டாக்கும் உணர்ச்சியைக் காணகிறோம்.

என்தெய்வமே

கூட்டத்தி வொருவனென என்னையறி யாதென்னுள்ளம் மன்னியென் சலனமாம் வாழ்வினைவ் வோர்கணமும் மாருத சாசுவதமாம்
மருவினிய முத்திரையையிட்டுப் பொறித்தனை,

இது திண்ணை வேதாந்தமன்று. சிறைக்கூடத்தில் நிலைங்கு தூய்மையன்று. நூரையும் அதனைப் பிரகாசிக்கக் கொய்யும் பரிதியின் ஒளியையும் தீட்டும் சைத்திரிகின் உணர்ச்சி வேகம் தீவிரமான பெருங்கீலை யடைகிறது. அந்த நிலைக்கு கம்மையும் உயர்த்தும் தன்மையை இங்கே காணுகிறோம். இம்மாதிரியான குரலைக் கேட்க வேண்டுமானால் சென். பிரான்ஸிலிடமும் வில்லியம் பிளேக்கிடமுந்தான் போகவேண்டும். ஆனால் மற்ற

மிக்கங்கம் சரித்திரத்தில் இவர்கள் எங்களுக்கே அன்னியராகவிட்டார்கள்.

III

நீண்ட நூல்களை எழுதுகிறோம். திட்டம்போட்டு அதன்படி, நிறைந்த நம்பிக்கையுடன் அவற்றை எழுதித் தள்ளிவிடுகிறோம். ஆனால் ஒரு பக்கமாவது எமக்கு ஆண்மதிக்குப்பி யளிக்கிறதா? எழுதுவதில் இன்பத்தை புண்டாக்குகிறதா? சண்டைபோட்டுப் பணத்தைக் குறிக்கிறோம். மண்டை நிறைய அரசியற் பிரச்சினைகளைத் தினித்துக்கொள்ளுகிறோம். எல்லாம் சுவையற்ற வெலைகள். ஆனாற் தாகூர் இந்தியப் பண்பாட்டைப் போலவே ஆன்மாவைத் தேடிக் கண்டு தரிசித்து அதன் இயற்கைப் பெருக்கில் முழுகிவிடுகிறார். மேலைத்தேசமுறைப்படி நடந்து அதனால் உலகிற் பெருமை பெற்ற வர்கள் போலக் காணப்படுவோருடன் தமது வாழ்வையும் கவி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார். தன்னுடைய வாழ்க்கை கெறியே சிறந்ததென்பதை அவர் மிகுந்த விநயத்துடன் கூறுகிறார்.

மௌனங்னைக் தேசும் மக்களு மெஜைப்பார்த் தொருசிறு முறுவலால் நாணமேற் றினரே தானையை யிழுத்தென் முகத்தினை மறைத்தே பிச்சைக் காரிபோற் பேசா திருப்பேன் யாதை யோகீ வேண்டுவ தென்பார் நாணிக் கண்புதைத் தடங்கி யிருப்பேன்.

மற்றேரிடத்தில் ஒருகாலத்தில் தனது வாழ்வால்வாறு வேறு போக்குடையதாய் இருந்ததென்பதை வண்ணி அவர் “நன்மை தீழையென்ற போரில் எத்தனை தினங்களைக் கழித்தேன், இளமையின் வெறுநாட்களில்

என்னேடு விளையாடிய தோழன் எனது இதயத்தைத் தன்னிடமிழுக்கிறான். இதனால் என்ன பயனற்ற நிலைமை ஏற்படுமோ அறியேன்'', என்கிறார். குழங்கை கள் பறவைகளையும் இலைகளையும் எப்படிப் பார்க்கிறார் களோ அப்படியே கவியும் காண்கிறார். பருவப் பெயர்ச்சிகளில் கண்டபெறும் பெரிய சம்பவங்கள் எங்க ஞக்குக் காட்சியளிப்பதுபோலவே அவைகட்குங் காட்சி யளிக்கின்றன. என்ன குழங்கையுள்ளம்! என்ன எனிமை! சரளாவாம். வேறு இலக்கியங்களில் எங்குங் கிடையாது. வங்க இலக்கிய ஊற்றிலிருந்து உண்டானதா? பத்தியிற் பிறங்கதா? கவியின் சோதரர் கையிற் பட்சிகள் கூட வந்து அமருமாமே? அப்படியானந் பரம்பரையாகக் கிடைத்ததா? டிரிஸ்டன் அல்லது பெலனேர் என்பவரின் விகாரம்போல இதுவும் பல நூற்றுண்டாக வளர்ந்து வந்ததா? குழங்கையைப்பற்றித்தான் பேசுகிறாரோ? அல்லது சாதுக் களைப்பற்றித்தான் கூறுகிறாரோ? என்ற நினைக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது.

கூடுவார் சிறுவர்கூத் தாடியே பாடிமனை
கோலுவார் மணால்கொண்டு வெண்
சவியற்ற சருகினால் ஒடஞ் சமைத்துவிரி
சலதியிற் போத விடுவார்,
சாலவும் புன்னகைசெய் தோடிப் பொறுக்குவார்
சங்கினேடு சிப்பிக் குலம்
புவியினிற் புதைப்பட்ட பெருஷிதிக் கலைக்லார்
பொருளெனப் பறல்கொள்ளு வார்
பொருகடற் றரைமுழுகி முத்துக் குளிப்பர்பலர்
போகுவார் வணிகர் பலரே.

பதின்யூ. பி. கட்டஸ்.

செப்டெம்பர், 1912

(II) கவிமரபு

உலகத்து மக்கள் உள்ளத்தில் ஆதியிலே தோன்றிய அழகுணர்ச்சிப் பிரவிருத்திகளில் ஒன்று பாட்டு. சரித்திரம், சாத்திரம், தங்திரம், மந்திரம், தருமம் எல்லாம் ஆதியிற் பாட்டாகவே பாடப்பட்டன. நாகரிகமுற்ற எந்தச் சாதியாரின் பழைய சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும் சந்தமும், யாப்பும் கொண்ட கவிதை யாகவே எல்லா இலக்கியங்களும் இருப்பதைக் காணலாம். வெளிசெலன்று வென்ன, காந்திநேவியாவி வென்று வென்ன, இங்கிலாந்திலென்று வென்ன, சினை, யப்பானி வென்று வென்ன, எகிப்திலென்று வென்ன கவிதை யாகவே பழைய இலக்கிய முயற்சிகளைல்லாம் அமைக்கிறுக்கின்றன. வேத கீதங்களையும் பழங்குடியினர்களையும் ஆராய்வோர் இந்தியாவிலும் இது பெருவழக்கென்பதை யறிவார்கள். சீர், அடி, எதுகை, மோஜை இவற்றைக் கொண்ட சோற் கூட்டங்களைப் பார்க்கலாம். இந்தப் பாட்டு அமைப்பே இன்றுவரை அழியாதிருக்கிறது. வாழ்வின் வேறுதுறைகளில் நினைத்தற்கிய மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டபோதிலும் பாட்டு என்ற இலக்கிய அம்சம் இன்றுவரை மாற்றமடையவில்லை.

இவ்வாறுவந்த இந்தியக் கவி மாபில் இங்காலத்திலே தோன்றிய இந்திய மகா கவிகளுள் இரவீந்திரநாத் தாகூரும் ஒருவர். இவர் வங்காளத்திலுதித்தவர். செந்தமிழ்காடும் பாதியார், சோமசுந்தரப்புவர், தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை என மூன்று கவி சிரேட்டர்களைப் பெற்றிருக்கிறது,

தாகூர் அமரகவி; அவருடைய பாட்டுக்கள் அழியாத நலமுடையன. வங்க இலக்கியம் தாகூருடைய பாட்டுக்களால் ஒரு மறுமலர்ச்சியைப் பெற்றது. உலகமே ஒரு புதுக் கவியைப் பெற்றுவிட்டது. ஈட்டல், ரஸல், வாஸ்டர், டிலாமூர் போன்ற ஆங்கிலப் புலவர் கூட்டத் துக்குஞ் தலைவராகத் தாகூர் திகழ்ந்தார். கவி உலகில் இது தாகூர் யுகமென்றே பலர் கொண்டாடினார்கள். இந்தியக் கவிகள் மரபில் அவர் வேதகால இருடிபோல இருந்தார். உபநிடத்தத் து முனிவர்கள்போல விளங்கினார். பத்தியால் கசிந்துருகும் மாணிக்கவாசகர், நாவுக்கரசர், துளசிதாசர், புராந்தரதாசர்போலத் திகழ்ந்தார். இராமதாசர், மீராபாப், ஆண்டாள், தியாகம்யர் முதலிய பத்திமான்களின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்திருந்தார். வங்கத் தில் உதித்த பெரிய வைணவ பத்த சிகாமணியான சௌதன்னியரின் சம்பத்து தாகூருக்கும் இயல்பாகவே கிடைத்தது. பொதுவாகவே இந்திய இலக்கியம் பக்கிப் போக்கையுடையது. சமயச் சார்பையுடையது. தத்துவமெய்ஞானத்தையே குறிக்கோளாகக் கொள்ளுவது. “அறம், பொருள், இன்பம், வீட்டைதல் நாற்பயனே” என்பதே அன்றுதொட்டுத் தமிழிலக்கியக் குறிக்கோளாயிருந்திருக்கின்றது. இது இந்திய இலக்கியங்களின் ஒரு விசேஷ தன்மையென்று உணரலாம். இதற்குப் பல காரணங்கள் கூறலாம். கடவுளை “அம்மையப்பன்” என்றும், “தோன்றுத்துணை” என்றும், நண்பனென்றும், நாயகனென்றும் பலவாறுக் கிண்ணியக் கவிகளும், முனிவர்களும் பாராட்டிப் பத்தி பண்ணிப் போற்ற வந்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் பிரமம் என்ற மேலான அத்துவைத் தித்தாந்தத்தை, அதாவது-சிந்தைக்குமெட்டாதவாறு உயர்க்க விவேகிகளால் மாத்திரம் யோக

சாதனையால் தியானஞ் செய்யக்கூடிய (பிரமத்தை எல்லா மாகக் கானும்) ஒரு சித்தாந்தத்தைக் கண்ட சங்கரரும் ஈற்றில் “அம்மே அப்பா, தட்சணைமூர்த்தி! உன்னை வணக்குகிறதற்கு மூட சனங்கள் காட்டிலும், மலையிலும், தடாகங்களிலும் மலர் பறிக்கச் செல்லுகிறார்கள். ஆனால் உள்ளமென்னும் தடாகத்தில் மலர்ந்துள்ள மலையைவர்கள் உபயோகிக்கவில்லை”, யென்று கதறுகிறார்.

தாகூருடைய பாடல்களும் பத்தியிலேதான் ஊற் றெடுத்தவை. தாகூரை உலகுக்குக் காட்டிய நால் ‘கீதாஞ்சலி’. அதுவே அவருக்கு ‘நோபெஸ்’ பரிசையும் கொடுத்தது. அதனால் அவர் உலகுக்கு ஒரு கவி யெனப் புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்டார். தாகூர்போன்ற மேதாவிகளின் பாடல்களை மொழிபெயர்க்க முடியாது. மூலத்திலுள்ள கீதம் இசை, நயம், சொல், பொருள் நாயக்களெல்லாம் மொழிபெயர்ப்பில் ஒழுகிவிடுகின்றன. இருந்தும், தாகூரின் எண்ணப்பாங்கும் சொன்னடை முதலியனவும் பன்னாறுண்டாக நமது பத்தர்களாற் பயின்றுவரப்பட்டனவே. அதனால் அதில் அவ்வளவு கஷ்டமில்லை; அதைத் தமிழ்ப்படுத்துவதும் சிரமமில்லை. கற்பனைகளும், தலைவன் தலைவி சம்பிரதாயமும், இன்றோரன்ன விஷயங்களும் தமிழ் மரபில் ஆளப்பட்டன. அதனால் அவை தமிழ்லக்கிய மரபாய்த் தமிழர் இதயத்தில் ஊறிவிட்டன. எனவே, தாகூரின் பாடல்களை மொழிபெயர்ப்பதில் அங்கியபாளைக்காரருக்கிறுக்கும் கஷ்டங்கள் இந்திய பாளைக்காரருக்கு அதிகமில்லை. அதுவும் தமிழில் மிகக் குறைவு எனலாம்.

தாகூர் தமது வசந்தோற்சவமென்ற கவிதையில் “மனிதரிடமுள்ள விருப்பு வெறுப்பை நீக்குவதுதான்

கவிகளின் தொழில்’ என்று கூறகிறார். வாழ்க்கைப் போரிற் சுதந்திரமென்ற வெற்றியைக் கொடுப்பதுதான் கலைகளின் உண்மையான பலன். உலக பந்தங்களை மறந்து காலங்கடங்க பரம்பொருளோடு நாம் தொடர்பு பெற்றிருக்கும் கண்ணால் காணமுடியாத சம்பந்தங்களைக் கலைதான் காட்டுகிறது. வாழ்வென்னும் ஒரேதன்மையான சக்கரத்திற் சுழலாமல், அதன் இழித்தகைய கூட்டங்களிலிருந்து எம்மை உயர்த்திப் புனிதமான உலகங்களிற் கொண்டுபோய் விடுகிறது. ஓயாமல் உண்டுத்துத் தொழில் புரிந்து கற்றவதை விட்டுப் பூசல் மலிந்த நோயறையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி விடுகிறது. வாழ்க்கையான பேச்சு வலையிற் சிக்கிக்கூட்க்கும் எம்மை விடுதலைசெய்கிறது. ஈற்றில் எம்மை மறந்து சாங்கி பெறுகிறோம் எங்கள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் பதங்கீக்கிடக்கும் கவித்துவத்தையும், இரசிக சுவாபத்தையும் விடுதலை செய்கிறது. தன்னை மறந்து ஆனந்தத்தினால் கவிதை புனையும் கலைஞர்தான் மற்றவர்களுக்கும் இத்தகைய ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பான். உலகத்து இன்பதுண்பங்களிலிருந்தும் காமக் குரோதங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு மேலேஎழுந்து செல்லும் திறமை உடையவன்தான் உண்மையான கலைஞர்.

கலைஞரின் அந்தராத்மா, வெளியுலகத்தோடு ஒன்றுபட்டாற்றுன் கலை பிறக்கும். கலைக்கு ஊற்று ஆனந்தம், அதனுற்றுன் கலை ஆனந்தத்தை மற்றவர்களினையே உண்டாக்குகிறது. இந்த ஆனந்தம் மனிதரின் விடுதை காலத்தின் தன்மையைப் பொறுத்தது. உண்டுத்தந்துக் கொழில் புரிந்து எஞ்சியகாலத்தை மனி தான் விடுதைகளிற் கழிக்கிறான். சாகித்தியம், சங்கீதம், கலை என்பன இவ் விடுதைகாலப் பிரவிருத்திகள்,

பயன் கருதிப் பேசுவது ஒன்று. ஒரு பயனும் கருதாத பேச்சுப் பாட்டாகிறது. ஓர் இடத்துக்குப் போகவேண்டுமானந் காலால் கடக்கிறோம். அப்படி ஒரு இலட்சியம் இல்லாதபோது காலால்கடனமாடுகிறோம். சூரியன்வட்டமானது! உலகம் அதைச் சுற்றிச் சுழல்கிறது; நீர் பாய்கிறது, அக்கினி சூடானது; என்றெல்லாம் சாத்திர உண்மைகளை ஓயாமல் சொல்லி கொண்டிருந்தாற் சலிப்புண்டாகும். ஆனால் சூரியோதய வருணனை எத் தனிதரம் சொன்னாலும் சலிப்புண்டாக்காது. ஏனெனில் சூரியோதய வருணனை யென்பது சாத்திர உண்மையன்று. அதைக்கண்ட ஒரு புலவனின் உள்ள உணர்ச்சி அதில் அடங்கியிருப்பதால் அது சாசுவதமான இன்பத்தை அளிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது.

கவிதையிற் புலவனுடைய ஆன்ம விலாசம் பிரகாசமாகிறது. அப்பொழுது “அன்பு என்ற உணர்ச்சியினாலோ அதுபோன்ற ஆழங்க வேறோருணர்ச்சியினாலோ நமது உள்ள எம் பொங்கி வழியும்பொழுது நமது ஆன்ம விலாசம் மட்டத்திற்கு பாய்கிறது” என்கிறார்தாகர்.

கலையைப்பற்றி இரவீந்திரநாத் தாகூர் கொண்டுள்ள கொள்கை இந்தியாவின் கலை மரபையே விளக்குகிறது. இந்துவகையில் தாகூரின் பாடல்களில் அமைந்துள்ள வில தத்துவங்களைப் பார்க்கலாம்.

மனிதனிடத்து இரண்டுவிதமான சபாவங்களிருப்பதைக் காணலாம். ஒன்று உயர்ந்தது, மற்றது இழிந்தது. உலகத்து விடய போகங்களைப் பெரிதென மதிக்கிறது இழிந்த சபாவும், உயர்ந்த சபாவும் ஆன்ம சாந்தி

தியையும் பற்றற்ற தன்மையையும் பெற விரும்புகிறது. ஒன்று கடவுளை நினைத்துச் சுதந்தரம்பெற அவாவு கின்றது. மற்றது உலகத்து இன்பங்கள் தான் சிறந்தவையென்று மன்னேடு மன்னையக் கிடக்க விரும்புகிறது. இவையிரண்டும் ஒற்றுமைப்படுவதில்லை. இந்தச் சாதாரண அனுபவத்தைத் தாகர் கீதாஞ்சியில் ஒரு பாட்டில் அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார் :

கொண்டது விடாதெனை யண்டிநிற் கும்ஹிலங்
குக்கூட்ட மாந்தோல் ஸிகள்
கோடானு கோடியுங் கொன்றிடுவ னென்றுளங்
கொள்ளிலென் னெஞ்சு பதறும்
அண்டருங் காணுத அரியாசிதி யுன்னிடத்
தாகுமென் றறிகுவன் யான்
ஐயனே நீயெனது மெய்யன்ப னானுலு
மலைவனே காக்காய்ப் பொனுக்
குண்டெனாக் காசையில் விடுதலைக் கேயென்னி
ஊள்ளமதை யென்ன நாணும்
ஊனமும் மரணமுங் கொண்டவிப் போர்வையில்
தொன்றுக்கு முதவா தெனின்
பண்டுவரு பாசத்தி னுவிதனை வவ்வினேன்
பாவியேன் வறுமை பெரிதே
பாலித்து மிக்கவருள் செய்திடுவை யென்றென்று
பயமுற்ற தேழை நெஞ்சே.

“கடவுளோ ! யிந்தப் பிரபஞ்ச பாசங்களை யகற்று” என்று கேட்கும்பொழுதும் கடவுள் அப்படிச் செய்து விட்டாற் ககபோகங்கள் போய்விடுமெயென்று பயப்படுகிறோம். இந்த அனுபவம் சர்வ சாதாரணம். உணர்ச்சியை வெளியிடுவதுதான் கவிதையென்கிறுக்கள். அது ஓப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியாயிருக்கவேண்டுமானால் எல்

ஸர் மனத்திலும் எதிரொலிக்கும் தன்மையுடையதாயிருக்கவேண்டும். கூவியாளாகவங்து மன் சுமங்த சோமங்தராக் கடவுளுக்கு அரசனுடைய தண்டாயகர்கள் பிரம்பு கொண்டு அடித்தார்களாம். அந்த அடிஎல்லாருடைய முதுகிலும் பட்டதாம். ஒரு புலவனுடைய கவிதையிற் கூறப்படும் உணர்ச்சிகளும் அப்படித்தான். எல்லாருடைய மனத்திலும் ஏற்பட்ட அல்லது ஏற்படக்கூடிய பொதுவான உணர்ச்சிகள். அத்தகைய ஒரு பொதுவான உணர்ச்சி தாகரின் பாடல்களிற் பரக்கக்கூண்டாம்.

உலகம் அநித்தியமானது ; அழியும் மாலைத்து. ஆதலால் ஆனம் விடுதலை வேண்டுமானால் உலகைத் துறந்து காட்டிலே தவஞ்செய்ய வேண்டுமென்பது தாகுருடைய சித்தாந்தமன்று. உலகத்திலிருந்துகொண்டு தான் அனுசக்தியோகஞ் செய்யவேண்டுமென்பது தாகர் சித்தாந்தம். ஈசுவரனுடைய சத்தி எப்பொழுதும் கருமத்தில் விடுதலையை அடைகிறது. வரட்டுச் சக்ஷியாசம்பண்மையான சிராகையை உண்டுபண்ணுது.

பகவத்கீதை கூறுகிறது :- மனத்தினால் விஷயபோகுக்களை நினைத்துக்கொண்டு காயத்தினால் அவற்றைத் துறந்துகொண்டிருப்பவன் அஞ்சானி. அவனுக்கு விடுதலை கிட்டாது. பயனைத் துறந்து கருமத்தைச் செய்து கூண்டிருப்பவனுக்கே முத்தி கிடைக்கும். தாகர் சுறுக்கரூர் :-

மனீயிருட் டிச்செபம் பண்ணியே காந்தமாய்
மங்கிரங் சொல்லு கின்றூய்
மங்குமிருள் குடிகொண்ட கோவிலிற் கதவுதாள்
மாட்டிவழி பாடு செய்வாய்

பணிசெயுங் கடவுளுன் முன்னில்லை நோக்குவாய்
பாதையிற் கல்லு டைக்கும்
பாட்டாளி மகனேடு கூட்டா யிருக்கிறுன்
பண்ணீயா ளோடு மவனே
துணியெலாங் தூசுறச் சடுவெய்யில் தன்னிலும்
தூறுமழை புயலி லுந்தான்
துணியா யிருப்பனச் சோதிநற் கடவுளுன்
தூயவுடை தன்னை வீட்டே
மனிதனே யீசனைப் போலாந் மன்மீது
வந்துபணி செய்ய வேண்டும்
மன்னுஙல் வீடெனப் பன்னுவாய் வீட்டுக்கு
மார்க்கமெங் கேயறிவை யோ.

கடவுள்கூடக் கருமத்தைச் செய்துகொண்டே இருக்கிறுன். அது அவனுடைய தருமம் என்று கிணதயின் கரும யோகத்தை அற்புதமான பாட்டினால் எல்லாரும் உணருமாறு தாகூர் விளக்குகிறார். தாக்ருடைய வேதாங்தப் பாடல்களிற் சிறந்து மினிரும் ஒரு விசேட அமிசம் வேதாங்த உண்மைகளை எல்லாரும் அறிந்து அறிபுக்கும்படி இலேசாகப் பாடிவிடுகிறார்.

இரசங்களுக்கெல்லாம் ஆரம்பமும் முடிவுமாயிருப்பது சாந்த ரசமென்பார்கள் அலங்கார சாத்திரமறிந்த வர்கள். ‘லீலா கூக்’ என்னும் பத்தகிகாமனி கிருஷ்ணகாண்மீர்த்தத்தில் தம் மனம் சாந்தியடைந்திருப்பதை அவருடைய விருப்பத்தை வெளிபிடும் வாயிலாக உணர்த்துகிறார். சந்தியாவந்தனமே! உனக்கு ஒரு நமஸ்காரம். மூன்று வேளையும் தவறுமல் செய்துவந்த ஸ்கானத்திற்கும் ஒரு வந்தனம். ஒ தேவர்களே! பித்ருக்களே உங்களுக்கும் நான் கை கூப்புகிறேன். உங்களோச் சந்தோஷங்கெய்ய என்னால் முடியாது. மன்னிக்க

வேண்டும். நான் எங்கோ ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து ஆயர்குலத்துக்கு மகுட மனிபோன்ற கண்ணனை நினைத்து நினைத்து என் பாபங்களைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேன். அதுவே எனக்குப் போதும். மற்றது எனக்கு வேண்டாம்? எனக்கிறார். இதுவே சாந்தத்தின் வெளித்தோற்றம். இதைக் கைப்பற்றுவதே ஒருவளை உத்தமனுப்புச் செய்துவிடும்.

இரசங்களைல்லாம் உருவெடுத்து நிலைத்து மடியும் இடத்திற்குச் சாந்த ரசம் என்பார்கள். காற்றில்லாத இடத்தில் விளக்கின் சுடர் அலையாது நிற்பதுபோல மனி தனுடைய ஆசைகள் துன்பங்கள் இன்பங்கள் எல்லாம் மடிந்து ஸ்திதப் பிரக்ஞஞக நிற்கும் நிலை அது. அதை எளிதில் அடைய முடியாது. கசிஞருக்கு மூலா நூரமான மனோபாவமாயுள்ளது இந்தச் சாந்த நிலை. ஒரு பொருளில் ஆசை வந்துவிட்டால் நம் மனமே அப்பொருளை மற்றவைகளைக் காட்டிலும் உயர்த்திவிடுகிறது. விருப்பும் வெறுப்பும் இருக்கும்வகை மனத்தில் சாந்த நிலை உண்டாகாது. சதாசிவப்பிரமம் என்பவர் சாந்த ரசத்தின் அவதாரம் போன்றவர். அவர் இந்தச் சம நிலையைப்பற்றி ஓர் இடத்தில் விளக்கியிருக்கிறார். சாந்த நிலையடைந்த யோகி ஒன்றையும் தனக்கு வேண்டும் என்று விரும்பமாட்டான். ஒன்றையும் வெறுக்க முன்வரான். அவனுள்ளம் ஆசையும் வெறுப்பும் இல்லாமல் இருப்பதால் சந்தனம்போலக் குளிர்க்கதாய்த் துலங்கும். அங்கு இன்பம் நிலைத்து நிற்கிறது. பழங் தமிழரிடையே இவ்வயர்ந்தகொள்கை பெரிதும் பொற்றப்பட்டு வந்தது. புறகானாற்றில் ஒரு செய்யுள் இதை வலியுறுத்தும், அது வருமாறு:-

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்
தீது நன்றும் பிற்தர வாரா;
நோதலுங் தணிதலு மவற்றே ரன்ன;
சாதலும் புதுவ தன்றே; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே; முனிவில்
இன்னு தென்றலு மிலமே மின்னெடு
வானங் தண்டளி தலைஇ யானது
கல்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படேஉம் புணைபோ லாருயிர்
முறைவழிப் படே மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் ரெளிந்தன மாகவிள் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த வதனினு மிலமே”.

— கவுனியன் பூங்குன்றன் பாட்டு.

குரியன் சந்திரனும் இருக்கட்டும், குளிர்ந்த கிர
ணக்களையே வீசட்டும், சந்திரன் கதிரவனுகட்டும்,
அவன் கிரணங்களும் அனலையள்ளி வீசட்டும், அக்கிணி
மேல் நோக்கி எரியும் வழக்கத்தைவிட்டுக் கீழ்முகமாய்
எரியட்டும், எது எப்படி வேண்டுமானாலும் போகட்டும்.
எல்லாம் மாயையின் செயலென்று எண்ணிச் சாந்த
நிலையை அடைந்தவன் ஆச்சரியமடையமர்ட்டான். ஆகா
யம் இடுந்து விழுந்தாலும் பூமி சினந்தாலும் பற்றுத்
லற்று, சிறைந்த உள்ளத்தோடு இருப்பவனுக்கு ஒரு
குறைவுமில்லை.

உலகம் ஒரு ஸீலை. எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவிக்கும்
அருட்சத்தி ஒன்று உண்டு. அதன் சந்திரானத்தில்
நாமெல்லாம் பிரவிருத்தி செய்கிறேன். ஈசுவரன் ஒரு
மகா கவி. எங்கள் செயல்களுக்கெல்லாம் பலிதரும்

காரணனுயிருப்பதுமாத்திரமல்லாமல் அவனே தானாக
ஏங்கள் புலன்களிற் புதைந்து நின்று தனது சுந்தரத்
தொல்லுலக மாயையைக் கண்டு களிக்கின்றன் என்ற
கருத்திற் சாந்த ரசம் ததும்புவதை யுணரலாம். இந்த
இரசம் தாக்கருடைய பாட்டுக்களில் மலிந்து கிடக்கக்
காணலாம்.

ஒரு பாட்டு.

வாழ்வெனும் பொற்கலம் வழியுமா நீசனே
வாயார நீயு மொருகால்
வற்றூத நல்லமுத மிக்கலத் திட்டுமிக
வாய்மடுத் திடுவ தென்றே
நீள்புவன போகங்க ஓரயின் தோற்றத்தை
நீயெனது கண்கள் கொண்டே
நேராக நோக்கியிக ஆனந்த முறுவையோ
நீயெனது செவியில் நின்றே
குழின் சாசுவத மாயநற் பாவினிசை
சோராது கேட்டு மகிழ்வாய்
சொல்லாற் றெடுக்குமென துள்ளமுன் சுந்தரத்
தொல்லுலக மாயை கண்டே
வாழ்வீனைப் பேரன்பு மயமாக வைத்தனின்
வற்றூத கருணை யமுதம்
வறியெனைன் சிறுமைபோ யுனதினிமை யாய்மாற
வாழ்வுதந் தருளு மாலோ.

இது சாந்த ரசத்தின் சிகரம்.

இரசம் என்பது கேவலம் அநுபவத்தை மட்டுமே
ஏற்படும். தன்னுடைய அநுபவத்தை முற்றுக எடுத்
துக்காற் ஒருவனுக்குத் திறனில்லை. பூரணமான இன்ப
அநுபவத்திற்கு அயர்ந்து கண்றுய உறங்கும் நிலையையே

சமமாகக் கூறலாம். உறக்கத்தில் நாம் என்ன செய்தோ மென்று யாருக்கும் புலப்படாமல் போனாலும் விழித்த வடன் ஒரு புத்துணர்ச்சி உடம்பு முழுதும் பரவி யிருப்பதை யறியலாம். அவ்விதமே காவியத்தைப் படித்தோ நாடகத்தைப் பார்த்தோ இரசிகர்களுக்குப் புலன்களின் தெளிவு ஏற்படுகிறது. அதுவே இரசம் பொருந்திய காவியத்திற்குத் தக்க பரிட்சையாகும். தாக்கின் பாடல்களைப் படித்து முடிந்தபின் புலன்கள் தெளிவுறுகின்றன. காலையில் மலரும் தாமரைபோல நம்முள்ளம் அயராத் புதுமையில் மலர்கிறது. யார் அதை வேண்டாமென்று சொல்லுவார்கள்.

சௌ. நடராசன்

கீதாஞ்சலி

*

அந்தமில் வாழ்வெனக் கருளினை ஜெயனே
அதுவுமுன் றிருவுள்ளமோ
அழிகாய் மாமிக் கலங்கவிழ்த் துக்கவிழ்த்
தரியப்புது வாழ்வுபெய்தாய்
ஏந்ததமு மிச்சிறிய சுந்தரப் புற்குழல்
தாரணியை லாங்கொண்டுபோய்
சாக்வத மாகவே புதுமையின் னினிமையுள்
சங்கித கானமருள்வாய்
எந்தையன் கரகமல சஞ்சீவி பட்டதும்
என்மனம தெல்லைமீறி
எட்டாத வானந்த சாகரத் தாழுவேன்
என்னென்ன வோவலறுவேன்
இந்தையுஞ் செய்வதற் கரியங்கின் கொடைக்களென்
சிறியகை கொள்ளுமாலோ
தெண்கடல் மடைத்திறங் தென்னநீ யுகமெலாஞ்
சொரிகுவை நிறைவதெட்போ ?

1

2

பாடுக வென்றுநீ பணித்தலு மையனே
தேடுதற் கரியங்கின் திருமுகம் பார்த்தேன்
உள்ளம் பொங்கி யுரைதடு மாறிக்
கரையறி யாதவோர் பெருமித முற்றேன்.
உண்ணீர் மையினாற் கண்ணீர் கலங்க
மாறுபட்ட பொல் லாமையெல் லாமோர்
ஷ்ருட்ட டின்னிசை நல்லொழுக் காயின.

பரவையைத் தாண்டுமெப் புள்ளினம் போல
என்மனங் களித்துநின் பொன்னடி படருமென்
பாடலுக் கிரங்கும் பான்மையை யாதலிற்
சூடிய தென்குநின் கோலத் தெரிசனம்
பாண்ணென்ற ரதனைற் போவென விட்டார்
ஆதலிற் கிட்டிய தல்லது கிட்டுமோ
மாலயன் கானு மலரடி யெனது
பாவெனுஞ் சிறகாற் பறந்துவாந் தடைந்தேன்.
பாட்டினில் மயங்கிப் பரவச மாகிப்
பரம்பொரு ளாகிய வுன்னைத்
தரங்தெரி யாதுநான் தோழவென் ரேனே. 2

3

பண்ணிறைந்த வின்னிசையாற் கவிபாடும்
பான்மையைந் பரம யோகீ
எண்ணியெண்ணி யென்னுள்ளே யிறுமாந்தே
யிருப்பதல்லா லறிய மாட்டேன்
மண்ணையொளி மயமாக்கி வானெங்கு
முயிர்ப்புதவி வருவான் யாற்றுத்
தன்மையென வேசொரிவை தெள்ளமுத
மீஃதெனவித் தரணி மீதே. 3

உன்னெடு பாடுதற் கெஞ்மன மையனே
பன்னெடு நாளாய்ப் பரிதவித் திடுமே
பாடுவ னென்றுநான் வாய்திறந் திடுகையில்
உலரதடு மாறி ஒவென் றவறுவேன்
அந்தமி லின்னிசைப் பாவெனும் வலையிற்
பந்தமுற் றகப்படும் பாவியென் மனமே. 4

மன்னுமுன் தெய்வத் திருக்கரப் பரிசம்
மானுட யாக்கையெல் வறுப்பும்
துன்னிநின் றியக்கும் உண்மையை நன்று
துளிந்தன னுதலி னுலே
சொன்னவா றுடம்பை நாடோறு மடியேன்
தூய்மையாய் வைத்திட முயல்வேன்
இன்னுயிர்க் குயிரா யென்னுளே நிற்கு
மீசனே யெம்பெரு மானே. 5

என்னகத் தலரு மிதயநற் கோவில்
இமைப்பொழு தகலா தென்றும்
மன்னிவீற் றிருத்தி நீயெனு மியல்பை
மாசற வணர்ந்தன னதனால்
துன்னுபொல் லாமை யாவையுங் தூரத்
தூரத்திட முயன்றிடு கின்றேன்
இன்னுயிர்க் குயிரா யென்னுளே நிற்கு
மீசனே யெம்பெரு மானே. 6

மன்பவத செய்யுஞ் செய்கை ளொவைக்கும்
வலிதூங் காரண னகி
அன்புட னுடனு யருஞவை யென்னு
மறிவினை யறிந்தன னதனால்
என்னுளச் செயல்கள் யாவுங்ன் னருளே
யென்றெணி யிருந்திட முயல்வேன்
இன்னுயிர்க் குயிரா யென்னுளே நிற்கு
மீசனே யெம்பெரு மானே. 7

5

வேண்டுவ னன்னை யாண்ட
 வித்தக வுன்பா லொன்றே
 சண்டிய வொருபோ துன்றன்
 சுடிலாத் திருமுன் நிற்கப்
 பூண்டவென் கரும மாமிப்
 பொருகடற் கரைகான் பேஞே
 காண்டகு முனது தெய்வக்
 கருணையின் முகங்கா னுதே.

8

பிறந்தது வேனி லின்று
 பிறந்தது தென்றற் சோகம்
 பறந்தபான் வண்டின் கூட்டம்
 பாடியச் சோலை யெங்கும்
 வறந்தரு வாழ்வை வேள்வி
 வழங்குதற் கிதுவே காலம்
 மறந்துமற் றலுவ லுன்முன்
 மனமகிழ்ந் தொடுங்கி நின்றேன்.

9

சிறுமலர் கோய்தி சற்றுங்
 தாமதித் திடுதல் வேண்டா
 வெறுமலர் வாடி மண்மீ
 துறமுனங் கொய்து கொள்வாய்
 நிறமிலை யானு லென்ன
 நில்னருட் சேவைக் கிண்ணே
 குறைபல பொறுத்துக் கொண்டு
 கொய்திடு குணங்க ளானுய்.

10

புன்கவி நயங்கள் பூணுப்
 பொதுக்கவி அனிக ஸெற்றுக்
 கென்கவிக் கவைகள் வேண்டா
 இனியங்கி சார்பு போதும்
 உன்றிரு முன்பு கற்ற
 கவியெனும் மமதை மாண்ட-
 தென்னரு வாழ்வை நேரா
 யெளியழுங் குழலாய்ச் செய்வேன். 11

செய்த விக்குழல் வாயிலிற் சேர்த்துக்
 பெய்தருள் சுங்சி தானந்தப் பேரிசை
 பொய்யனி யெமைப் பேதப் படுத்தியுன்
 செய்ய வாய்மொழி சேரவி டாதுகாண். 12

8

அனிமணிகள் பூட்டிப்பட் டாடைகள் புளைந்தங்கள்
 அரசிளங் குமரரெனவே
 ஆடுமச் சிறுவர்க்கவ் வணிகளிடை யூறுசெய
 ஆட்டத்தி னுட்டமழியும்
 துளியினிற் றுக்கட் டிடுமெனுந் துயரினாற்
 தொட்டுமறி யாருலகிளைத்
 துறவுகொண் டக்கயைம் மிகவஞ்சி யன்னையே
 சுயவசம தின்றிவாழ்வார்
 பணிசெயா ஸ்பட்டிப் பாவனம தான்கப
 போகது சிப்படிகிலார்
 யெளில்லை யன்னையே நீதரும் பொன்னளிப்ப
 பந்தத்தி னவிம்மையில்

மனிதவாழ் வென்கின்ற விப்பெரிய திருவிழா
மகிமயைக் காணவின்றி
மன் நுபுல ணங்தினையு மாளச் சிறைசெயின்
வழிமீள வகையில்லையோ. 18

9

என்னையென் தோள்மீது தூக்கிச்செல் வேனெனும்
என்னமாது மட்மையன்றே
ஏதுமில் லாதபிச் சைக்கார னேயுன்ற
நில்லத்தி லோவிரப்பாய்
பண்ணரிய வண்டபகி ரண்டமெல் லாங்கணம்
பாவிக்கு மையனுனது
பாரம் பொறுப்பதற் கில்லையோ பித்தனே
பாரமவ னுக்குவிடவாய்
பின்னையென் னென்னவரு மோவென்று சஞ்சலப்
பட்டுக் கேட்டதையழிவாய்
பேயான ஆசையுன் னல்லறிவெ னுஞ்சடர்
பெருமுச்சி னல்லைக்கும்
அன்னைநல் லன்பினுல் அருள்கின்ற தூயகொடை
யதுபோது மென்றடங்காய்
ஆகாத பேராசை கொண்டங்கு மிங்குமா
யலையா தடங்குசுக்கமே. 14

10

வீழ்ந்தவ ரீனர் வறியரில் வறியோர்
தாழ்ந்தவர்க் கேயொரு தஞ்ச மாயனின்
பாத பீடம் பணிவதற் கையனே
தாழுமோ வென்றலை தாழ்த்தின னயினும்
வீழ்ந்தவ ரீனர் வறியரில் வறியோர்
தாழ்ந்தவ ரிருக்கும் சங்கிதிக் கொருதரம்

தாழுமோ வகங்தையில் மூழ்கிய வென்மனம்
நீயோ

வறியவ ருடையனிங் தெளியை போல
வீழ்ந்தவ ரீனர் வறியரில் வறியோர்
தாழ்ந்தவ ரிருக்கும் சங்கிதை யுலாவுவை
நாடே

அகங்தையா ஹுன்ன யனுகவும் மாட்டேன்
தீன தயானுவன் சேவடி படரும்
வீழ்ந்தவ ரீனர் வறியரில் வறியோர்
தாழ்ந்தவ ரிருக்கும் சங்கிதை கென்மனம்
ஒருநா லொருபொழு தாயினும்
ஒருகா கையா னுய்யமா தெவடே. 15

11

மணியுநட் டிச்செபம் பண்ணியே காந்தமாய்
மந்திரஞ் சோல்லுகின்றுய்
மங்குமிருள் குடிகொண்ட கோவிலிற் கதவுதாள்
மாட்டிவழி பாடுசெய்வாய்
பணிசெயுங் கடவுளுங் முன்னில்லை நோக்குவாய்
பாதையிற் கல்லுடைக்கும்
பாட்டாளி மகனேடு கூட்டா யிருக்கிறுன்
பண்ணையா னோடுமவனே
ஆஹியெலாந் தூசுறச் சுடுவெய்யில் தன்னிலும்
தூறுமழை புயலிலுங்தான்
துணையா யிருப்பனச் சோதிநற் கடவுளுங்
தூயவுடை. தன்னைவிட்டே
மனிதனே யீசனைப் போலகீ மணமீது
வங்துபணி செய்யவேண்டும்
மன்னுநல் வீடெனப் பன்னுவாய் வீட்டுக்கு
மரர்க்கமெங் கேயறவையோ. 16

படைப்பெ னும்பெரும் பந்தத்தை யெம்பிரான்
கடைப்பி டித்ததி லான்தங் காண்பனே
படைத்த நாண்முத லாயவன் பந்துவே
துடைத்தி டாய்வெறுங் தூபதி பங்களே. 17

முனுமு னுக்குமிம் மந்திரம் போதுமுன்
கிணுகி னுத்த புகையொடு கீதமும்
பணியெ டுத்து வியர்வை பறந்திட
துணியும் தூசுபாட் டாலென்ன சேவைசெய். 18

12

பாதை நீண்டது பற்பல நாட்செலும்
சோதி யாய முதற்சுடர்த் தேரினில்
பாதை யாயபல் வேறு புவனங்கள்
ஆதி நாட்டொட்ட டலெந்தலைங் தேவந்தேன். 19

எண்ணில் தாரகை மண்டல மெங்குநான்
பண்ணு யாத்திரைத் தேரடி பட்டதால்
நண்ணி யேயுன நாடி வருபவர்
மண்ணி லெத்தனை மார்க்க மறிவரோ. 20

பண்டு போயறி யாத புரத்திடை
ஒன்றி யாய்வரு மன்னிய ஓரினான்
கண்ட வீட்டுக் கதவு கணக்கில
சுண்டி வந்துதன் தொல்மீன் தட்டுவான். 21

நல்ல தாயெளி தாகிய நேரிசை
சொல்ல வஸ்லவர் தொல்லிசை நுட்பமே
எல்லை யற்ற விசைத்திசைத் தேபயின்
நல்ல ஒர்றடை வாரது வஸ்லையே. 22

அந்த ரங்கம தாகிய வற்புதச்
கந்த ரத்திருச் சோதியின் மூலமும்
பந்த மாம்வெளிப் பாதைகள் தாண்டியே
வந்து சேர வகையுண்டு காண்மனே. 23

13

பாட வந்தவென் பாடல்க் ளாயின
கூடு நாளிது காறும் படித்திலேன்
நீடு வீணையின் தந்திகள் நேரிசை
கூட மீட்டிக் குறைத்துக் கழித்தனன். 24

கால மின்னுங்கை கூடிய தில்லையால்
நாலு சொல்லை நயம்பாட வைத்திலேன்
ஏலு மோவெனக் கென்றென துள்ளமும்
சால வும்விளை வாற்சலிக் கின்றதே. 25

மொட்டு நாள்மல ரின்னும் முகைவிரிந்
திட்ட தில்லை யிராப்பக லாகவே
நெட்டு யிர்த்தது நீளாி கீண்துபல்
வட்ட மிட்டு வருமினங் தென்றலே. 26

காண்கி லேனவன் காதற் றிருமுகம்
யாண்பு றும்மலர்த் தேன்மொழி கேட்கிலேன்
தாண்டு மெல்லடிச் சந்தடி யேதெருத்
தாண்டி வந்தென் செவிகளிற் சாகுமால். 27

காளை தொட்டுக் கந்திரவன் போம்மறை
மாளை வந்தது வும்மறை யும்வரை
வேலை யாக விரித்தன னுசனம்
தீரால நல்விளக் கின்னுங் கொனுத்திலேன். 28

வந்து நாயகன் வாசற் படியினில்
முந்து போதுந் போதென வெங்வனம்
வந்தனை செய்து நல்வர வேற்பனே
எந்த நாளை வென்னைவந் தெய்துமோ. 29

14

ஆசைக்கொ ரளவில்லை ஜயனே யுன்முன்னுன்
அழுதவைக் களவுமில்லை
ஆசைப் படப்படத் துள்பமே யாகுமென்
ற்றியாத வென்னையாள
ஒசைப் படாதுந் சம்மா விருந்தென்றன்
உள்ளத்தை யுன்கருணையால்
ஒங்குநன் னெற்யின்க னுய்யச் செலுத்தினை
உண்மையறி வானபொருளே
காகக் கிரக்கநான் காற்றைக் கொடுத்தனை
காயமாங் கோயில்துந்தாய்
கரியமுகில் வில்லிடும் பெருவிசும் பீய்ந்தனை
கடல்மலையொ டாறுதந்தாய்
பேசப் புகின்னுனது வள்ளுன்மை பெரிதுநான்
பேணியினை நாடிவந்தால்
பேயான வாசைநோய் பிடியரம் லாளை
பெரிதொளித் தருள்செய்வையே. 30

பெரிதொளித் தருள்செய்வையே.

வாழ்ந்தன னிதனால் வையக முதலே
மலையுங் கடலும் வானமு மழிலீல்
கலையுங் தந்தெனைக் காத்தாய்
அலையா தென்னுள மாசைநோய் கொண்டே. 31

வானகமுஞ் சோதிகளும் வடிவுமுயி ரும்மனதும்
ஆனவிலை கேளாமே அனித்தவைக னனுபவிக்க
நானுஞ் தகுதியடை யவனுக்கி நன்றுபுரி
கோனேபே ராசைதனை கீக்கியாட் கொள்ளுதியே. 32

நானுமின் னிசையுள்ள கவிபாடி யேத்தவே
நாடியுன் மனிமண்டபம்
நானங்கொர் மூலையிற் றங்குவேன் வேறுதொழில்
நானிலத் தேதுமறியேன்
பாழுமென் வாழ்வினைப் பண்புசெய் திடவேறு
பணிகளிஸ் கறியமாட்டேன்
பாட்டாக வென்மனம் பாடிக் கழிக்குமால்
பயனென்று மறியாமலே
குழுமிருள் தூங்குநற் சாமத் திருக்கோவில்
தொழுமணி யிசைக்குமப்போ
தொண்டனே யிங்குநே வந்துபா இகவென்று
சொல்லிப் பணித்தருளுவாய்
கோளில்நற் கனகயாழ் காலையிற் காற்றுடன்
கூட்டியின் னிசைசெய்யவே
குருவாகி யென்னையாட் கொள்ளுதற் கீசனே
கூவுஷின் சந்திக்கே. 33

16

வைய கத்துளின் வாழ்வெனும் வேள்வியில்
ஜய வந்து கலந்துகொள் வாயெனக்
கையி லோலை கிடைத்ததும் வந்தனன்
செய்ய வாழ்வு சிறந்த தெனக்குமே. 34

கண்ணி னுற்பல காட்சிகள் கண்டனன்
கிண்ண மாயென் செவிகளுங் கேட்டளை
பண்ணு லாவிய வீணையிற் பாடுக
வென்ன நானதற் கேற்றவா பாடினன். 35

வந்து நானுன் மலர்முகங் காணவும்
சிந்தை யொன்றிவாக் கற்றுனக் கேயோரு
வந்தனை செய்ய வும்இனிக் காலந்தான்
வந்த தோவென வாய்விட் டலறினேன். 36

17

என்று வருவாடினே நன்றவன் மலர்க்கரத்
தொன்றிய மனதுடன் சரணேன வொடுங்குவேன்
என்றாத் தெண்ணியே யிதுவரை யிருந்தேன்
காலங் தாழ்த்தது கடமைகள் கழிந்தன
சாத்திரம் பேசினர் தருமங் கூறினர்
குத்திரம் கொண்டெனைச் சூழக் கட்டினர்
அபிழ்தினு மினியார் அருண்முகம் பார்த்துஊன்
வாழா விருந்தேன் வைதன ருக்கினர்
நோக்கமில் ஸலளென நொந்தனர் சரியே
சந்தை கலைந்தது வேலைக் கோய்ந்தன
சிந்தையில் வெகுண்டெனைத் தேடிவங் தவரெலாம்
திரும்பினர் திரும்பா திருந்தே னென்னுயிர்
விருந்தினர் மலர்க்கரத் தொடுங்குவ னென்றே. 37

18

மழைக்குவம் திரண்டது மாஙில மிருளக்
கண்மணி யெனைக் கடைவா சவிலே
தன்னங் தனியே தவித்திட விட்டாய்
கணத்தபல் வேலைக் கடல்லை வேலொயிற்
சனத்திர கோடுநான் தங்குவ னயின்
தனித்தவில் விருளிற் சரணம் கீயே
நெடுமழை சூழுமின் நீளி நூட் டனிகாள்
உன்முகங் காட்டா தெண்ணை விட்டால்

கழியுமா றுளதோ காலமிங் கெனக்கே
வானப் பெருவெனி வருமிருள் பார்த்தேன்
உள்ள மலைகிற தையோ
துள்ளி யலையுமிச் சுழல்காற் றெனவே. 38

19

வாய்திறங் தொருசொல் வழங்கா யெனில்கான்
ஒய்விறக் துனதுநற் சாந்தியி லொடுங்குவேன்
விண்மீன் காவலில் விளங்குநல் விருள்தான்
மண்மிசைத் தலைகவிங் தடங்குதல் போலவே
வாய்ச்சொல் லற்றுநான் மெளரியாய் நிற்பேன்
பொழுது விடியுமே பொய்யிரு ளகலுமே
பழகிலுன் திருமொழிப் பொன்னாரு வித்திரள்
விண்ணையும் பிளங்துவல் வேகமாய் வருமே
பண்ணென னுஞ் சிறகடித் துன்திரு வாய்மொழி
என் னுடைக் கூண்டுக னெங்கனும் பாடுமே
மன் னுமென் முல்லையஞ் சோலையி லெங்குநின்
பாவிசை பூவெனப் பரிமளித் திடுமே. 39

20

மடுவிற் ரூமரை பூத்தவன் றென்மனம்
மடியுற் றெங்கு மலைந்து மயங்கினேன்
படியிற் கூடை பறிமல ரின்றியே
மிடியுற் றேன்மலர் பூத்த தறிகிலேன். 40

விட்டு விட்டென் மனதினில் வேதனை
தொட்ட தவ்வழிச் சொப்பனங் கண்டதை
விட்டெ முந்தென் வினேத நறுமணம்
கிட்ட வெங்குங் கிளர்ந்தது தென்றலில். 41

எங்கி ருந்தில் வினிய நறுமணம்
பொங்கி வக்தென துள்ள மலைத்ததோ
தங்கு நல்முது வேனில் தலைவரித்
திங்கு வீசி யிருந்து நிறைந்ததோ. 42

என்ம எத்தில் விரிந்த வினிமையில்
தென்ன கத்து ஸிருந்து மலர்ந்ததே
என்னு டைப்பொரு ஜன்னுடை யன்பெனச்
சொன்ன வன்று தெரிந்திருந் தேனிலை. 43

21

ஒடஞ் செலுத்த வேண்டுமான்
உணர்வை யலைக்கும் நாழிகைகள்
ஒடிச் சென்ற வின்னும்பார்
உறங்கு கிண்றேன் கரையிலங்தோ
கூடு வசந்தம் பூப்பூத்துக்
கூடி விடைபெற் நேகியதே
வாடி வதங்கும் மலர்சேர்த்து
வறிதே நின்று வருந்துகிறேன். 44

கடவிற் ரிரைகள் கதறியழும்
கவியும் நிழல்சேர் சாலையிலே
படியும் மஞ்சட் சருகுமிக
மறுகுங் காற்றி லசைந்துவிழும்
பிடியுற் றென்னே வாழாந்
வெறிதே பார்த்து மயங்குகிறுய்
கடிதே யந்தக் கரையில்ளழும்
கானம் வருதல் கேளாயோ. 45

22
கானு தெங்குங் தனியாகக்
கள்வன் போல அடிவைத்தே
போனுய் மேகம் புயல்மூடிப்
பொழியும் வேனிற் பருவமதில்
வீணைய் வருமிக் கீழ்க்காற்று
வேகங் கொண்டே கூவுமதைப்
பேண தின்றிக் காலைமகள்
பெரிதுங் கண்கள் மூடிடுவாள். 46

என்றுங் துயிலா நீலவெளி
பின்றோர் கரிய துகில்மூடும்
பொன்று விசைசெய் கானகழும்
போயோர் நிட்டை கூடிடுமால்
நன்றே வாயிற் கதவெல்லாம்
நயமாய்த் தாளிட் டடைப்பட்ட
என்ன ருயிரே தனிவருவோம்
என்னிற் புகுத வேண்டுகிறேன். 47

23

தஞ்ச மின்றித் தவிப்பவர் போலவே
மஞ்ச லாவிய வானங் குமுறுமால்
அஞ்ச வீசு புயலதிர் நள்ளிருள்
நெஞ்சி லண்டுடன் நீயெனை நண்ணினுய். 48

என்னை யானுடை யண்ண விரவினில்
பொன் னடியிப் புவியினில் வைத்தெனை
என்னை யாத்திரை பண்ணினை யோவெனக்
கண்னை யப்பன் அருந்துனை யானவா. 49

கண்ணு றக்க மிலாதுனை யேகணம்
எண்ணி யெண்ணி யிரங்குவ னேமனம்
கண்ணும் பூக்கக் கதவினை யேதிறந்
தின்னு முன்னையெங் காயினுங் கண்டிலேன். 50

என்ன காண்ப ஸிருளிரு ளங்குமே
பின்னை யொன்றுமென் பார்வையிற் பட்டில
தின்னு நீயென் யெண்ணி வருகிறுய்
என்ன விந்தையுன் பாதை யறிகிலேன் 51

எந்த ஆற்றி ஸிருங்கரை தாண்டுவாய்
எந்த மாமலை யெந்தவெங் கானமோ
எந்த வெஞ்சுர மெந்த விருள்வழி
எந்த வாறுவங் தென்னை யனுகுவாய். 52

24

பரிதிகண் மறைந்தான் பறவைபாட் டடங்கிய
சுருதிவண் டோய்ந்த குழிலாங் தென்றலும்
மாங்கிலை யிடையே தாங்கிய தாதவின்
ஒங்கிய துயிலினை ஒலகினைப் போர்த்து
மாலையிற் ரூமரை மலரினை மெல்லெனக்
கோல விதமீலாங் குவித்துவைப் பதுபோல்
இரவெனும் போர்வையி லென்னையும் மூடுவாய்
ஓய்வெனும் நிசியில்நல் அுயிர்புதி தெய்திடும்
நாள்மலர் போலவென் நலவிழு வாழ்வையும்
சிறுமையும் வறுமையும் சிரிதி னகற்றி
நெடுவழி தொலையுமுன் நிறையுன வொழியுமுன்
சுற்றிய வாடையுங் தாகுபட் டழியுமுன்
தஞ்ச மின்றித் தவித்திடு மெனக்கும்
புதுமைதந் தருளிநீ போற்றிட வேண்டுமே. 53

25
இன்னல் குழு மிரவினில் யானுமுன்
பொன் னடிகள் புகலென நம்பியே
என்னை யுப்மறந் தின்பத் துயில்செய்வேன்
உன்னை வாழ்த்தவில் வாழ்விது போதுமோ. 54

போற்று மாறேவன் புன்மனத் தாலுனை
ஏற்ற வாறுஞா னேற்றுதற் கேலுமோ
தோற்று நாளின் துயர்கெட வேயிருள்
மாற்றி வைத்து மலர்ந்திடச் செய்கிறுய். 55

26

கெடுக சிந்தை கெடுகவென் தூக்கம்
கடுகிவங் தென்னைக் காணவென் றிருந்தாய்
கொடியவென் தூக்கம் குஸையா தயர்ந்தேன்
வினையுங் கையுமாய் விரைந்துள்ள ஸிருளில்
பேணிவங் தாய்ஞான் பெரும்பித் தானேன்
கனவினிற் கேட்டதுன் கையுறு கீதம்
நானு தொழிந்தன கனவில்பல் விரவுகள்
ஏனே வுனைஞா ஸிழந்தேன்
ஆனத் துயிலிலு மருந்துணை யானுய். 56

27

இச்சை யென்னு மெரிகின்ற தீக்கொண்டே
இச்ச கத்தி லொளியினை யேற்றுவாய்
மெச்ச நலவிளக் கில்மின் சுடரிலை
சிச்சி நீயிதிற் சாவது சாலுமே. 57

வறுமை யாகிய சேவகன் வாயிலிற்
குறுகி நானும் னைவந்து கூப்பிட்டே
இறைவ னுன்மன வாள ஸிரவினில்
வரவு பார்த்து வழியினின் ருணெனும். 58

மேகம் மூடிய வானக மெங்குமே
சோக மாய்மழை சோவென் றிழிந்ததென்
ஞகத் தேயோ ரருட்சியண் டானதே
ஆக ! மற்றித னர்த்த மறிகிலேன். 59

மின்னல் கீறிய தின்னு மிருள்மிகப்
பன் மடங்கு படர்ந்ததென் பார்வையில்
இன்னி சையில் விரவில் வரும்வழி
என்ன காண்கிலன் என்மன மேங்குமே. 60

ஓனி யொளியில் வொளியினை யேற்றுவாய்
வெளியில் வானம் வெடிக்கப் புயல்பொரும்
தெளிவி ஸாதிருள் கல்விரு ளானதே
ஓனியை அன்பீனை யேற்றுநின் வாழ்விலே. 61

28

கொண்டது விடாதென்னை யண்டிலிற் கும்விலங்
குக்கூட்ட மாங்தொல்லைகள்
கோடானு கோடியுங் கொள்றிடுவ னென்றுளங்
கொள்ளிலென் னெஞ்சுபதறும்
அண்டறஞ் கானுத வரியாதி யுன்றிடத்
தாகுமென் றறிகுவன்யான்
ஜூயனே நீயெனது மெய்யன்ப னஞ்சு
மலைவனே காக்காய்ப்பொனுக்
குண்டெனக் காசையில் விடுதலைக் கேயென்னி
ஆல்ளாமதை யெண்ணானும்
ஹனமும் மரணமுங் கொண்டவிப் போர்வையில்
தொன்றுக்கு முதவாதெனின்
பண்டுவரு பாசத்தி னலிதனை வவ்வினேன்
பாவியேன் வறுமைபெரிதே
பாலித்து மிக்கவருள் செய்திடுவை யென்றென்று
பயமுற்ற தேழை நெஞ்சே. 62

நாம மென்னுஞ் சுவரை யெழுப்பியென்
நாமம் பூண்டவ ணைச்சிறை வைத்துளேன்
நாம மாய விருட்டறை யில்லவன்
யாம மும்பக மூம்மூ தோடுமே. 63

நானு நானிந்த நல்ல சுவரினைத்
தாழ்த வின்றி விரைந்து சமைத்தனன்
குழ வேயுயர்ந் தோங்கிவின் சேர்மதில்
தாழு சாயலில் என்னை மறந்தனன். 64

நீண்டு வானை யிடிக்கு மதிலையான்
யாண்டு மோட்டை யுடையலில் லாமலே
மாண்ட பூச்சொடு சாந்து மெழுகினேன்
பூண்ட நாயம் புரைபட வின்றியே. 65

செய்த மாமதி லென்னை பிருண்டிடச்
செய்த மாய மொருசிறி தாயினும்
ஐய யானின் கறிந்திலன் மற்றதன்
பெய்யில் குழ்ச்சியில் மிக்கு மறறந்தனன். 66

30

இரவி லண்ணலைக் காண்பதற் கேகினேன்
இரவி வேயெனப் பின்தொடர் வானெவன்
அரவ மின்றி யவனை விலக்குதற்
கொரு புறத்தங் கொதுங்கியும் போகிலான். 67

பெருமி தத்த நடையட.. னேயவன்
வருவ மிப்புமு தியெழும் வாய்விட்டே
தருமொ மிக்கவ னும்னதிர் கூவுவான்
சிறியன் யாரிவன் என்னைத் தொடர்கிறுன். 68

பிரபு மற்றிவன் என்னகத் தேயுளான்
சிறிய வெங்கல பாவம் தாயுளான்
வறியன் வெட்கபி லானில ஞேடுயான்
குறுக நாணினன் உன்னிடத் தண்ணலே. 69

31

கைதி யேயுனைக் கைகட்டி வைத்தவன்
செய்தி யாதெனச் சொல்லுதி மற்றெனக்
கைய னென் னுடை யண்ணவென் ருள்கைதி
வைய கத்திவெல் லாரையும் வெல்வன்யான். 70

எல்லை யற்ற நிதியொடு வஸ்வமை
எல்லை யற்ற வகையினி லெய்துவேன்
எல்லை யாயெதற் குந்தலை யாகுவேன்
எல்லை யில்லை யெனக்கென வெண்ணினேன். 71

எங்கள் மன்னவ னுக்குரித் தாகிய
பொங்கு மாநிதி சேர்த்தென தாக்கியே
அங்கென் மூலபண் டாரத் தொதுக்கினேன்
செங்கண் சோரத் துயில்வங் தொதுங்கினேன். 72

வண்ண மாய வளர்ந்திக் கோயிலில்
அண்ணல் மஞ்சத்தி லாழ்ந்து துயில்செய்தேன்
கண் வீழித்ததுங் கைதியெனக் கண்டேன்
எண்ண வொன்றுமற் றென்றெனக் கானதே. 73

கையி வேயுனைக் கட்டிய சங்கிலி
செய்த பேரெவர் சொல்லுதி கைதியே
மெய்யு றப்பினித் தேனுனை யானென்றுன்
கைதி கட்டை யவிழ்க்க வறிகிலான். 74

இலகை யேயொரு கட்டிட் பினிக்குமாவ்
வலகி வாதபே ராற்ற னுடையன்யான்
இலகில் யாரெனை வெல்பவர் மற்றெனக்
குலக மஞ்சலி செய்துகை கூப்புமே. 75

இரவு நல்ல பகலுமில் லாதுநெஞ்
சரனு டன்பல தீயுலை மூட்டியே
விரவு சங்கிலிக் கோவை முறுக்கினேன்
கரவி லெ.ன்றுங் கரந்தறி யாதயான். 76

வேலை முற்றும் முடிந்தது சங்கிலி
மாலை யாயெனை யேவந்து மாட்டவே
கால மோவெனக் கையற்று நானதன்
கோல மாய பினிப்பிற் குறுகினேன். 77

32

நாடு விதப்பட்ட பாசங்க ஓாலென்னை
நானிலத் தன்புசெய்வோர்
நன்றுநீ யெம்மகத் தகலா திருத்தியென
நயமாய்ப் பினித்துவைப்பார்
ஒன்றை னன்பினுக் கண்புசெய் வாயுன்ற
நன்புக்கொ ரளவில்லையே
ஆகாத பாசத்தி னகுமன் பல்லவன்
தானந்த வீடுதருமே
போனால் மறந்திடுவ னென்றெண்ணி ஒயனே
பொழுதுமெனை யகலமாட்டார்
பொல்லாத நாட்கள்பல போய்க்கழிந் திடினுமொரு
போதுமுனை யென்மனத்தே
புனை திருப்பினும் போற்றியென் றென்றுணைப்
பூசனைசெ யாதுவிடினும்
போகாத செல்வமா முன்னருட் பேரங்பு
பொட்டயனெனை நாடிவருமே. 78

33

காலையில் வந்தென தில்லத் தொருசிறு
மூலையி விருப்போம் போதுமென் றுரைத்தார்
ஆண்டவன் பூசையி லடியோ முங்கலங்
தேன்றஙல் ஒதவிக எளிப்போ மென்றூர்
அண்ண வருளில்நம் சிறியபங் கெமக்கும்
தின்னாமென் றடங்கியே யொடுங்கி யிருந்தார்
கங்குல் கவிந்தது மென்னுடைக் கோவில்புக்
கருளிலா கெஞ்சின ராண்டவன் பீடமார்
பொருளெலாம் வாரிப் போயினர் கடிதே. 79

34

நீயேயெ னிதியெலா மென்றுசொலு மத்துணை
நிதியிருங் தாலேபோதும்
இன்னையே பார்க்குமிட மெங்கனுங் காண்கின்ற
நெறியிருங் தாலேபோதும்
நாயேனவ் வெத்தொழில் செய்திடினு முன்னையே
நாடுநெறி யொன்றுபோதும்
நண்ணுமொவ் வொருகணமும் உன்னிடத் தன்புசெயு
நயமொன்று போதும்போதும்
ஓயாது நாளுமுன் பணிசெயும் வாழ்வெனக்
குற்றுலஃ தொன்றுபோதும்
ஞ்றுசெய் பந்தங்க ளெத்தனை யிருந்தாலும்
உன்செயல்செய் பந்தமுண்டேல்
தாயே யெனப்பரிந் துன்னிடத் திடையருத்
தன்மையுள வன்பென் னுமத்
தாயநற் பந்தமொன் றென்னிடத் துண்டெனிற்
சோதியது போதுமருளே. 80

35

ஞ்சாத நெஞ்சமும் பணியாத தலையுமோர்
அளவுப் படாத அறிவும்
அள்ளிக் கொடுத்துப் பெருக்கிப் புரக்கின்ற
அழியாத ஞானமுதலும்
ஞ்சாதி யுஞ்சாதி யென்றே மதம்பேசி
நவிகின்ற சிறுமைபோக
நாளிலத் தோரெலா மொருகுடும் பத்தவர்
நாமவரி லொருவரென்னும்
ஞ்சாத ஒருமையும் சோராத ஊக்கமும்
தாயநற் சிந்தனைகளும்
தாங்காம லென்றுநற் ரெழில்புரியு மாற்றலும்
தாய்மைமிகு வாய்மைநெறியும்
ஞ்சாது நின்றியல் வழக்கற் றமுக்குட
விருந்தினி யழிந்துபோகும்
இயையா வழக்கெனும் பாலையிற் போகாத
ஏழில்மனமு மருளெந்தயே. 81

36

வெட்டுதி வெட்டுதி வறுமை வேரறக்
கிட்டிய வின்பிலுங் துன்பிலுங் கலங்கா
உட்டெளி வருளுதி திட்டமாய் யடியேன்
திருத்தொண் டாற்றும் விருப்பும் கருத்துடன்
ஏழாக் கிரங்கி யிறுமாங் தவர்க்குச்
சாலப் பணியாத் தன்மையும் மேல்வரும்
தினசரி வாழ்க்கையில் மனங்கிலை சலியாத்
தின்மையு முன்மையு மருளுதி
உண்ணிமை யாது காக்குமெம் பிரானே. 82

37

முடிந்ததென் வாழ்வெனும் யாத்திரை ஜயனே
முடிந்தவென் சக்திகள் முற்றுய் முடிந்தன
போம்வழி யினியிலைப் பொருளிலை யினிநான்
ஒழிவிலிர் றனியா யொடுங்குவ னெனமநத்
தெளிவுகொண் டடங்கின னயினென் தெய்வமே
உன்னரு ளென்னிடத் தோய்வுகண் டிலதே
மன்னுமென் வாக்கிற் பழங்கொல் மடிந்திடிற்
பின்னுமெ னுளத்திற் புதுமொழி பிறக்குமே
பழையன கழியப் புதியநற் பாதைகள்
நூதனம் நூதன மாய்த்தோன் றிடுமே. 83

38

ஸமா—ராகம்

ஆசி—தாளம்.

பால்லவி

வேண்டுவ னுணையே வேறெறுன்றும் வேண்டேன்
வேதமந்திர மிதுவே (வேண்டு)

அநுபால்லவி

ஈண்டி யிரவுபகல் பூண்ட தொல்லைகள் பொய்யே
(வேண்டு)

சாணம்

இருளினில் ஓளிபோல் என்னகத் துனது
ஒருங்கிணை வேயெங்கு மோய்வின்றி ஸின்றிடும் (வேண்)
பெரும்புய லோய்வது பேசநற் சாந்தியில்
பரம்பொரு ஞனதன்போ பாவியென் புகலிடம் (வேண்)

39

வாடியென துள்ளம் வதங்கிக் கரிந்துதுயர்
வாட்டுமல் வேலொதனிலுன்
வற்றுத கருணையின் பெரியமழை பெய்தெனை
வாழ்விக்க வந்தருஞ்வாய்

கூடுமருள் நீங்கியென் வாழ்வுகெடு மப்பொழுது
கோதிலின் லிசையாகுவாய்
கோளாறு செய்யுமென் கன்மங்கள் திசைதொறும்
கூவியே சிறையிடுங்கால்
ஏடுங் மோனசக வாரியே நீயுனது
நிறைசாந்தி நெறிதந்திடாய்
ஏசைனப் போலவென் வறுமையா பிரூள்சேரு
நிலவறையி வுற்றிடுங்கால்
தேடியெனை வங்திருட் டறைதிறங் தரசனே
திருவருள் செய்தாஞ்வாய்
தீராத வாசையென துள்ளம் மறைக்கையில்
செய்யவொளி தந்துகாப்பாய். 85

40

பாழான வென்மனத் தேயுனது கருணையின்
பருவமழை பெய்யவில்லை
பாவியேன் வாழ்வெனும் வானவெளி யோவென்று
படருமொரு முகிலுமறியா
தாஞ்மென தண்ணலே யின்றில்லை யென்றாலு
மானவொரு நாளிலேனும்
அரியசிறு தூறலுண் டோவென்ப தறிகிலேன்
ஜயவுன் திருவள்ளமேல்
முழுமின் ஞெளிவான மெங்குமே பொங்கவுன்
மோகாந்த காரமயமாம்
முடிவான சாவெனும் புயல்தன்னை மூட்டுவாய்
மூடனே னுள்ளத்திலோ
ருமுமிக் கொடியவெயில் நாஞ்மெஜை யறியாது
கஷ்டெளான்று சுட்டெடரிக்கும்
சோதிந் தாயினுஞ் சாலப்பரிந்தருட்
தூயமழை யாயிரங்காய். 86

41

ஒதுங்கினின் ரூபென் ஆருயிர்க் காதல
 பதுங்கினை நிழவிற் புழுதிசேர் வீதியில்
 தள்ளிவிட உன்னைச் சட்டைசெய் யாதே
 துள்ளி யேகினர் யாவரு மாயின்
 காந்த வென்னுடைக் கற்பகம் வருமெனக்
 கூடையிற் றண்மலர் கொண்டுநா வின்றேன்
 கணமெலாம் யுகம்போற் கழிந்தது வந்திலை
 வழியிடதைச் செல்வோர் மலரெலாங் கொண்டார்
 காலை நண்பக லாகிக் கழிந்ததே
 மாலையென் கண்ணும் மயங்கி வளர்ந்தது
 மெனாசினை தேசு மக்களு மெனப்பார்த்
 தொருசிறு முறுவலால் நாணமேற் றினரே
 தானையை யிழுத்தென் முகத்தினை மறைத்தே
 பிச்சைக் காரிபோற் பேசா திருப்பேன்
 யாதை யோந் வேண்டுவ தென்பார்
 நாணிக் கண்புதைத் தடங்கி யிருப்பேன்
 உயிர்க் கினியானே ருத்தமன் வருமென
 வாக்கு வழங்கினேன் வருவழி கணமும்
 நோக்கி யிருந்தனென் ரெங்கனம் நுவல்வேன்
 வறுமையே கையறை யென்றுசொல் வேநே
 உள்ளத் துன்னினை வோங்கிக் கிடக்குமே
 புற்றரை யிருந்தே வான்வெளி நோக்கிப்
 பற்பல வெண்ணிடி பகற்கன வாழ்ந்தேன்
 வீதிக் கொல்லாம் விளக்குகள் மலா
 கொடித்தே ஞர்ந்து கோவே வந்தனை
 வியந்தனர் வாயங் காந்தனர் கூட்டாம்
 ஆசனத் திறங்கி யண்ணலே யென்னைத்
 துசியிற் கிடந்த துன்னிய கந்திலை

நாணமே யிறுமாப் பிவைஙவித் திடவே
 கோடைக் காற்றினில் கோடிய கோடியை
 கரந்தொட் டெடுத்துன் பக்கத் திருத்தினை
 கனவுக லைந்தது கொடித்தே ரோசை
 நனவி லில்லையே நானிலத் தெத்தனை
 விழாக் கனுர்வலங்கள் விதம் விதமாகவே
 ஆர்த்தும் பாடியும் செய்செய கூலியும்
 சென்றன வுன்வர வொன்றே காண்கிலன்
 நிற்பதும் நீயோ ; நிழவில் மெளவியாய்
 உள்ள முடைய வுன்வர வெதிர்கொண்
 டமுது மரற்றிய மழிவதும் நானே.

87

42

வள்ள மூர்ந்துநாம் வாளா திரிவோம்
 தெள்ளமு தனையாய் நீயும் நானுமே
 எந்தலு ரெக்கரை யென்றென் றின்றிநாம்
 சிங்கதசெல் வழியே தெண்கட லலைவோம்
 உலகிலிச் செய்தியை யொருவரு மறியொனை
 தென்றெரு ரகசிய மியம்பினர் காலையில்
 கரையறி யாதவக் கடல்மிசை செவிசாய்த்
 துரையறி யாதுநீ முறுவலித் திருப்பாய்
 பாடுமென் கீதம் பலபலவிசை கொளித்
 தோடுநல் லலைபோற் சொற்கட் உடைத்தே
 காலம் வந்ததோ கரும மொழிந்ததோ
 மாலை யானதே மயங்கிய வொளியில்
 கடற்புள் சேக்கையைக் கருதிப் பறங்கன
 கட்டிய நாவாய்ச் சங்கிலி கழன்றே
 மாலையில் மறையும் பரிதியின் அந்திக்
 கதிர்போ விருளிற் கரந்திட லென்றே.

88

43

என்னையுன் வரவினுக் கேற்ற பக்குவமுடைய
ஞக்கிவைத் தேனில்லையே
எனினுமென் தெய்வமே கூட்டத்தி லொருவனென
என்னையறி யாதென்னுளம்
மன்னியென் சலனமாம் வாழ்வினைவ் வோர்கணமும்
மாருத சாசுவதமாம்
மருவினிய முத்திரையை யிட்டுப் பொறித்தனை
மாற்றமற நின்றபொருளே
சின்னவென் வாழ்நாளில் இன்பதுன் பென்னுமச்
சிறியினை வுகளினிடையே
தேவாதி தேவவுன் கையிட்ட முத்திரை
சிதறிக் கிடங்கதறிவேன்
முன்னமென் புழுதிவிளை யாட்டினைப் பார்த்து
முனிவுகொண் டாயுமில்லை
முதலங்கு கேட்டவேன் பாதவொவி யேவானில்
முழுதுமெதி ரொலிசெய்யுமே.

89

44

இருளின் சாயல் பகவினை யோட்டுமிம்
மருஞஞ் சாலையி னேர்புறத் தேயிருங்
தொரு வழிப்பட வன்வர வெண்ணியே
யுருகிக் காத்து நிற்பேன் மகிழ்க்கரவே.

90

வேனில் நீங்க மழைமுகில் தண்ணென
யானறி யாத்திசை யிருங் தேபல
வான தூதுவர் செய்திதந் தேகுவர்
ஆனங் தம்மிது போற்றிறி தில்லையே.

91

வீச தென்றல் விரிய நறுமணம்
முசு காலைதொட்ட டந்தி வரும்வரை
பேசு மாற்றி யாதுனை உள்ளினின்
தேசு காண்த திகைத்துங்கிற் பேன்ரோ.

92

இங்கென் வாசற் பாடியில் மகிழ்ந்துநான்
தங்கு வேனுனைக் காணச் சமயந்தான்
பங்க மின்றிக்கி ஈடக்குமென் நேமனம்
பொங்கிப் பாடிம கிழ்ந்திருப் பேன்ரோ.

93

45

வருமவர் மெல்லடி யரவங் கேட்டதோ
வருவா ரென்றும் வருவார் வருவார்
கணங்தொறும் கால யுகங்தொறும் என்றும்
அல்லும் பகலும் அவரே வருவார்
மனங்கிலை திரிதொறும் பலவிசை கலங்துநான்
திதிய தீதமெல் லாமொரு பானியில்
வருவார் வருவார் வருவா ரென்னுமே.

94

தென்றல் மணங்கமழம் செய்யோன் கதிர்பரப்ப
நன்றுய சித்திரையி னட்களிலும்—பொன்று
உருவாய கான்த தொருபாதை தாண்டி
வருவாரென் றென்று மவர்.

95

மேகஞ் குழ்ந்திருள் மூடும் பருவத் தும்
நாக மஞ்ச மிடியெனுங் தேரினில்
ஆகத் தின்பங் குமுற விருளில்வெஞ்
சோகங் தீர்க்கத் துணைவரு வாரவர்.

96

துன்பம் வங்கு துயரநு வேளையும்
இன்பம் வங்கிறும் பூதெய்து வேளையும்

அன்புக் கேசிறை யாகிய வண்ணல்தன்
செம்பொற் ரூளன்றி வேறென் துணைகொலோ. 97

46

எத்தனை யுகங்களா யென்னை நீ மனுகுதற்
கீசனே எண்ணிவருவாய்
என்றைக்கு முன்னைநான் கானு திருக்குமா
றிரவியுந் தாரகைகளும்
மெத்தவே மறைவாக வைத்திடுதல் முடியுமோ
மேவூபல காலீமாலை
மெய்யன்பா நீவரும் மெல்லடியி னேசைதான்
மிகுதியுங் கேட்டுமைகிழ்வேன்
சித்தத்தி ஹன்னருட் சேவகன் வந்தெனைத்
தேடிவா வென்றமூப்பான்
செப்பரிய வானந்த வெள்ளத்தி லென்மனம்
தேங்கிடத் தத்தளிக்கும்
இத்தனையு மேயெனக் கருஞுமா றென்னையோ
இனியவன் னருள்விலாசம்
எங்கனும் பரிமளித் திடுகின்ற தென்வினைக்
கினியோய்வு கண்டுகொண்டேன். 98

47

வருவா ரென்றே காத்திருந்தேன்
வறிதே யிரவுங் கழிந்ததம்மா
திருவே யனையார் காலீயிலே
செயலற் றுறங்கும் வேளையிலே
வருவா ரென்றென் றஞ்சுகிறேன்
வந்தால் விடுவீர் மறியாதீர்
தெருவே திடுமென் றவர்வந்தால்
சீ தடைநீர் செய்வீரோ.

வந்தா வரவங் கேட்கும்நான்
வாளா தூங்கிக் கிடந்தாலும்
அந்தோ எனைநீர் துயில்நீக்கீர்
அஞ்செஞ் சிறைசேர் குருகினமே
வந்தே காலீப் பெறுவிழவில்
வயங்கு தென்றற் காற் றிரே
முந்திக் கரவாய் வந்தாலும்
முறியா திருமென் ஸித்திரையே. 100

துயிலே யருமைத் துயிலேதாம்
தூக்கங் கலீயத் தோடுவாரேல்
அயலே முறுவல் புத்துநிற்பார்
அவரைக் கண்டாற் கனவிலெனை
மயலே செய்தார் வந்தாரை
மகிழ்ந்து விழித்துக் காண்பேன்யான்
துயிலைக் கலீயீ ரவர்வந்தென்
துயிலைக் கலீக்க வேண்டுவனே. 101

ஓளிக்கெல்லா மொளியானை உருவுக் குருயான்
விழிக்கின்ற போதெனது கண்முன்னே நின்றுல்
களித்திடுமே யென்னுவி கரைகானு வின்பங்
திழைத்தவனே யானுய் இரண்டற நிற்போமே. 102

48

காலீ மோனக் கடலெழு சுழிபோற்
சோலீப் பறவைகள் சுழன்று பாடின
வீதிக ளெங்கும் விரிமில ரசைந்தன
சோதிநற் செம்பொன் னுருசி வழிந்தென
மேகப் பாறையின் வெடிப்புகள் மின்னின
சோகமொன் றின்றினாம் சும்மா நடந்தேம்
பாடின தில்லீப் பரவச முற்றநாம்
ஆடின தில்லீ யயர்ந்து போவதுபோல்

பேச்சு முச்சின்றிப் பெருவழி படர்ந்தோம்
னூர்ச்சங்கை யில்லாரு பண்டமாற் ரறியோம்
முகத்திற் சிறிதும் முறுவலே யில்லை
நாழிகை சென்றன நாழும் விரைந்தோம்
நண்பகல் வாத்துகள் விழுவிற் கரைந்தன
சருகு சமுன்றது சுடுமணற் பகவில்
ஆல மாமரத் தகுங்குற் கீழே
கோல நித்திரை கனவொடு கொள்ளும்
ஆடு மேய்க்குமோ ரிடைப்பய வங்கே
தெண்ணீர்க் குட்டை பசுந்தரை மீதுநான்
துண்ணென நீட்டி விரிந்து துயின்றேன்
கொல்லென நகைத்தகன் றுரென் தோழர்கள்
விமிர்ந்த தலையும் நீடிய நடையுமாய்
காடும் மேடும்முன் கண்டறி யாப்பல
நாடும் கடந்துபோய் கன்றே மறைந்தார்
போமிட மெங்கனும் போக்கறு மதிதிந்
சாமியுன் ரூளினை சரணஞ் சரணம்
ஆவா செத்தே னளியன் யானென
மேவிய தென்னுளத் தாயினு மதைவற்
றுங்செய வென்றுநா ஞெடுங்கிக் கிடந்தேன்
சிந்தையி வந்தியி விருள் குழந்திடவே
வந்தவென் யாத்திரை வகைமறந் தோயா
வின்னிசை பாடிக் கனவிற் கிடந்தேன்
துயில்விட் டெழுங்தேன் தூண்டா மனிவிளக்
கயல் நின்றதுபோ லையீ வின்றுய்
பாதை கீண்டது பற்பல நாட்செலும்
நாதுகீன யுணிநா னாடுவ தரிதென
எண்ணிப் பயந்த தெல்லாம்
அண்ணல் வீணான் றஹிந்தன னின்றே.

49
அரியணை யிழிந்தென் சிறுமனை வாசலிற்
பெரியோய் ஸின்றனை பேதையென் சிறுமையிற்
தனியே யிருந்து தந்தியை மீட்டிப்
பாடிய துன்செவி படர்ந்ததோ வதனால்
தேடிவாந் தென்சிறு மண்ணயடைந் தாயோ
பாடல் சான்றங்கள் பட்டிமண் டபத்தே
பண்ணிறை யின்கவி பாடுவார் பலரே
கணந்தொறுங் கீத மணங்கமழ் கோவில்விட்
டென்னெஞுரு தனியிசைப் புன்மொழி கேட்டோ
உலகெலா மேத்துமில் விசைக்கடற் பரப்பில்,
ஒருவனென் முறையீ டொருபொரு ளாகந்
கையில் மலரொடென் சிறுமனை குறுகினை
ஐயவென் புதுமொழிக் கண்புகொண் டனையோ.

50

வீட்டுவா யில்தொறும் பிச்சை வேண்டியே
நாட்ட மோடு நயந்து திரிந்தனன்
ஒட்டமா யுன்பொற் றேர்வரத் தூரத்தே
காட்டிற் நீதென் கனவென் றரற்றினேன். 105

மன்னர் மன்னவன் வந்தவிம் மாயமீ
தென்ன வென்றுளம் பூத்தனன் தீமைபோய்
நன்மை வந்தது நானுயர்ந் தேனென
எண்ணிப் பேருவ கைக்கடல் மூழ்கினேன். 106

வறுமை தீர்ந்தது வாய்விட் டூரத்திடா
துறுதி யாயெனக் குண்டுபொன் செய்சிதி
பெறுக வென்று பெருந்தி சிந்துவான்
பொறுதி யாய்சின்று வாங்குவ னென்றனன். 107

வந்த தேரென் வழியெதிர் நிற்கவே
எந்தை நீயெனைப் பார்த்துச் சிரித்தனை
சின்தை செய்தனன் தெய்வ முவந்ததென்
நந்தோ நீயுன்கை நீட்டி யிரந்தனை. 108

வறிய னென்னிடத் தோவள்ளல் கேட்டனை
மறிய வென்மனம் வாடிஸின் றெண்ணினேன்
சிறிய தோர்விலை யாட்டிது செல்வா
வறிய னென்னிடத் தோவங் திரக்கிறோ. 109

என்றென் னுள்ள மிரங்கவென் பொக்கணம்
நன்று கையிலெ டுத்துவி ரித்தங்கே
குன்றி போலொரு தானியங் கைப்பட
ஷின்றுன் கையி லதனையிட் டேகினேன். 110

மாலை யென்னுடைப் பையை விரித்தலும்
மூலை நின்றெருரு பொன்மணி வீழ்ந்ததால்
சால யாவு முனக்குத்தந் தேனிலீச்
சீல மென்னவென் றேகரைங் தேங்கினேன். 111

51

இரு குழ்ந்தது வேலைக னோய்ந்தன
வரு விருந்தினர் யாவரும் வந்தனர்
மருவு மூரிற் கதவுகள் மாட்டினர்
வருவர் போலுமெம் வேந்தனென் ரூர்சிலர். 112

மன்னவன்வரு யாறிலை யென்றுநாம்
சொன்ன தோடு சிறுகை செய்தனம்
என்ன விந்தை கதவை யிடித்தெனப்
பின்னை யோர்ப்பெருஞ் சத்தம் பிறந்ததே. 113

வில்ன சைந்திடும் காற்றது வேறவ
எண்ண மேனினித் தூங்குவ மென்றுநாம்
கண் னு றங்கினம் தீபம கணத்திட்டே
திண்ணாம் மற்றிதோர் தாதனென் ரூர்சிலர். 114

காற்றுத் தானது மற்றிலை யென்றுநாம்
மாற்றஞ் சொல்லிச் சிரித்து மடங்கினேம்
சிற்றமா யுலக மதிர்ச்சி கொள்
நாற்றி சைச்சவ ரும்நடுக் கங்கொண்ட. 115

அனங்த வில்லினைங் தோமது தூரத்தே
சினங்து மாமுகில் மோதியி டித்ததென்
றுணர்ந்த பேர்சிலர் தேரடி யென்றனர்
கனவித் தூங்கும்யாம் பேரிடி காணைன்றேம்.

கழியி ரவிலப் பேரிகை காதுற
விழிமி னீரினித் தாமதஞ் செய்கலீர்
ஒழிமின் தூக்கமென் றேருரை கேட்கவே
கழிவி ரக்கங்கொண் டேகை யுதறினேம். 117

உள்ளம் ணைந்த துடல்நடுக் குற்றது
வள்ளல் வந்தனன் வான்கொடி பாரென்றூர்
துள்ளித் தூக்கங் துடைத்தெழுங் தேங்னின்று
தள்ளிப் போட்டத் தருணமில்லை யென்றேம். 118

மன்னன் வந்தனன் மாலையெங் கேயொளி
மின்னுங் தீபமெங் கேமிலிர் தோரணம்
மன் னு மாசனம் மண்டப மெங்குள
என்ன வெட்கமிள் தெந்றிறரங் தோடி னேம்.

இந்தக் கூச்சல்வி னென்றிறரங் தார்சிலர்
சிந்தை யொன்றிவெ றுங்கையென் றூலுரீ
ஏந்தை யைவர வேற்றெஞ் சிறுகுடில்
வந்து சேர்கவென் றேயழைத் தேகுமின் 120

திறமின் கதவே ஊதுமின் சங்கே
இருட்டறை யரசனல் லிருளில் வந்தான்
விண்ணிடை யிடிமுழக் கெங்கனு மதிர
மின்னூளி யிரவை நடுக்கங் காட்டும்
பாயின் கந்தலை முன்றிலிற் பரப்புமின்
நடுங்சி யரசனிப் புயலுடன்
இடுமேன வந்தான் திகைப்புற யாமே 121

52

கழுத்தி லணிந்த கடம்பமலர்க்
கண்ணி கேட்க வேண்டுமென்றே
பழுத்த விருப்போ டிருந்தேனுன்
பாவி கேட்கப் பயந்துவிட்டேன்
கிழக்கு வெஞ்குகும் வரையும்நான்
கோள திருந்தேன் துயில்நிங்கி
எழுந்து சென்றுய் மஞ்சத்தே
இதழோன் றிரல்டு கண்ணுற்றேன். 122

பிச்சைக் காரன் போலநான்
பரித்துப் படுக்கை தேடுகையில்
அச்சோ வுன்ற னன்பினுக்கே
அடையா எம்போ லிருந்ததுகாண்
பச்சைச் சாங்தோ பசுமலரோ
பனிநீர் வாசக் கலவையல
வச்சரக் கோல்போல் மின்னியதே
வள்ள லணிந்த உடைவாளே. 123

காலை யினைய வெய்யில்பல
கணிவா யூடே வந்துனது
கோல மஞ்சத் தொளிவீசிக்
கருவி பாடிக் கேட்பதுபோல்

மாலை யனைய மடக்கொடியே
வாய்த்த துனக்கிங் கென்னென்னும்
சோலை மலரோ பனிநீரோ
தூய சாங்தோ வலவாளே. 124

தந்தா யெனக்கிப் பரிசீதென்
தூய வெங்கே தரிப்பனென்றே
ஏந்தை செய்தே யிறும்புதிற்
றிமைத்து முழகி யிருந்திட்டேன்
கைகைப்பா ரிதையே தரித்திட்டால்
ஏந்தை யுனது பரிசென்றே
இதொா னகத் தனிந்திருப்பேன். 125

துன்பின் பாரச் சின்னத்தைத்
தூய பரிசா யெனக்கீந்தாய்
இன்பே யன்றித் துன்பில்லை
இனியில் வையத் தெனக்கென்டேன்
அன்ப வெனக்கே வருமின்னல்
அனைத்தும் பொருதே வெல்வேண்யான்
கொன்னே வருமிப் பந்தமெலாம்
கருக்கே வெட்டி யெறிந்திடுவேன். 126

இறுப்பே யெனக்குத் தோழுளென
என்னே டியைத்து விட்டாய்கீ
சிறப்பா யவர்க்கே வாழ்வென்னும்
செய்ய முடியைச் சூட்டிடுவேன்.
துறப்பே னுலகிற் பயமெல்லாம்
தூண்டு சடரே ! மாமணியே !
மறாபேன் மற்ற வணிகளெல்லாம்
மடிங்கு மயங்கித் திரியேனே. 127

என்ன ருயிரே யினிமேஹும்

இருந்து நினைந்து வருந்துவனே
பொன்னே! புவிக்கோர் புத்தமுதே!

போயும் போயும் பேதைமையால்
கொன்னே நாணம் நயமற்றிக்

குணங்கள் கொண்டிங் கலைவேனே
இன்னே வாளொன் றின்துவிட்டாய்
இனியென் வாழ்வு சிறந்ததுவே.

128

53

ஆயிர வண்ணத் தருமணி குயிற்றிப்
பாயிரு எகற்றுந் தாரகை பதித்ததுன்
கையுறு கங்கண மாயினுன் னுடைவாள்
மைநிறத் திருமால் தெய்வவா கனமாம்
பறவையின் விரிசிற கந்திவா னெனியிற்
பரந்துமின் னுதல்போல் வளைந்துமின் னியதே
மரணாத் திறுதித் துன்பினைத் தாங்கும்
வாழ்வின் முடிவெனும் இன்ப வதிர்ச்சிபோல்
விஷயவாழ் வெல்லாம் வெந்துநீ ருக்குமோர்
பாவன மானதீக் கொழுந்தினைப் போல
மின்னி யொளிவிடும் சின் னுடை வாளே
தாரகை பதித்ததுன் கங்கண மெனினும்
மேக நாதனின் மெய்யொளி யுடைவாள்
கட்டுலன் காணுச் சிந்தையுங் கொள்ளாப்
பொறப்படை யழியா ஸ்ரையழ குடைத்தே.

129

உன்னை யானென்றுங் கேட்டிலன் வாய்விட்டே
என்னை நீவிடை பெற்றகன் ரூய்ப்போ
சொன்ன தில்லையென் பேரினை யூமையோ
வென்ன ஸின்றனன் யாதொன்றும் பேசிலேன்.

தணிமை யாகவக் கூவக் கரைதனில்
மெளனி போலங்க் ரேன்மரத் தின்கிளை
இனிய சாயல் விரித்த தினாமடக்
கனிய னார்குட நீர்கொண்டு போயினார்.

131

காலை முற்றிற்று நண்பகல் வந்தது
ஏலவே யெங்க ளோடு வருதியென்
க்ரேல மிட்டுரைத் தாரவர் மற்றுயான்
நாலு சிந்தனை செய்து நலிந்தனன்.

132

வந்த மெல்லடி யோசையுங் கேட்டிலேன்
முந்தி நோக்கிய கண்கள் மெளிந்தன
நொந்து கூறிய வாய்மொழி தாழ்ந்திட
நைந்து போயினன் தாகத்தி னுவென்றுன்.

133

கண் டிருந்த கனவு குலைந்தது
கொண்ட னன்குறித் தேகையில் நீர்க்குடம்
விண்டெ னேந்துன் கரத்து வினங்குநீர்
மண்டு பூங்குயிற் தேனிசை தாரத்தே.

134

இலைகள் மேலிருங் தேயிரைங் தாடின
தொலைவில் வீதியின் மூலையி லேகிடங்
தலையும் பூவின் நறுமணாம் எங்கனும்
கிலையில் நாணினன் நீபெயர் கேட்டதும்.

135

என்னை கீயுன்சி னைவி விருத்துதற்
கென்ன செய்தன னுயினுன் தாகத்தை
முன்ன மேதனித் தேனெனாலு மெண்ணங்தால்
இன்னு மென்மனத் தின்பினை யூட்டுமால்.

136

காலை நீங்கிக் கடும்பக லாகுமே
சோலைப் புள்ளினம் சோகித் திசைசொலும்
மேலே கீபக் குளைக் காசைந்திட
வேலை வேறின்றிச் சிந்தையில் முழுகுவேன். 137

55

நெஞ்சிலே வேட்கை கொண்டாய்
ஷிறைந்தது நெஞ்சிற் ராக்கம்
மிஞ்சிய வழகி ஞேடு
மலர்ந்தன செடியிற் பூக்கள்
செஞ்சொலா விந்தச் செய்தி
செப்பிட விலையோ வும்முன்
கொஞ்சமும் காலம் வீணே
கழித்திடா தெழுயி னின்றே. 138

கல்லுறு பாதை தாண்டிக்
கடிகமழ் தனியூ ரெல்லை
நல்லவென் நண்பன் நின்றூன்
அவணைவஞ் சிக்க வேண்டாம்
மெல்லக் கெழுந்து போதி
வாளிடை யுச்சி வெப்பில்
கொல்லென வதிர்ந்து மூச்சக்
குமுறியே பாலை செய்யும். 139

உள்ளினை யுருக்க நெஞ்சி
அறுமகிழ் விலையே வீதி
மெல்லடி யரவங் கேட்டு
மேவிய துன்ப மென்னும்
தெள்ளிய யாழின் தந்தி
சுருதியை மீட்டி மீட்டி
அள்ளிகல் விசையை யெங்கும்
அலைத்திடா திருக்கு மோகாண். 140

56

சிறியனே னென்னிடத் துன்னருள் மகிழ்ச்சிதான்
சேர்ந்துப் ரண்மானதோ
தேவாதி தேவனே யெணாஷினை திங்ஙனம்
சேவிக்க வோவந்தனை
பெரியவிந் நிதியெலா முன்னுடன் சேர்ந்துநான்
பேதமின் றிச்சகிக்கப்
பெருமாச் யருளினைய் நாளில்லை யாயி னுன்
பேரன்பு யாதாகுமே
அரியங்கின் சாசவத மானஙல் லானங்த
மடியனே னுள்ளத்திலே
அயராது தினமுஙல் லாடல்புரி கின்றதே
ஆயவென் வாழ்வதனிலே
விரியமுன் சித்தமே யுருவுகொண் டதுவேந்தர்
வேந்தவுள் னங்கிருடவோ
வேருந கோலங் தரித்தத்து விதமாக
வேறின்றி யொன்றுயினை. 141

57

ஒளியேயெ னெளியேயில் வுலகேலா ஷிறைகின்ற
ஒங்குகண் னைவொளியே
உள்ளத்தை யின்பத்தி லாழ்த்துமொளி யேநடன
முள்ளாடு வாழ்வினெளியே
ஒளியேயெ னன்பெறும் வீணையின் தந்தியை
ஒலித்திடும் நல்லாளியே
ஒவெனும் வானவெளி யுன்மத்த மானகாற்
ரேயா திரைந்துகொள்ளும்

வெளியேயிவ் வுலகெலாம் புன்னகை மலர்ந்திடும்
விரிசோதி யானதிரையில்
வேகமாய் வண்ணத்தி பாடுமே மல்லிகை
விரிமலர்கள் நீந்திவருமே
பொழிகின்றகருமுகிள்கள் தோறுமிவ்வொளியெனும்
பொன்னை நற்கதிர்கள்
போய்வங்கு வட்டமிட் உச்சிதறி வழியுமே
பொருவில்மணி சிந்திவிடுமே. 142

58

புல்லாகி யுலகினைப் பூரிக்க வைப்பதும்
புவிமீது நடனமாடும்
போக்குவர வென்கின்ற துணியாய வீருமையும்
புயல்சீரி மன்னுமூலகை
ஷில்லா தலைத்துயிரை யெல்லா மெழுப்பிநகை
ஷித்திலஞ் சொரிவிப்பதும்
ஷிலையற்ற துண்பெனுங் கமலக்கண் ஸீராக
ஷின்றிடச் செய்திடுவதும்
எல்லா மெமக்குடைமை யென்றென் றிருக்குமைவை
யெல்லாம் ஷிலத்தில்வீசி
ஏகாந்த ஷிர்விசா ரத்தினில் ஷிலத்திட
ஷிகம்த்துவது மற்றில்லை
சொல்லா ஒன்றைக்கிலோ ரான்த மேயெனது
சொல்லான கீதவிசையிற்
சொல்லுமிவ் வான்த மெல்லா மொருங்குறச்
குட்டினே நெருகிதமே. 143

சோலை நிறம்பெயரச் செய்யுமொளி யுன்னன்பே
நீல வெளிதளிலே நீந்துமுகிற் கூட்டமுமிக்
காளில வருதென்றற் காற்றின் குளிர்மையுக்
ஏழைக் கிரங்கு மியல்பில்லென் னுடையன்பே.
காளில யொளியினிலே – என்னன்பே
கண்டேனுன் அன்புக்குறி
மேலே யிருந்துனது—கண்களைனை
விழைந்து பார்க்கையிலே
என்மன முனது பொன்னடி புகலெனாப்
பணிந்தது பரம்பொருள் நீயே
அறிந்தன னுயிர்க்குயி ராகுங்கின் னன்பே. 145

60

புவியனங் தஞ்சுழு மெறிகடற் கரைமீது
போதுகின் றூர்சிறுவர்கள்
போக்குவர வற்றலையும் அலைதிரஞ் மொண்கடல்
பொருமியறு மிக்குரைக்கும்
குவிகின்ற வெல்லையில் வானவெளி மீமிசைக்
கூடியசை வற்றிருக்கும்
கூடுவார் சிறுவர்கூத் தாடியே பாடிமனை
கோலுவார் மணல்கொண்டுவெண்
சவியற்ற சருகினு லோடஞ் சமைத்துவீரி
சலதியிற் போகவிடுவார்
சாலவும் புன்னகைசெய் தோடிப் பொறுக்குவார்
சங்கினெனு சிப்பிக்குலம்
புவியினிற் புதைப்பட்ட பெருநிதிக் கலைகிலார்
பொருளெனாப் பரல்கொள்ளுவார்
பொருகடற் றிரைழுழ்கி முத்துக் குளிப்பர்பவர்
போகுவார் வணிகர்பலரே. 146

தெண்கடல் வெண்ணகை திரையெறிந் தார்ப்பா
வெண்மனாற் கரையொரு புன்னகை பூக்கும்
கொல்லலைக் கூட்டம் கூடிய சிறுவரை
கண்வளர்ப் பதுபோல் தாலாட் டிசைக்கும்
அந்தமில் புவனத் தாழியின் கரைதனிற்
சிந்திய சிப்பியுங் கையுமா யாடுவர்
நீந்தலு மறியார் நிதிகொள் வறியார்
வளியிலா நீல வெளியினிற் பெருப்புயல்
சாவெனும் பூதம் தாரணி யெங்கும்
ரலதியின் கரையிற் சிறுவரா உவரே.

147

61

கண்ணை மூடிக் கிடக்குங் குழந்தையின்
கண்ணிற் தாண்டவ மாடுந் துயிலது
மண்ணை வெங்கிருங் தேவந்த தென்பதை
யெண்ணிக் கூறவிங் காருளர் சொல்லுயின்.

148

மின்மினி யொளி வீசுமோர் கானகம்
வண்ண மான நிழல்விடு மோகினிச்
சின்ன ஆவரான் றிலங்கிடு மாம்மயல்
துன்னு மோரிரு மொட்டுகள் தாங்குமாம்.

149

அங்கி ருந்து கிளம்பிய வத்துயில்
தங்கு சின்னாஞ் சிறுவனின் கண்களிற்
பொங்கி வந்துமுத் தமிட்டுப் போமெனச்
சங்கை யான வதங்தியொன் றுண்டரோ.

150

சொப்பா னத்திற் குழந்தையின் வாயிலே
கொப்ப ஸித்திடு முத்து முறுவல்தான்
எப்படிக் கங்கு வந்த தெனுமிந்தச்
செப்பிடு வித்தை யாவர் தெரிவரே.

151

பனி கழுவிய வைகறைப் போதுதான்
இனிது கண்ட கனவினி லேயொரு
களிவு செய்யும் இளம்பிறை வெண்கதிர்
குனியும் வெண்முகி லோரத்தைக் கொஞ்சிற்றே.

கொஞ்கும் நேரத்தி வேழிறங் திட்டதாம்
பஞ்ச போற்றுயில் கின்ற குழந்தையின்
கோஞ்ச கொவ்வைச்செவ் வாயிற் பிறந்திட்ட
செஞ்செல் போ லும் சிறந்த முறுவல்தான்.

152

பட்டுப் போன்ற வதனுடை மேனியில்
சொட்டு மின்தப் புதுமையெங் கேநின்று
கிட்டிற் ரென்று கிளர்த்துதல் கூடுமோ
திட்ட மாயோர் வதந்தியண் டாமது.

153

பேதை யாயதன் தாயிருங் திட்டநாள்
கோதை யின்மனக் கோயிலைச் சுற்றியே
காத லென்றதொர் காரிருள் மர்மந்தான்
மீது சென்று படர்ந்து கிடந்ததாம்.

154

மிருது வான் வினியவிச் சுந்தரத்
திருவின் செம்மை குழந்தையின் மேனியில்
பரவிற் ரென்று பலரும்சொல் வாரிதே
கருவி லேதிரு வான் கருத்துமாம்.

155

வண்ண வண்ணப் பதுமை—உனக்கு
வாங்கி வருகையிலே
விண்ணில் விளங்கு மைந்து—வருண
வில்லை நினைந்திடுவேன்.

156

கீத மிசைத்தாலோ—குழந்தாய்
கிண்கிணி யோசைசெயப்
பாதம் பெயர்த்தாங்கே—குழந்தாய்
பரத மாடிடுவாய். 158

சோலையி லேயிலைகள் குழந்தாய்
சுமன்று பாடிடுமே
வேலையி லேகணமும்—அலைவாய்
விட்டிசை யோதிடுமே. 159

இன்கவைப் பண்டங்களோ—கடையில்
ஏடுத்துக் கொண்டுவந்தால்
பொன்செய் திருக்கரத்தால்—அவற்றைப்
பொத்திக்கொண் டோடிடுவாய். 160

இன்ப மலர்களிலே—குழந்தாய்
இனிய தெனைவைத்தான்
அன்பு கனிவதுபோற்—பழத்தில்
அழுதை ஷுற்றிவைத்தான். 161

முத்தங் தரும்போது—குழந்தாய்
முகம்ம ஸர்ந்துசிற்பாய்
சித்தமும் காலையொளி—அதுபோல்
நிறைந்த தென்றலுமாம். 162

தெரியாத பேர்கள்பல ரைத்தெரிய வைத்துநீ
தீராத நண்புசெய்தாய்
செய்மையா யுள்ளவைக ளண்மையிற் கூட்டினை
சேராத சேரவைத்தாய்

ஒருகாலு மறியாத அன்னியர்க் கோடுநான்
உறவா யிருக்கவைத்தாய்
உரிமையில் லாதபல வீடுகள் தோறுமங்
குடனும் நடக்கவைத்தாய்
தெரியாது பலங்கு முட்னு யிருந்தவென்
பேழையை விடவஞ்சினேன்
பேசுமிப் புதுமையிற் பழுமையுண் டவ்விடைப்
பெயர்த்துநீ யேந்தறியால்
வரவோடு போக்காய மரணம் பிறப்பிங்கும்
மற்றெந்த வுலகத்தினும்
மாரு தெனைத்தொடர்ந் தெங்குநீ யேயெனாது
மாசற்ற தோழனானும். 163

வந்து வந்தென தந்தமில் வாழ்வுதோ
தெந்தை நான்பழ காதவெ லாமொரா
நந்த மென்னுநற் பந்தத்தி னற்பினீத்
திந்த வாழ்வு சிறக்க வருள்ளனும். 164

உன்னை யிங்குணர்ந் தாலிவர் நண்பர்மற்
றன்னி யரிவ ரெந்ப தகன்றிடும்
மன்னு வீடுகள் முற்றுமென் சொந்தமாம்
பண்ணம யில்லோரு மையருள் பண்பருள். 165

தன்னங் தனியாக வோடு நதிக்கரை
சாய்ந்துபுல் லோங்கி வளர்ந்தகரை
பின்னு விளக்கைமுன் தானையால் மூடியே
மின்னிடை யாய்செல்லும் மாய்மென்ன

என்னுடை யில்லத் திருள்வந்து குழந்ததங்
கேகாந்த மேகுடி கொண்டதம்மா
உன்னிடத் துள்ளவிக் கைவிளக் கையெனக்
குத்தமி நீதந் துதவவையோ. 166

என்று சொல்லியந்த மங்கையைக் கேட்டனன்
ஏற்றுத் தென்னை யவள்பார்த்தாள்
கன்று மிருளில் அவன்கருங் கண்களைன்
கண்ணைப் பறித்திடக் கூறுகின்றுன்
கன்றிங் நதியிலித் திபத்தை யேற்றிட
நாளிவ் விருட்டில்வந் தேனெனவே
நின்றனள் புல்வள ராற்றுக் கரையில்யான்
நீந்தி பெரிசுடர் பார்த்துங்னிறேன். 167

கூடு மிருளினில் மோன வெளியினில்
கோதையுன் தீபங் கொளுத்தி விட்டாய்
நாடி யகல்வதெங் கேயின்தத் தீபத்தை
நல்குதி யோவெனக் கென்றுரைத்தேன்
ஒடிப் பரந்த தவள்விழி யென்னிடம்
ஒன்று கணஞ்சும்மா நின்றனள்பின்
தேடியென் தீபங் திசையெங்கு மேற்றான்
சேர்ந்தன னிங்கெனக் கூறிவிட்டாள். 168

மாறுசொ லாதங்கச் செஞ்சுடர் வீணுக்கு
மன்றி யெரிவது பார்த்துங்னிறேன்
ஒறு மிருள்ளில வின்றிச் செறிநடுச்
சாமக்திற் கேட்டனன் செம்மனத்தாய்
கூறுன் விளக்கினை நெஞ்சொ டணைத்ததென்
கூர்ந்த திருவெளன் தளிமனையில்
வேறேந்று மில்லைத்தி பாவளி யானதால்
விருட்பிக் கொணர்ந்தெனித் தீபமென்றுள். 169

வாழ்வெனும் பொற்கலம் வழியுமா றீசனே
வாயார் நீயுமொருகால்
வற்றுத நல்லமுத மிக்கலத் திட்டுமிக
வாய்மடுத் திடுவதென்றே
நீள்புவன போகங்க எாயங்கின் தோற்றத்தை
நீயெனது கண்கள்கொண்டே
நேராக நோக்கிமிக வான்த முறுவையோ
நீயெனது செவியில்ஸின்றே
குழுங்கின் சாசுவத மாயங்ற பாவினிசை
சோராது கேட்டுமகிழ்வாய்
சொல்லாற் ரெடுக்குமென துள்ளமுன் சுந்தரத்
தொல்லுலக மாயைகண்டே
வாழ்வினைப் பேரன்பு மயமாக வைத்தங்கின்
வற்றுத கருணையமுதம்
வறியவென் சிறுமைபோ யுனதினிமை யாய்மாற
வாழ்வதந் தருஞுமாலோ. 170

என்னகத் தாழத்தென் ஞேடென்று முற்றவள்
இரவுபக விருசந்தியும்
இன்பவொளி வீசியங் கேயொளிரு வாள்காலை
யோண்டிரை யகற்றுதலன்
மன்னுமென திறுதியாங் கிதத்தி லேபோர்த்தி
வைத்திடுவ ஸீசவுன்முன்
வாழியேற்றருளெனது முடிவானகொடையென்று
வாக்கினு லன்புசெய்தேன்

கன்னலைத் தேனைக் கருத்திலே தூண்டினேன்
கடிதவளை யடைதலரிதே
கனவிலோ நினைவிலோ கற்பனைகள் செயலிலோ
காணபதெல் லாமவளையே
துன்னுபல தேசங்க ளெங்குசென் ரூலுமவள்
தூயவடி வுள்ளாங்கிறையும்
கற்றியவ ளொத்தொடர்ந் தேயெனது வாழ்வுஙாள்
தூங்கிவளர் வுறுகின்றதே. 171

67

வானுநீ வானிடைத் தூங்குநற் கூடுநீ
வடிவெலா மானவடிவே
வண்ணம் பதம்நாதம் வளருங்கிற மென்றெலாம்
வகையாக வழிரகிலமும்
பேனுமுன தன்பென்ற போர்வையாற் கூட்டிலே
பிரியாது மூடிவைப்பாய்
பெரியபொற் கூட்டதனில் அழகான மாலைகொடு
பூமிக்கு முடிகுட்டவே
ஆனநற் காலீமகள் மெல்லடி பெயர்த்துவரும்
ஆவினம் போனபின்னர்
ஆறிலா நெறிகடங் தம்பொற் குடத்திலே
அமைதியாங் தண்புனவெலனும்
பானங்கை யேந்தியே மாலைவங் தெய்திடும்
பாராதி யண்டமேவும்
பரவெளியி லுயிர்பறந் திடுமங் கிராப்பகல்
பக்குருர் சொல்லுமிலையே. 172

உனதுபொற் பரிதியின் கதிர்களிப் புவியின்மிசை
ஒங்குநற் கரம்விரித்தே
ஓய்வின்றி யென்மஜைக் கதவில்வங் தேநெட்
டியிர்ப்போடும் கண்ணீரொடும்
மனதில்வரு துன்பகீ தத்திலெழு கருமுகிலை
வாரியுன் னடிசேர்க்குமே
வற்றுத் பெருமகிழ்வி னேடந்த முகிலதனை
மார்பிடத் தணிவதற்கோ
கணமுமிக மாறிடும் வண்ணாம் பரப்பியே
கனவுருவ மாய்மடிப்பாய்
கனமற்ற மிருதுவாங் கரியவிருள் சிறமுடைய
கண்ணீர் கலந்தத்தனால்
தினமுமதை நச்சினுய் தெய்வமே தூய்மைமிகு
சிற்பரா எந்தவடிவே
தேசோம யானந்த மானவுன் னுருவையிச்
சிறியமுகி லாஸ்மஹறப்பாய். 173

69

என்னுடலி விரவுபக லோடுமச் சிவனே
இல்வுலக மெங்குமோடி
இனியாங் நடனம் புரிந்துவரு கின்றதிங்
கிம்மகித வத்துமண்மேல்
பண்ணரிய பூடாகிப் புல்லாகி மரமாகிப்
பசியவிலை பூலாகியே
பாரெங்கு மானந்த பல்லவம் தாகிவரும்
பக்குமல் வொருசிவனே

என்னரிய யோனியாய்ப் போக்குவர வெங்கின்ற
எல்லையில் சாகரத்தே
ஏறிய மிறங்கியும் சுற்றிவரு கின்றதெச்
சீனாச் சீவனுமிஹிதே
துன் நுமென் னங்கங்க ளோங்கணுங் தோயுமிச்
சுக, சீவ சம்பந்தமே
தொலையாத மகிமையாங் தொன்றுதொட்ட டிதுவே
தொடார்ந்தென்னில் நடனமிடுமே. 174

70

சுற்றிச் சுழன்றுவரு பிரகிருதி யீன்னிசைச்
சுகவின்ப வாரிதியிலே
தோய்ந்தமுந் தித்திரையி லடிபட்டு முழ்கியே
துன் நுமின் பச்சுமிகொழித்
தெற்றிவரு முக்கிரப் பேரின்ப மனுபவித்
திடுவதற் கெட்டுமாலோ
எப்பொருளு மோய்வின்றி யிடையறு தோவென்
றிரைந்துசூழல் கின்றததனால்
சுற்றினின் ரேருபொழுது பார்ப்பதற் கில்லையெச்
சுக்திதான் தடைசெய்யுமோ
சுழல்கின்ற விருதுக்கள் பிரகிருதி யிசையோடு
தொடருலய தாளநடனம்
பற்றிவரு வண்ணம் பதம்பாணி நறுமணம்
பாரெங்கு மடைதிறந்தே
பரிமளப் பிரவாக மென்னப் பரங்தொர்கண
பங்கமாய் மாற்றிவருமே. 175

என்னையொரு பெரியபொரு ஓாகநா னெண்ணியே
ஏங்கெங்கு மேசுமுன்றே
சுசனே யுனதுபே ரொளியின்மிசை பலவருண
மிசையுசிழல் பலபோக்குவேன்
பின்னையிது தானுமன் மாயைபே பிரிவிலாப்
பெரியவன் னுருவத்தையே
பேதப் படுத்திபவை பலகோடி சுருதியால்
பெயர்வைத் தழைத்தருஞ்வாய்
மன்னவன் தருளொளியி னம்சமே யுருவபெற
மன்னியென தடவிலுறையும்
மாறுபடு பலங்குக் கண்ணீ ருடன்முறுவல்
மயமான பாட்டினிசைதான்
துன் நுபல வாசையாய் வெற்றிதோல் வியுமாகித்
துன்னும்அலை யாகிமடியும்
தோன்றுகண வாகிவா னெங்குமெதி ரொலிசெயுங்
தோல்வியுன தென்னிடத்தோ. 176

இரவுபக வெங்கின்ற தூரியங் கொண்டுகீ
என்னரிய சித்திரங்கள்
இடையே விரித்திட்ட மாயைத் திரைச்சீலை
யெங்குமெழு திப்பொறித்தாய்
பரவுபல வற்புதச் சித்திரக் கோடுகள்
பதியுமுன் மணியிருக்கை
பாங்காக வேயத் திரைப்பின்ன ரொளிஞுமே
பன்னுவா னகமெங்கணும்
விரவுமன் ஞேடுநான் ஒன்றிவரு காட்சிதான்
விரிந்துஷிறை வாகிசிற்கும்
வித்தகா வனதுஙல் விசையோடு பாடுமென்
வேற்றிலாக் கீதவொலிதான்

பரவியா காசமெங் குங்குமுறி யோங்குமே
பற்றிப் பிடித்திடற்கே
பகவனே நீயுநா னுந்தேடி யோடிடப்
பலயுகஞ் செல்கின்றதே.

177

72

ஆழந்துமறை வானபரி சத்தினு லேதொட்டெ
னரியவுயிர் மலர்வித்தவன்
ஆனசுக துக்கமெனு மழகான சுருதிசேர்த்
தையனென துளவிணையிற்
குழந்தபல் லிசைமீட்டி யானந்த மடைக்ருன்
சோதிவிரி கண்கள்மலரச்
சுயமான மந்திரச் சிட்சைசெய் வானவன்
சந்தரப் பலவிறங்கள்
வீழந்தமா யாசால வித்தைகள் காட்டியே
விரிமலர்ப் பாதமருளி
வீணான் மெய்மறந் தவசங்கிலை யடையவே
மெய்ப்பதந் தந்தாஞ்வான்
தாழந்தபல காலங்கள் வருடங்கள் நாட்களே
தாளாதெ னுள்ளத்தினைத்
தரணியிற் பலநாம ரூபசுக துக்கமாங்
தரமருளி யாண்டகுள்வனே.

178

73

ஐம்புல னடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
ஆகாத துறவுவேண்டேன்
அத்துறவி னல்வரும் விடுதலை யெனக்கென்றும்
அற்பழும் வேண்டுகில்லேன்

243D

எம்பிரா னென்னையிங் கானந்த பந்தங்க
ளாயிரஞ் குழந்துதழுவ
எங்கனும் விடுதலைப் பரிசமுன் டாகுமே
என் னுடைப் பாண்டமிதனுள்
வம்பரூ வளமுள்ள மதுவின்வகை நிறையவே
வற்றுது வார்த்தருளவாய்
வாய்த்தவென் சிறியவுல குக்கொளி கொடுக்கவே
வருவிளக் கொருதூற்றினை
செம்பொனே ருநதருட் சோதியா லொளிசெய்துன்
சன்னிதா னத்துவைப்பேன்
சேருமென தைந்துபுல னுகின்ற வாசலிவை
செத்தாலு முடமாட்டேன்.

179

காட்சியே மனமே கேள்வியே உணர்வே
மாட்சிசே ரிப்புலன் வருமுய ரின்பெலாம்
மூர்த்தி னின்னருள் முத்திரை கொண்டன
ஆதவின்
புலன்வரு மயக்கெலா முனதுபே ரின்பக்
கனல்வழி வெந்தருட் காட்சியா கும்மே
இச்சையெல் லாமென் னிதயத் தேகனின்
தெச்சமி லன்பாங் கனியா கும்மே.

180

74

பக விறந்தது பாயிருள் படர்ந்தது
அகல்வாய்க் குடங்கொண் டாற்றுக் கரைக்குத்
தெளிநீர் கொள்ளச் செல்லுதல் வேண்டும்
ஷலசல வோடுங் தண்ணீர் ராற்றெலி
மாலீக் காற்றுடன் மயங்கிவங் தலைக்கும்
சாக்ஸியுங் தனியே வெறித்துக் கிடந்தது

கங்குலமற் றென்னைக் கரைந்தழைக் கும்மே
பொங்குசழி யலைத்துப் போகுமாற் றவவம்
ஆற்றுத் துறையிலங் கறியா ஞாகுவன்
குழல்வாய் வைத்துக் கோதிலிசை பரப்பும்
வருவெனே மீண்டும் வழியில்மற் றெவரைக்
காண்பெனே அறியே னம்ம
வீண்பழி வந்தெனை விளங்குமோ அவமே. 181

75

வள்ளல்நீ யெம்மவர்க் கருஞாற் கொடைக்களௌம்
வாழ்வினை நிறைத்துமேலும்
வற்றுது நின்னையே வந்தடையு மோயாது
வழிகின்ற தெண்ணீர்ந்து
துள்ளிவயல் பலஹுர்கள் தோறுங் திரிந்தபின்
சுவாமியுன் பாதமலசச்
சோராது பெருகிலித மோடிவரு முனதுபத
சேவையால் வறுமையுள்தோ
கள்ஞாலா மலரெலாங் காற்றில்நறு மணம்வீசிக்
கடைசியா யுனதடிக்கே
கருதிவங் தடையுநற் கற்பனை விரிக்கின்ற
கவிவாண ருள்ளத்திலே
தெல்ஞாற் சொல்லா லமைந்தகவி மலரெலாம்
தெரிபொருள்கள் பலவாயினும்
தெய்வமே முடிவான பொருளோன்று தானஃதுன்
றிருவடி யலாதில்கூயே. 182

76

சந்ததமு முன்னருட் சன்னிதா னத்திலே
தளராது வந்துங்றபேன்
சகாத கைகட்டி வாய்ப்புதைத் துன்முன்னுன்
சலியாது வந்துங்றபேன்

எந்தையுன் வானவெளி மேலே கவிந்திடவே
யேகாந்த மாய்மொளியாய்
எளியனே னுள்ளமுன் பாதம் பணிந்தபைய
வெதிரெதிர் வந்துங்றபேன்
சொந்தமா முனதுபே ருக்கிலோ யாததொழில்
தொலையாது செய்துசழவும்
தொல்லுலகர் கூட்டத்து லாயினும் மறவாது
சோதியுன் முன்புங்றபேன்
இந்தஙல் ஹுகத்தி லென்பணிகள் செய்தபின்
இராஜாது ராஜவுன்முன்
ஏகாந்த மாகவாய் பேசாது மொளியாய்
எதிரெதிர் வந்துங்றபேன். 183

77

சசாந் யென்றுநான் எட்டத்தில் நின்றனன்
என்னுடைச் சொந்தநீயென்
றெண்ணியுன தண்மையிற் சேர்ந்திடவு மில்லைமற்
றெந்தை யென்றுங்கழுல்
பூசைசெய் தேன்போற்றி தோழினைப் போலவுன்
பொற்கரங் தொட்டேனிலை
போந்துநீ யேயெனது சொந்தமென் றேசோவிப்
போம்வழியில் வந்துங்னிறே
ஆசையோ டுன்னையென தாகத் தணைத்தண்ப
அருமைமிகு தோழுவென்னேன்
அண்ணுக் கண்ணை யானுலு மெனதுங்கி
யத்தணையு முன்னேஞ்சூதான்
மாசிலா வின்பதுன் பத்திலும் நின்னையே
மருவினிற் பேன்பூமியில்
மன்னுமிச் சிறியவாழ் வரிதென்று பெருவாழ்வின்
மாக்கடல் குளிக்கவெண்னேன். 184

ஆதியில் உலகை அயன்படைத் திட்டநாள்
சோதியில் விண்மீல் துவங்கின வன்றே
தேவர்கள் வானிற் திருச்சபை கூடினர்
பூரணம் பூரணம் பேரா னந்தமென்
ரூரணம் பாடியே யாடின ரானால்
திடுமென வொருவன் திகைத்துக் கூறினன்
உடுத்திரட் கோவையில் ஒன்றை யிழுந்தோம்
தேடுமி னென்றே திருகுபொன் வீணையின்
தங்தி யறுந்தது தாழிசை ஸின்றது
தேடின ரோடினர் திசையெலா மலைந்தார்
வாடினர் விண்ணுல குக்கோர் மருந்தினை
அண்ட மீழுந்ததோ ரழிவிலா மகிழ்வினை
நடுநிசி யமைதியில் நல்லுடுத் திரளொலாம்
முறுவல் முகிழ்ததே மெல்லெனக் கரைந்தன
பங்கமில் பூரண மெங்கும்
பொங்குமித் தேடல் போதும்வீ னொனவே. 185

இம்மையில் யானுளைத் தரிசிக்கு மருளெனக்
கில்லையெனி ஒவுள்தரிசனம்
ஏழைக்கு வாய்க்கலிலை யென்பதைக் கணமுநாள்
எண்ணிமற வரதிருப்பேன்
செம்மையே யித்துயர் கனவிலும் நனவிலும்
சேர்த்துவைத் துத்திரிகுவேன்
ஏன்றெழியு மெனதுவாழ் நாட்களிச் சந்தையிற்
தினமுமென் கைகள்ளிறையப்

பொய்மையே யானபல பொருள்சேரு பொழுதிலும்
போகின்ற வழியருகிலே
புழுதியிற் பாய்விரித் தேதங் கிடும்போது
போகும்வழி நீண்டதென்றே
உண்மையா யுனருவே னேன்றியென் னில்லத்தை
ஒங்குநல் லணிகள்செய்தே
ஒப்பற்ற வின்னிசையொ டானந்த முறுகையில்
உன்னினைவு ஸிற்கவருளே. 186

என்றுமொளி மாருத வென்னுடைப் பரிதியே
இகையுதிர் காலமதனில்
எற்றுண்டு பயனின்றி யலையுமொரு சிதர்மேக
மென்னாநாள் அலைகின்றனன்
நன்றுபல மாதங்கள் வருடங்கள் கழிகின்ற
நானுனது பேரொளியிலே
நண்ணிக் கலந்துநீ ராவியா யுருகவொரு
நற்பரிச மருஞுவாயோ
அன்றெனின் மற்றிற்குதன் லீலையெனி ஜையனே
அறைபோன விப்பேழையை
அம்பொனு லழுகுறப் பலங்குந் திட்டியே
அலைகாற்றில் மிதவைசெப்பவாய்
துன்றுமிருள் செறியிரவி லாடலை நிறுத்தலீ
திருவுள்ள மாயினேழை
தோன்றுது மறைவனல் லாலுதய வேளையிற்
தூயவொளி யிற்கஸிவனே. 187

எத்தணை தினங்கள் வீணாகக் கழிந்தவென்
றேங்கியேங் சித்தடித்தேன்
எந்தையேயெனதுவாழ் காளிலோவுவோர்கணமுப்
மேற்றணை பொற்கரத்தில்

வித்திலே முனையையும் மொட்டிலே மலரையும்
விரிமலரில் நற்கனியையும்
வைத்துக் கீழெல்லையாற் காலமோ
வறிதினிற் கழிவதில்லை
மெத்தவு மிளாத்துநான் பஞ்சணையி வேறியே
மெதுவாக நற்றுயில்செய்தேன்
மேவுமென் கருமங்கள் சகலமு முடிந்ததென
மிகமனக் கற்பனைசெய்தே
நித்திரை யகன்ரூவிர் காகையி வெழுந்தங்கு
நீலவெளி யிற்கிடந்த
நிறைமலர்ச் சோகையைக் கண்ணுபுற்ற போதைய
நெஞ்சிலற் புதமடைந்தேன். 188

82

கால முன்கரத் தெல்லை கடந்ததே
ஏலு மொல்வொரு தற்பரை யெண்ணாவும்
ஞாலத் தேயிர வோடு பகல்மலர்
போல ஒழுகள் தோன்றி மறையுமால். 189

தாம திப்பதெல் வாரென் றறிந்தனை
யாம தைச்சிறி தேயு மறிந்திலேம்
சேம மாயதாற் ருண்டுக னோபல
காம நன்மலர் காட்டில் பலர்ந்ததை. 190

செம்மை செய்யத் தொடர்ந்து தொடர்ந்திடும்
இம்மை யில்லெமக் கோர்கணங் தானும்வீண்
போய்மை யாவினிற் போக்குதற் கில்லைவ
றும்மை யாளர் வருவது கைவிடோம். 191

வாதஞ் செய்வோர் வழக்குரைப் போர்கள்மற்
நேத மின்றி வெறுங்கதை பேசுவோர்
சாதி பேதங்கள் சாத்திரம் கோத்திரம்
குது சொல்பவ ரோடுதொ ஸித்திடடேன். 192

ஜய வுன் னுடைச் சங்கிதிக் கேகிலேன்
செய்ய மாமலர் தூவிப் பணிகிலேன்
நைய வென்மனம் நான்துதி செய்கிலேன்
துர்ய கோவில் தனித்துக் கிடந்ததே. 193

மாலை வந்ததும் மாமலர் கொண்டுநான்
ஒல மிட்டிரைங் தேன்வாயில் பூட்டவும்
கால மானதென் நேபயங் தோடினேன்
சால வும்மின்னும் காலமுண் டையனே. 194

83

முத்துப் போல முகிழ்த்ததுன் பக்கண்ணீர்
முத்து மாலைசெய் துன்கழுத் தேற்றுவேன்
பத்தி யாயொளி மின்னுப் சிலம்புநட்
சத்தி ரங்களென் பாதத் தணியுமே. 195

போக மும்புக முந்தரு வானுநீ
போக மல்லவை வைத்திடு வானுநீ
சோக மானதென் சொந்தம் தாகுமே
யாக மாயதை யுப்பதஞ் சேர்த்திட்டால். 196

அருளீச் செய்தெனை யாண்டருள் வாய்நிதம்
மருஞுற்ற வென் மனத்தைத் திருத்தியே
தெருளச் செய்திடு வாய்சிந்தை மேவிய
பொருளீப் போற்றிப் புணைகுவன் சென்னியே.

84

பிரிவென்ற பாலையின் துயரமே யுலகெலாம்
பெரியவா னத்திலெண்ணில்
பேசுமா முருவங்கள் தோற்றுவிக் கின்றதே
பிரிவெனும் துன்பமிரவில்
திரிகின்ற தாரா கணங்களிடை யமைதியாய்
செற்றோற்ற மருஞுகிறதே
செய்யவத் தோற்றமே மழையிருள் லாடியிற்
சலா வெனு மிலைகண்டுவே
விரிகின்ற பாலையின் கீதமாய் மாறுமே
மேவுமிப் பெரியதுன்பம்
வீடுகள் தோறுநற் காதலோ டிச்சையாய்
விளங்குசுக் துக்கமாகும்
உருகுமென் கவியுள்ள ஒற்றிலே யித்துயர
முருவெடுத் தோங்குகவியாய்
ஷடிப் பரங்தொழுகி யருவியா கிப்பாயு
முண்மையின் கறிதல்நன்றே.

198

85

வீரர்தந் தலைவன் வெற்றிமண் டபம்பிட
டேகின காலையில் எங்கவர் சக்திகள்
கவசமா யுதங்கள் கவர்ந்தனர் கொல்லோ
ஷிராயுத பாணியாய் ஸின்றவர் மீது
சரேலென வம்புகள் சொரிந்தன மிகுதியும்
மறுபடி கிரும்பவும் தலைவன்மண் டபத்தைக்
குறுகினர் வீரர்தம் சக்திகள் கரங்தே
வெற்றிவாள் வில்சரம் விட்டெற்றிந் தேகினர்
நெற்றியிற் சாந்தி நிறைந்திட வாழ்விள்ளின்
யயனெனுங் கணைக் கைவிட் டேகினர்
நயமுள தலைவர்தம் மண்டபத் திற்கே.

199

86

மரணமுன் சேவகன் வாசலீல் நின்றுன்
தெரிவறி யாதவத் தெண்கடல் தாண்டியே
உன்னுடை யோலைகொண் டென்னிடம் வந்தான்
இரவு கறுத்ததென் னுள்ளம் பயங்தேன்
ஆயினெண் னவனைநான் அங்புடன் வாவெனத்
தீப மேந்தியே சென்று வணங்குவேன்
வாயிலில் ஸிற்பதுன் சேவக னன்றே
ஏந்திய கையுடன் இருக்கண்ணீர் மல்கவே
போந்தவன் பாதத் துளஞ்சரண் வைத்தே
அஞ்சலி செய்வேன் அவன்தொழில் முடிந்ததும்
ஏஞ்சிட வெண்ணைவிட் டேகுவன் காலையில்
கருநிழல் மட்டுமென் கண்முன்னின் றிடுமே
தனிமனை யிருந்துநான் உன்றர வெதிர்பார்த்
தெண்ணையு முன்பத்த தர்ப்பணஞ் செய்வனே.

87

நம்பிக்கை யின்றியே யெனதுசிற் றில்லத்து
நாலுமு ஸெயுமலைந்தேன்
நாடியே தேடினே னையினா னைக்காண
நல்லரு ஜெனக்கில்ஸையே
நம்பனே யெனதுமனை சிறித்தில் மறைந்தபொருள்
நாளுங் திரும்புவதிலை
நானுன்ற னெல்லையில் மாளிகையின் வாசலீல்
நயமுடன் தேடிவங்தேன்
செப்பொனே ரந்திவா னத்துடி வீதானமே
சேர்ந்துணைப் பார்த்துங்கிறேன்
தேரினச் சாகுவத வெல்ஸையில் தேயிதிற
தேர்ந்துமறை பொருளில்ஸையே

நம்பினே ரின்பமொழி யாதுகண் ணீருடு
நன்றுதெரி முகமொளிவதில்
நாதவென்வெறுவாழ்வையாழியிற்றேயுத்தெண்டு
நல்லபு ரணமாக்குவாய். 201

சருவமுமொன் நென்றே சரியா யுணர்ந்தொருகால்
நிருவிகற்ப மாக நிலைத்திடநீ செய்தருள்வாய் 202

88

பாழான கோயிலுள தெய்வமே யுனதுபுகழ்
பாடுதல் மறந்தவீணை
படுமணி பிரட்டியே யந்திவே ணைப்புசை
பண்ணுதல் மறந்து போனார்
குழாக வந்திடுங் தென்றல்பூங் காவில்மலர்
செய்தியைக் கொண்டுவந்துன்
தூயதனி யாலயஞ் சேர்க்குமே யம்மலர்கள்
தூவவொரு பக்தனில்லை
தாழாது பழையனின் பக்தனெங் கெங்கெலாம்
தாண்டியலை கின்றுனவன்
தாவென்று கேட்டவர மின்னுங் கொடுத்திலாம்
தனியாத வேட்கையோடே
கேளாது மறுபடியு முன்முனே மாலையிற்
கேவல மளிந்துவருவான்
கேடில்பல வீழுவாள் பூசனை யிலாதுன்முன்
கெட்டுக் கழிந்தவீணை. 203

பாழான கோவிலிற் பதிக்தநூள் தெய்வமே
பூசனை யின்றிகல் விரவுகள் போயின
தீபமேற் றதற்கோ திருவுடை யாரிலை

கைவிளை தேர்ந்த கருத்துடைச் சிற்பிகள்
மெய்வினை யுருவினம் பலகண் டன்றே
காலவெள் எத்திலே யவையுங் கரந்தன
பாழடை கோவிலிற் பதிந்தருள் மூர்த்தியே
மறப்பிலா மறதியில் மறைந்திருங் தாயோ. 204

89

வேண்டா மெனக்கினிப் பெரியசொற் பேச்சுகள்
விதித்து னெணைய னண்டான்
வேண்டுமே விரகசிய மாகவே பேசுவேன்
வெற்றுரைகள் சூற மாட்டேன்
பூண்டவென் னுள்ளத்தி னுரைபெலாம் பாட்டாகப்
போர்த்துவெளி யிட்டு வருவேன்
பூபதியி னுவண்த தோடுவார் வாங்குவார்
விற்பார்க் கொல்லாரு மே
மூண்டான் பகலிலே வேலையின் நடுவிலே
முற்றுத பருவத் திலே
முந்தீவிடை பெற்றனன் பருவமிலை யாயினும்
முகைவிரிக வெனது காவிற்
தீண்டுமிசை வண்டினம் சோம்பவிசை செய்யவே
தீமையொடு நண்மை யென்னும்
தீராத போர்செய்து காலங் கழிந்தனன்
திருவருள் சிறந்த தன்றே. 205

இளமையின் வெறுநா கொன்னுட னுடிய
குழக்களின் நென்னைக் கூவி யழைத்தான்
சுடுபியில் வோலை சற்றுமறி யேன. 206

90

காலன் வந்து கதவைத் தட்டும்பொழு
தேவ வேயவர்க் கேதுகொடை யுண்டோ
சால வேங்கைந் திட்டவென் வாழ்வெனும்
கோலப் பொற்கலம் கொள்ளென வைப்பனே.

வெறுங்கை யோடவன் ரெல்ல விடுவனே
சிறந்த வென்விருங் தாடிவங் தானைநான்
நிறைந்த வேணி விரவு பகலெலாம்
கறந்த திஞ்சவைத் தேறலீக் காட்டுவேன். 208

இந்த வாழ்வு முடிவுறு மந்தகாள்
அந்தகன் வந்து வாசலிற் தட்டுவான்
சொந்த மாயவென் வாழ்வி னுழைப்பெலாம்
எந்தை கொள்கெனச் சிந்தி விடுவனே. 209

91

மரணம் யென்றன் வாழ்வின் நிறைவன்றே
மரணம் வாவெனக் கொன்றுரை காதினில்
மரண மேயுனக் கேயிரவு பகல்
திரண்மா யின்ப துன்பங்கள் தாங்கினேன். 210

அந்தரங் கத்தி லேயுனக் காகவென்
சிந்தை யும்பொரு ஞும்மற்று மாசையும்
சொந்த மாகவை லாமென தன்புமே
தந்து வைத்தனன் இத்தனை நாஞ்மே. 211

கடைக்கண் னுலொரு பார்வை கடாட்சித்தால்
கடைத்த வாழ்விதென் சொந்தம் தாக்குவேன்
தொடுத்த கண்ணி மனைளனேன் கையது
பிடித்துச் சூட்டியுன் தேடிருள் போவனே. 212

92

இங்கிலக் காட்சிகள் எல்லா மிழங்கே
மன்னுமென் வாழ்வு மெளனமாய் விடைபெறும்
விழிமறைந் திடவிழுங் கடைத்திரை நாஸ்வாழ்
வொழியும் நாளையே யணர்ந்திருக் கீன்றேன்
ஓழியினென் தாரகை ஆரிருள் காக்குமே
போயகா லைக்கதிர் மறுபடி பொங்குமே
இன்பதுன் பென்னும் அலையெறிந் தார்க்குமே
பின்னு நாழிகைகள் மன்னிபே மடியும்
என்கண வாழ்விதன் எல்லையை வினைத்தால்
கால மற்றதோர் காலங் தோன்றுமே
இறப்பெனு மொளியினு லிங்தமா நிலத்தின்
பெருச்சி கண்டுகான் பெருமித மடைவேன்
தாழ்க்கவை யெளியவை யன்றே பெரியவை
வேண்டு மென்றுகான் வீணுக் கழுதவும்
வேண்டா திருக்கப் பெற்றவை யாவையும்
இகழ்ந்து தஸ்விய வெல்லா மின்று
புகழ்ந்து போற்றுதல் புரிந்தே ணைனே 213

93

விடைபெற் றேஸ்பிரி யாவிடை கூறுமின்
கடிது தாழ்த்திச் சிரங்குவித் தேவிஸ்தோ
நெடிது காலமும் மோடிருங் தேவினிபி
படியி லெண்மனை யாட்சி துறக்கிட்டேன். 214

• ஏற்ற ருள்விரி தோகையில் சாவிதான்
சாற்று வீரன்பி னுலொரு வாய்மொழி
போற்றி நீர்தங்த வைக்குள் வோகைம்மா
நூற்றி எல்லெளி காஸீ யொளிஸ்துதே. 215

இருளை கீக்கியென் னுள்ளத்தை யேமலர்ந்
தருள வித்த விளக்கு மலைங்ததே
வருக வென்றெரு கட்டளை வந்ததால்
பெரிய யாத்திரைக் காயத்த பாகினேன். 216

94

விடைபெற் ரேண்குப் சோபனங் கூறுமின்
நடையிற் பாதைநற் காலை யழகுடன்
படியிற் கண்டது வானத்து வைகறை
முடிவில் சோதிப் பொலிவுடன் நின்றதே. 217

கையி லென்னகொண் டேகுவை யென்றுக்கீர்
நொய்ய வென்னையொன் றும்மற்றுக் கேட்கலீர்
கையி லொன்றிலை யாயினு முள்ளத்தே
செய்ய வார்வும் நிறைக்கு கிடந்ததால். 218

நண்பர் காளென் திருமண மாலையைப்
பண்பொ டேயென் கழுத்தனிக் தேகுவேன்
மண்ணில் யாத்திரைக் காரர் கவுயக்தான்
எண்ணி டேனெனக் கேனது வேண்டிலேன். 219

வழியி லெத்தனை துன்பங்கள் சேருமென்
றவிவ தில்லையெ னுள்ளம் பயத்தினால்
வெளியில் மாலைவின் மீனோளி செய்யுமென்
வழியின் யாத்திரை வந்து முடிந்திட. 220

மன்ன வன்திருக் கோயிலின் வாயிலில்
துன்னு மாலையிற் சந்தியின் வேளொயில்
மன்னு சோகச் சுருதி கலங்கிட்ட
பின்னு கீத மெமுந்திசை செய்புமே. 221

95

இப்பிறவி வாரகூத் தாண்டியில் வாழ்வெங்கி
யிங்குற்ற நாளாறிகிலேன்
இருள்குழு ரஸ்லிரவி வானவொரு காட்டிலே
இனிதுமலர் முகையென்னவே
அப்பனே யெல்லையில் மாயையின் நடுவிலேனை
அருளொளியி னல்விரித்தாய்
அழகான காலையில் விரிந்திடுஞ் சோதிதைனை
அனுபவித் திடுகெனத்தே
இப்புகிக் கன்னியன் யானல்ல னறவரிய
உருநாம மில்சக்தியே

என்னுடைய வன்னையா யென்னைக் கரத்தெடுத்
தேத்துமென வணர்கின்றெனே
தப்பியென வாழ்வழுதி வடைகின்ற காலத்தில்
சாவென்ற சாயலாகச்
சுற்றுமச் சக்தியே மறுகணக் தோன்றுமிது
சாஸ்வதம் சிகழ்வதறிவேன். 222

தாய்மூலை யருந்திடுஞ் சேயினை யொருமூலை
மார்பினை யகற்றிட வழுதிடு மாயினும்
மறுமூலை யுண்பதற் கிட்டதும் மற்றது
முறுவலிப் பதுபோற் பிறப்பிறப் புண்டே. 223

96

காண்பதற் கரியவெல் லாமிந்த வாழ்விலே
கண்டுகொண் டேணையனே
கருதரிய வொளியெனுங் கடலிற் பரங்கிட்ட
கமலங் கரங்ததேனை
மாண்பா யருந்தினே னேழைமற் றெண் னரிய
மாயா விகாரவுருவாம்

மண்வீடு கட்டியே யாடினேன் பாடினேன்
 மலருமரு வற்றவருவைக்
 காண்பேன் கருத்தினாற் சுட்டியுங் தொட்டுமறி
 கில்லாயுன் பரிசத்தினால்
 காயமெல் லாம்மலர்ந் திட்டதென் பேளிஃதே
 கடைசியாய்க் கூறுமொழிகாண்
 வானும் முடிந்தைந்து கரணம் மதிந்தின்று
 மரணம்வங் தெய்துமேனும்
 வாவென்று கூறுவேன் வேறேன்று கூறி வேலன்
 மறுபடியு மதுவேசொல்வேன். 224

97

என்னுட னட வியற்றிய காலைந்
 உன்னை யாஅரென் றுசாவிய தில்லைநான்
 வெட்க மறியேன் பயமறி யேனியான்
 நட்பினன் போலவே நகைமலர்ந் தாடினேன்
 காலையிற் கண்வளர்ந் திடுகையில் வந்துச்
 சாலவு மென்னுடைத் தோழன் போலவே
 கூவி யழைத்துக் குன்றதோ றலைவாய்
 ஆவியை யருக்கிடும் அரியால் விசைதான்
 பாடுவை யவற்றின் பரிசறி யாதுநான்
 கூடியே பாடுவேன் உள்ளங் குதித்திட
 ஆடல் முடிந்ததின் ரூகவென் கண்முன்
 கூடிய காட்சியின் கொள்கைதா னென்னே
 உலக முஸ்பதம் பணிந்தே
 அலமர ஸின்றவின் னுடுத்திர ஸடங்கவே. 225

நான்பெற்ற தோல்வியின் மாலைக எணிந்துன்னை
 நன்று யலங்கரிஃபேன்
 நயமாக வுன்னிடஞ் சரணடைத் வின்றியே
 நான்தப்ப வலிமையுண்டோ
 உன்பெற்ற வயிர்வாழ்வி ஒண்டான் பந்தங்க
 ளோங்குதுன் பத்திலூறி
 யுடைபட்டு மாயமாய் மறையுமே யுள்ளீடு
 தொன்றுமில் லாதவுள்ளம்
 வான்பெற்ற தெள்ளமுத மென்னவே குழல்போல
 வருகான மழைபொழியுமே
 வாப்மடுத் திட்டகல் தானுங் கரைந்திடும்
 வலியவை னகங்தைதேயும்
 தேன்பெற்ற சத்தளக் கமலமெப் போதுமுகை
 சிந்தியவி மாதுவிடுமோ
 திருவருள் செய்துநீ வாவென் றழைத்திடும்
 சாவினைச் சரணடவனே. 226

99

குக்கானை நான்கை விடும்போது நீயதைத்
 தொடுதற்கு கேரமென்றே
 சொல்லா தறிந்திடுவ னேனேவிவ் வீனை
 சுகமில்போ ராட்டமிங்கே
 இக்கார ணத்தினால் என்வேலை யெல்லா
 மிமைப்பொழுதி லேழுடிப்பேன்
 என்பேதை இதயமே உண்தோல்வி யைப்பொறுத்
 தின்பா யடங்கிற்பாய்
 கிக்கால் வருங்காற்றி னேவே ரதிர்ச்சியும்
 சிறியவென் தீபத்தினாத்

தெரியா தணைத்திடும் மீண்டுநா னேற்றவவை
செய்வது மறந்துளிற்பேன்
இக்காலம் நானினிப் புத்தியாய் நீவரும்
எல்லையைப் பார்த்துளிற்பேன்
இருளிலே பாயினைக் கீழே விரித்துள்ளை
யேற்பதற் கேங்கினிற்பேன்.

227

100

உருவ மென்ற கடலிடை மூழ்கியே
அருவ மென்ற முழுமளி தேடினேன்
திரிவ தில்லை யிரித்துறை தோறும்நான்
உருவங் தேயென் புயற்பட கேறியே.

228

கிரையில் மோதித் திரியுநாட் போயின
விரைவில் மானிற வாவிறப் பெய்துவேன்
கரையி லாதபே ராழியி னுழத்தே
கரையும் நாதமில் தேசபை செல்வேன்.

229

வாழ்வெ னுமிந்த யாழினை யேந்தியே
குழுஞ் சாஸ்வத மாய சுருதிசேர்த்
தாழ்வ னின்பத்தில் மற்றது மாண்டபின்
நீழும் சாந்தி மெனனம் பிலைத்திடும்.

230

101

சந்ததமு மினியங்ற் கீதங்கள் பாடியே
தரிசனஞ் செய்வருவேன்
சாற்றுமிக் கீதங்க னேயெனக் கொளிதந்து
சர்வமுங் காட்டியருஞும்.

இந்தைதனி மூணர்வுதங் தெனதுசிற் றலகினைச்
சோதிமய மாக்கினல்

செம்பையா மறிவினையு முதவியே தெரியாத
சிலவழி களைத்திறந்தே

எந்தையென் னுள்ளத்து வானவெளி யேயிலங்
கெண்ண ற்ற விண்மீறையும்

எனியனேற் குக்காட்டி யிரவுபக லெப்பொழுது
மின்பதுன் பென்னுமுலகில்

சொந்தமாம் மாயா ஷ்காரப் படைப்பையுஞ்
சுவைத்திடச் செய்துவைத்தே

சொர்ணமய மானவச் சோதிமா ஸீகைவாயில்
சுற்றிக் கொணர்ந்துவிடுமோ.

231

102

உன்னை யறிந்தனன் என்று புஞ்சினன்
ஓவியத் துன்னுருக் கண்டவர்கள்
என்னை யடைந்து வியந்து முகம்நோக்கி
யாரிவர் யாரிவர் கூறுமென்றார்.

232

ஆரறி வாரது யானறி யேனென
அங்கவ ரென்னை யிகழ்ந்தகன்றூர்
சீரிய சின்னச் சிரிப்புச் சிரித்தங்கே
தேவர் பிரானேசி வீற்றிருந்தாய்.

233

என்று மழியாத கீத விசையினில்
எந்தை யுனைச்சில பாடிவிட்டேன்
ஒன்றும் அறியாதேன் உள்ளப் பெருக்கினால்
ஒது மவைக்குரை யோதுமென்றார்.

234

ஆரறி வாரது யானறி யேனென
அங்கவ ரெள்ளை யிகழ்ந்தகன்றூர்
ஸ்ரீய சின்னச் சிரிப்புச் சிரித்தங்கே
தேவர் பிரானேநீ வீற்றிருந்தாய்.

235

103

அங்கென விங்கென வின்றி யடங்கலும்
ஆகிய வன்னடியென்
ஐப்புல என்கு விரிந்து பரக்தோர்
அஞ்சலி செய்திடுமே
எம்பெரு மானுன தின்பெழி லாயபொன்
எப்பல வாயிலிலோர்
கும்பிடு செய்ய நிறைமுகில் போலக்
குணிந்திடு மென்மனமே

236

பாடிய கீத நதிகளெல் லாமோரு
பாதையி லோடியுனைத்
தேடிய வந்துநின் மோன வலைக்கடல்
சேர்ந்து கலந்திடுமே
நீடிய குன்றுறை சேக்கை நினைந்தெழு
நீள்சிறை யன்னமெனக்
கூடிய வென்னுடை வாழ்வெனும் யாத்திரை
குறுகிய துன்னடிக்கே.

237

தொஞ்சவி முற்றும்.

அனுபந்தம்

தாகூரின் வேறு பாடல்கள்

1

கார்முகிற் கங்கு லாவனித் திங்கள்
கனையொலி விசம்பில் வெள்ளிகள் மகைந்தன
மனையும் வீதியும் ஒளிவிளக் கவிக்தன
வீட்டுக் கதவுதாள் பூட்டுச் செறிக்தன
போதி காதன் மேதகு சிடன்
மெய்த்தவ நிறையுப குப்த னென்பான்
வடபால் மதுரையில் கெடுமதிற் பாங்கர்
புழுதி மலிந்த பூதலம் பாயலாம்க்
குடங்கை யணையில் கெந்துயில் கொண்டான்
கொண்டவன் மார்பி லொண்டொடி யணிந்த
செஞ்சிலம் பரற்றஞ் சிறி படலும்
துயிலி னீங்கித் துடுமென வெழுக்தான்
மங்கை யொருத்தியின் செங்கை விளக்கொளி
புண்ணியன் கருளைக் கண்ணினை தாக்கின
யாரையோ மற்றிவள் பேரியல் மூதார்
ஆடல் சான்ற நாடகக் கணிகை !
அனிமணி குயிற்றிய பணிநிறை பூட்டிய
வெண்ணமை நீலப் பூந்துகில் சாந்தி
இளைமை சொட்டிய பழமது மாங்கி
பெண்ணமை கணிய அண்மையில் நின்றூள்
கையில் தீபம் தாழ்த்தியம் முனிவன்
பொய்யறு தவமலி நிறைமுகங் கண்டு
ஒய்யெனப் பாய்க்கு மெய்யெலாம் நடுங்க
அறியேன் சிறியேன் ஆற்றிய பெரும்பிழை

தவமுதி ரிளையோம் பொறுமதி மற்றிப்
புழுதிப் பாயல் அடிகளுக் கடாதென்
வளமரினத் துயில வருடென் அழைத்தாள்
காலம் வருமப் போதுநான் வருவேன்
சில முடையாம் செல்மதி யின்றெனப்
பாலசங் யாசி பகர்ந்தன எப்போ
இருள்நிறக் கங்குல் சிறுக்கை புரிந்தென
இடையிடை மின்ஸிப் பெருமழக் கெடுத்துத்
நுடியிடை கடுங்கப் பெருமழை பெய்தது
சாலையில் நின்ற செழுமரச் சினைள்
விரைமல ரேந்தி வில்லென வளைந்தன
நாரத் தெழுங்கு தென்றலோடு கலந்த
காதற் குழலோலி கடிதுவங் தணையும்
மூல்லையங் காட்டில் மலர்விழாக் காண
சென்றனர் அங்கரச் செல்வ ரெல்லாம்
வானத் துச்சியிற் பால்நிற முழுமதி
நந்தடி யற்றவங் கர்விடு சாயல்கண்
டந்தரத் துலவவச் சுந்தர சிசியில்
கன்துயி லாது காதல்நோய் கொண்ட
பூங்குபி வினக்கள் பொறுமையற் றரிந்து
தேமாஞ் சினையிற் கூழுறை செய்தன
தன்னங் தனியே நன்னகர் கடந்து
மெய்த்தவ நிறையுப் குப்த வண்ணல்
கெடுமதிற் பாங்கர் நின்றவன் கண்டான்
புண்ணிறை மேனியள் பெருநோய் கொண்டவள்
ககர்நீக் குற்றுப் புறநகரச் சாலையில்
ரெல்லுமோர் வழியிற் கல்லெனக் கிடந்தாள்
யாரிவ என்று வாரிமடி சேர்ந்தான்
உ.ஏ.ஏ.ஏ.ஏ. வாயில் கறும்புன ஓட்டினன்

எரிந்த புண்ணிற் கைல மூட்டினன்
கொடுமை தீர்ந்தவக் கோதை யுரைக்கும்
கரு ணையுள்ளத்துப் பெரியோம் யாரென
யானுனைக் கானும் காலம் வந்ததுப்
பாலசங் யாசி யானெனப் பகர்ந்தான்
சிலத் தவமலி கோல்மா னவனே

238

2
பசித்தது சிராவதி நகரம் பலநாள்
புசிப்பதற் கின்றிப் புலம்பினர் மக்கள்
தாய்நினைக் தூட்டும் பாலருங் தாது
காண்டகு சிறுவர் மாண்டனர் பலரே
பருக்கை யறியா திருக்கையி அணங்கி
மால்கொண் டயர்ந்து மடிந்தனர் பலரே
நக்சப் புகையுண் டிறந்தவர் போன்றூர்
அச்சிரா வதியுறை மக்க ஜௌல்லாம்
உண்டி வழங்கி யுபிர்கொடுத் துதவும்
தொண்டினை நும்முள் யாவரே தொடங்குவிர
என்றுதஞ் தேடரை வினவினை சாக்கியக்
குன்றினி அதித்தவக் கருணைச் சோதியான்
தூங்கிய தலையன் சோர்ந்த நெஞ்சினைன்
தனபதி ரத்தினு கரணெனுஞ் தீடன்
ஆரிய வென்னிதி யறுமடங் கெணி அும்
கூரிய விப்பகி குறைக்குமா றறியேன்
என்றனன் வென்றிவேற் கொற்றவன் தனபதி
சயசேன் எழுங்கு நயமுற வுரைப்பான்
குருதி சோர விருதயங் கிறி
உயிரே யெனி அும் பரிவுடன் ஈவேன்
என்னகத் துணவிலைப் புண்ணிய வெனலும்

பெருநிலத் திருவுடைத் தருமாபா வெழுந்து
புலம்பு நெஞ்சினன் கெட்டுயிர்த் துறைக்கும்
மழைவளம் மாறி வயல்வினோ வற்றன
அரசிறை கொடுக்க வழியறி யாதேன்
அன்னங் கொடுக்க என்செய் வேணன
விதியிற் பிச்சை நாடொறும் ஏற்றுனும்
ராதுவின் தனிமகள் ஒதுக்ப பிரியை
கதுமென வெழுந்து மதியுகக் கோட்டி
ஐய யானது செய்வனென் றரைத்தாள்
யாங்கனங்கு செம்குதி பூங்கோடி நீயொரு
பேதைகால் ஸென்றவ ரோதின ரிகழு
வல்பெரு வறுமையே சின்பெருஞ் செல்வமென்
ரூதர வடனவ எறைந்தன என்றே. 239

3

எழுந்தது புத்த பானு எழுமினே நகரத் திரே
குழங்கதகள் போல் தீளக் கொள்ளுதல் துக்க மென்னே
கள்க்காலில்கருணை மூர்த்திக்காக நான்கலங்கொணர்ந்தேன்
உளங்கொளக்கொடுமினென்றான் உத்தம நெருக்கற்சிடன்
காலையங் குதய வானிற் கதிரின் கூட்டம்
ரோலையிற் குயில்கள் பாடத் துவங்கின துயின்ற தங்குர்
காலையிற் கலங்கை கொண்டு சார்ந்தவச் செம்மல் தானும்
நலமிட்டெழுமினின்னேஉளங்கொளக்கொடுமினென்றான்

சிராவலி ககரத் துற்ற செம்மனத் தவசே செங்கி
ஒருவருக் கில்லையென்னு துலகுயத் தருமீம வானம்
தருநிதி யில்லை யென்று தயக்குவார் தமக்கு மேலாம்
ஒருக்கற்கொடையேகெஞ்சிலோங்குகற்றுறவுகொள்மின்

வேறு

என்று கூறி யெழுந்தகக் காலையில்
பொன்று மாற்றி யாதவிப் பேருரை
கன்றி வாடிக் கலுழுந்து கண்ணீர் விட்டு
நின்றனள் ளோரு நீள்விழி மாதராள் 243

துஞ்ச வாழ்வ கண்க்கொறும் தோற்றுபிப்
பஞ்ச பூதப் பகடப்பினி லின்பமோர்
கிளுகித் தாயினுங் கிட்டுவ தில்லையால்
நெஞ்சில் நற்றுற வேகெறி யென்றனர். 244

ஆங் நகர்வனி கச்சிசல்வ ரிவ்வரை
சொன்ன கேரக் துவங்கித் தாறவினில்
மன்னி யுள்ளம் மறுகினர் மன்னவர்
மன்ன அங்கன் மகிழ்வெயம் மட்டடன்றுன் 245

வேறு

திறக்கன விதியிற் சாளர மெல்லாம்
அறங்கரு நெஞ்சத் தடிகளத் தெருவில்
பாத்திர மேங்கிப் பிச்சையென் றிரக்கும்
காட்சியங் நகரைக் கலக்கிற் நன்றே
சிதிய மிகுத்தவங் நகர வைசியர்
பொன்னுகன் மணியும் சொரிந்து போற்றினர்
வள்ளல் மற்றவை கொள்ள மறுத்து
பெருங்கிக் குவிய லட்சகஞக் கேளே
பெரிதென மதிக்குமப் பொருளெது கொடுமின்
என்றனும் வணிகர் சென்றனர் மடிந்தே
மன்னவர் மன்னனும் அரமசீன புக்கான்
கன்னகர் குவித்தவங் நவநிதி விட்டே.

வறுமையு நோயுஞ் சிறுமையு மல்கிய
செரியில் மூலையிற் சென்றனன் பிக்கு
பாத்திர மேந்திப் பகவதி பிச்சையென்
றேத்திய குரல்கேட் டங்குவங் துற்றுள்
சிறுமன் குடிசையி விருந்தவோர் பெண்மனி
சேவடி தொட்டுச் சிரகில் வைத்தாள்
சற்றே பொறுத்தருள் தண்ணிலி யுடையோய்
என்றவள் விரைந்துதன் மயையகம் புக்குத்
தான்னிங் திருந்தவுச் சேலைக் கங்கலை
ஒழ்யென வரிந்தே கொள்கென வெறிந்தாள்
சிறுமனைக் கதவவள் மானங் காக்க
ஐயவென் னுடைமை யனைத்து மிளிதென்
வாழ்க்கீ யன்னுய் வாழ்ந்தனை யிதனுல்
உன்கொடை யுலகுக் கிணையிலை
யென்று கூறி யேகினன் முனிவனே.

246

4

மன்னவன் பிம்பி சாரன் மாழுனி யான போதி
மன்னவன் தனக்கோர் கோவில் வகுத்தனன் சலவைக்
[கல்வில்

மின்னுறன் மேகம் போல விளங்குமத் தாது கோபம்
மன்னிய வளத்தாற் கல்வில் வகுத்ததோர் வணக்கம்

[போதும் 247]

மாலையி லரச கோட்ட மங்கையர் மடவரர் மற்றுங்
காலனை பொத்த கண்ணார் காந்தனாஞ் செங்கை பொங்க
மாலையும் பூவுஞ் செம்பொன் மணிவிளக் கேங்கி வந்து
சிலமே ஞான மூர்த்தி ரேவடி சரண மென்பார். 248

அன்னவ னிறந்த பின்றை யவன்வழி யரசு செய்வான்
சொன்னவங் கெறியை வாளாற் றுடைத்துவெங் குருதி

[கொண்டே

தன்மதம் சிறுவி வேத வேள்விகள் தழழக்க வென்றே
பன்னரும் பொத்த தூல்கள் ஆகுதி பண்ணி னனே. 249

மாழுது வேணி லோர்காள் மாலைவங் திறத்த தாக
கோழுனி பரவு மன்பால் கோப்பெருக் தேவி தோழி
சீமதி யென்பாள் கங்கை சேர்ந்து சீராடிக் கூகறில்
சூழலி கலமும் பொன்செய் புதுமணி விளக்குக் கொண்டே

ஆயதன் தேவி முன்னர் அஞ்சவி செய்து செவ்வேல்
பாய்வது போன்ற நோக்கி யவள்முகம் பார்த்த போது
காயமு நடுங்க வெம்பிக் கனன்றுளம் பயந்து தேவி
வேடுற தோளி தன்னை விழுமென வெகுண்டு பார்த்தாள்.

செய்வது சிறிதுக் கீதாய் செத்திட உறுதி கொண்டாய்
வெய்யவெம் மரச னுணை விலக்கினுய் போதி நாதன்
வைகுமக் கோவில் சென்று வணங்குவார் தலையை யின்னே
கொய்திடு மரச னின்தக் கொடுகெறி விடுதி யென்றுன். 252

கோப்பெருக் தேவி சொன்ன கொடுமொழி கேட்டு மங்கை
கூப்பினள் கையைச் சென்னி குவித்தனன் வணங்கி மீண்டு
தீப்பொவி வேள்வி முன்னர் திருமணங்கு செய்து காதல்
ஓப்பிய மன்னன் தேவி அமிதையை அனுகி நின்றுள்.

புதுமணங் கண்ட வந்தப் பூங்கொடி கையிற் செம்பொன்
மதியன் ஆடி பார்த்து மைவிருள் கூந்தல் வாரி
விதியென வகல்சீ மந்த ரேகையிற் சாந்து பூசி
ரதியென வழகு செய்தே ரம்மியக் கணவி லாழ்ந்தாள்.

கண்டது மிவளைக் காந்தள் விரலுறு கை விதிர்க்க
ஒன்டொடி கூறும் நின்னால் உறுபழி யற்ற தையோ
கண்ணே தீர் நிற்க வேண்டா கடிதகன் றிடுதி யென்னுத்
தண்மதி யனியாள் நீங்கிச் சார்ந்தனள் சுமதி முன்பே.

அரசிளாங் குமரி யான அழகிய சுமதி யாங்கு
சரிகுதி ரங்கி வேளை சாளாத் தருகே தங்கிப்
பெருகிய காத ஊட்டும் காவியம் பருகி நின்றூள்
உருகியதிக்கோல்போல் உடம்பெலாமுயிர்ப்புப்பெற்றே.

வெண்மலர் தீபங் கொண்டே விமலர்க்குப் பூசை செய்ய
நண்ணிய நங்கை தண்ணைக் கண்டதும் நடுங்கி நெஞ்சில்
எண்ணிய நினைவு மாறக் காவியம் நிலத்தில் வீழுப்
பெண்ணிது துணிவு நன்று பிழைத்ததுன் மதிகா வெண்றூள்

வேறு

எங்கள் நாதனை யேத்துதற் கேகுமின்
செங்கை மாமலர் தூவித்தொ முவம்யாம்
தங்க லீரினித் தாமதஞ் செய்கலீர்
துங்க மாமுனி கோவிற்குத் தோகையீர். 258

என்று கூறித் தலைமிர்க் தேயவள்
சென்று வாயிலங் தப்புர மெங்கலூம்
நின்று கூவினள் கேட்டவ றிற்கிலர்
கன்றித் தூற்றக் கதவடைத் தார்கிலர். 259

வேறு

மன்னவன் மாளிகைக் கோபுரத் துச்சியில்
மின்னிய வெண்கலக் கொடுமுடி மீது
மாலைக் கதிரொளி மின்னி மறைந்தது
வீதிக ளைலாம் வெய்யாருள் பாவ

நகர மாந்தர்த் மரவ மடக்கப்
பகபதி கோவிலிற் படுமணி யிரட்டும்
வேனில் மாலையில் விளங்குகிறீர்ச் சுளைபோல்
வானக வாவியில் வின்மீ னெளிரும்
புத்தர் கோவிலிற் புதுவிளக் கொளிர்விடும்
வித்தையீ தென்ன வீரர் மருஞ்டார்
மரக்கிளை யூடே மரினிகை விளக்கின்
பெருக்கங் கண்டவச் சேவகர் பெயர்ந்தார்
வானுறை யகற்றி வாய்விட் டல்றினர்
யாகை யோநி மடக்கொடி யோயெனப்
போதி நாதன் பூங்கழல் பரவும்
சீமதி நானெனச் செப்பினள் கணமே
போழ்ந்தது வாளே பாய்ந்தது குருதி
வீழுக்கனள் நங்கை விளங்கிய தாரகை
வெணகற் றரையெலாம் செங்கிறம் படர
அவிக்தது புத்தொளி அளவில்பல் லாண்டே. 260

5

மன்னவர் மன்னனே கேட்டி—அந்த
மாமுனி யான நரோத்தமன் போட்டி.
பொன்னுன கோவில் வெறுப்பான்—வேறுயப்
போயோர் மரத்தி னட்டி விருப்பான் 261

கெய்க்குடஞ் சற்றும் எறும்பு—போல
நிறைகின்ற ரண்ப ரிப்பதன்ன குறும்பு
மெய்க்குழு யாவரு மொல்லை—விட்டு
விலக்குர் கும்பிட ஒருவரு மில்லை. 262

பாடுகின் ரூர்க்கல் பாட்டு—அன்பர்
பரவுகின் ரூரவை செவியாரக் கேட்டுச்
குடுகின் ரூரவன் பாதம்—நின்று
துதிக்கின்றூர் மதிக்கின்றூர் என்ன வினோதம். 263

தேனுள்ள பொற்குடம் விட்டு—வண்டு
சிறுமலர் தேடல்போல் சேவடி. தொட்டு
ஆனந்தங் கொள்கிறு ரையா—இனி
அடுப்பது புரிகுவாய் அரசனே மெய்யாய். 264

என்று புதன்றனன் வென்றி—மன்னர்க்
கேவல்செய் யும்முதற் சேவக னின்று
நன்று தெரிகுவ னென்று—சொல்லி
நானில மன்னனும் போயினன் கன்றி. 265

மன்னவன் கெஞ்சகம் நொந்தான்—அந்த
மாதவ னுற்ற மரத்தண்ணைட வந்தான்
பொன்னின் திருக்கோவில் விட்டு—இங்கே
போனதென் னென்றுன் திருவடி. தொட்டு. 266

கடவுளங் கேயில்லைப் பொன்னால்—நீயுங்
கட்டிய கோவிலிற் கசிவில்லா மன்னு
திடமாக நாலைந்து லக்கம்—பொன்னைச்
செலவெசெய் தெனிது வென்ன கலக்கம். 267

சித்திர மண்டபஞ் செய்தென்—நல்ல
சீரான வீதியுஞ் ஶாலையுஞ் சேய்தேன்
சித்திய பூகைகள் செய்தேன்—கடவுள்
நீயில்லை யென்றிடல் உன்னைகான் வைதேன். 268

தெரியுஞ் தெரியு மெனக்கு—கெஞ்சிற்
கிறது மிரக்கமோ வில்லை யுனக்கே
ஏரிதின்ற வீடுக னின்றி—உன்னை
எத்தனை பேர்வந்து வேண்டினர் கன்றி. 269

வீடில்லாச் சோதரர்க் குதவா—இந்த
வீணாந்தெய் கோவி லெனக்கு முதவா
தீடில்லாப் பொருள்செல விட்டும்—சற்றும்
சரமில் லாதவர்க் கருளில்லைச் சொட்டும். 270

என்று மொழிந்தன வீசன்—நா னும்
இங்கே யிருப்பதற் கேமன நேசன்
துன்று பெருங்கோபங் கொண்டான்—மன்னன்
தூரப்போ வென்னுடை நாட்கைவிட் டென்றுன்.

அன்புட னுறத லாக—முனி
ஆசைக் கடவு விருப்பிடம் போக
இன்றைகை நீதுரத் தெங்றுன்—மன்னன்
இருடிக்கு வேங்தன் துரும்பென னின்றுன். 271

6

கங்கைக்கு மேற்குக் கரையோரக் காட்டிலே
குதிரவன் தேரோட்டிச் சென்றுவிட்டான்
ஏங்கள் பசக்களை நாங்களு மோட்டியே
எம்மிடஞ் செல்லுவோம் தோழர்களே. 273

தோற்றிய நாற்று முடிபோலுங் குஞ்சியர்
சண்மைபுக் கீறுபோற் பூனாலார்
போற்றுக் கவுதமன் தீடர்க் கௌல்லாரும்
போகப் புறப்பட்டார் ஆச்சிரமம். 274

கட்டிய உச்சிக் குடுமித் தலைமீது
காட்டு விறகுஞ் சுமங்குதொண்டே
எட்டி நடந்து பசக்களை ஒட்டியே
ஏல்லாருஞ் சென்றுர்கள் ஆச்சிரமம். 275

வந்து குருதேவன் பாத மலர்களை
வாழ்த்தி வணக்க விழியிலொற்றி
செங்கீயின் பக்கத்தி லட்டனைக் காலிடடுச்
சிட ரொழுங்கா யிருக்தனரே. 276

கூறு மறிவரை கேட்டன ருள்ளத்திற்
கொண்டு நினைந்தன ரங்கிருந்தார்
வேஏரேர் புதியவ னங்குவங்து நின்றுன்
வியப்புடன் நோக்கினர் எல்லோரும். 277

தாமரைப் பூப்போல் மலர்ந்த முகத்தினன்
சற்குணங் காட்டிடுங் தோற்றத்தினன்
மாமரப் பூங்குயில் போலுங் குரலினன்
வந்தங்கு நின்றுன் புதியவனே. 278

வாச மலரும் மதுரப் பழங்களும்
மாதவன் சங்கிதி யிற்படைத்தே
நீச முடனவன் சேவடி கும்பிட்டு
நின்று சிலமொழி கூறிகுவான். 279

எம்பெரு மானே சரணஞ் சரணமிவ்
வேழழ பெயர்சத் தியகாமன்
செம்பொருள் கற்றிட உன்னை யடைந்தனன்
திருவருள் செய்யென் நிரங்தனனே. 280

வாழ்த்தி யிருவெனக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு
மற்றவ நேர்ப்புறத் தேயிருந்தான்
ஆழ்ந்த நினைவுடன் சிட ரவளையும்
ஆசானை யும்பார்த்தார் மாறிமாறி. 281

அங்தன ரன்றியே யாவர் விரும்புவர்
அரியமெய்ஞ் ஞானப் பொருளத்தை
மைந்தவன் தன்குலம் யாதுசொல் வென்றனன்
மாதவ ஞகிய கோதமனே. 282

ஐயா வெனது குலமறி யேனியான்
அன்னையைக் கேட்டு வருவனென்றே
பொய்யாத சத்திய காமன் விடைபெற்றுப்
போயினன் தாயிடம் வேகமதாய். 283

தப்பான குலமென் றறிந்துகொல் லோவாற்றில்
தவனைக் கொல்லாம் கறகறத்த
கைப்பான காரியங் கண்டவர் போலவே
கண்ணைச் சிமிட்டின் தாரகைகள். 284

கையினுல் நீந்தியுங் காலால் நடந்துமோர்
கால்வாய் கடந்து கரையடைந்தே
செய்ய கிராமத்து மூலையில் உள்ள தன்
சிறுகுடில் சேர்ந்தனன் செல்வனுமே. 285

எல்லாரும் நித்திரை நல்லாகக் கொண்டிட
என்மகளை யின்னுங் காணேனென்றே
அல்ல ஹுடன்னின்ற அன்னைகள் டோடிப்போய்
அவனை யணைத்துக்கி மோந்தனளே. 286

ஆரியன் தன்னிடஞ் சென்றனை மைந்தனே
அருளிப்பா டென்ன வறைகடவெனச்
சிரிய வென்னுடைத் தங்கதயார் பேரினைச்
செப்ப வேண்டுமென்றுன் அப்புதல்வன். 287

ஆரு மறியாத மெய்ப்பொருள் கேட்டிட
அந்தண ரேதகு மென்றுரைத்தார்
சீரிய வென்னுடைத் தந்தையார் பேரினைச்
செப்ப வேண்டுக்தாயே இப்பொழுதே. 288

பூவைப்போற் கண்ணினை பூவியை நோக்கின
பொற்குரல் கம்மிய துள்ளுக்கம்
நாவைத் தடுத்தது மென்மைக் குரலிலே
நற்று யுரைத்தன ஞுற்றுதெல்லாம். 289

இல்லாத ஏழைகான் கிற்கில பேர்களுக்
கேவல் புரிந்தனன் பாலியத்தில்
நல்லா னருளினால் நீவங் துதித்தனை
நாயக வில்லையென் கண்மனியே. 290

சாபலை மற்றிது கூறினவ் புத்திரன்
சத்திய காமனுங் கேட்டிருந்தான்
சேவலுங் கூவிற்றுச் சேரிருள் மாய்ந்தது
திக்குங் கிழக்கு வெஞுத்ததுவே. 291

வட்ட மானதங்க வட்டிலைப் போலவே
வரிசை மரங்களின் மேலாக
எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு பானு வெழுந்தனன்
இருடியுஞ் சிடரும் முன்னெழுந்தார். 292

கங்கையி லேயாடிக் கூந்த லுதறியே
காலைக் கடனு முடன்முடித்தார்
அங்கு பழைய மரத்தின் நிழலிலே
ஆரியன் முன்பாக விற்றிருந்தார். 293

ஆரங்கே வந்தவன் சத்திய காமனே
ஆரியன் சேவடி போற்றுகின்றுள்
இருரை யும்முரை யாமல் மவுனமாய்
ஒதுங்கி நின்றுனங் கொருபுறத்தில். 294

அன்புங் தழையும் அருளும் பொறையும்
அளப்பருங் கல்வியும் மெய்க்கிலையும்
செம்புலச் செல்வமும் உள்ள கவுதமன்
சிறுவனைப் பார்த்துச் சிரித்தனனே. 295

என்னசொன் னளன்னை தந்தையின் பேரென்ன
யாதுன் குலமென்றுள் கோதமனும்
அன்னைசொன் னடத்தலா மொன்றும் விடாமலே
அத்தனை யுஞ்சொன்னான் சத்தியவான். 296

வாட்டமில் ஸமுகம் இஞ்சியைச் சப்பிய
மந்தி முகம்பேல மாறினவே
முட்டியே தென்கூட்டில் ஈக்கள் இரைதல்போல்
மூசென் றிரைந்தனர் சிடரெலாம். 297

சாதிப் புரட்டன் துணிபென்ன பாரென்று
தம்முள்ளே சிடர் முறுமுறுத்தார்
வேத நெறியறி கோதம னென்கின்ற
மேலவ னன்புட னேயெழுந்தான். 298

கைகளை நீட்டியே சத்திய காமனைக்
கட்டித் தழுவிநெஞ் சோடனைத்தான்
வையகத் தந்தனர் யாரினு மேலான
வாய்மைத் திருக்குல முன்குலமே. 299

வாய்மையே மேற்குலம் வாய்மையே மேற்குணம்
வாய்மையே நல்ல மென்மகனே
வாய்மையே மேற்கதி காட்டிடும் ஞானங்கள்
மறைகளை லாங்க.று மென்மகனே. 300

அச்சமில்லை பில்லைச் சத்திய காமனே
அந்தனர் தம்மினும் மேற்குலசீ
இச்சைப்படி யெல்லாக் கல்வியு ஞானமும்
ஈசுவன் கொள்ளென்றான் கோதமனே. 301

7

தூரத்தே யமு ஞாதி துள்ளியே
நீரைக் கொண்டு நெனிக்கு வளைந்திடும்
பாறைப் பிண்ணி வளைக்கு கறுத்துயர்
கோரத் தோற்ற மரம்சிறை குன்றுகள். 302

கறையை முன்னி முனிந்து பரந்திடர்
புரியும் பாறை முழுமஞ்ச குழந்திடும்
விரையங்க் தாயை கிளைந்திடு கன்றுபோல்
பரிய வந்து கலங்க வுபக்கி. 303

கீறி விட்டவை ரீயக் கோடுபோல்
மாறி மாறி யழுனையை மண்டிடும்
கீறிப் பாறை கிடக்குமத் தோற்றந்தான்
போரில் ஹீரர் புனிதமெய்க் காயம்போன்ம். 304

சிக்க யர்க்குக் குலகுரு வானநற்
பாக்கி யம்புனி பெற்ற தவத்தினுன்
வாக்கி லேயருள் கொண்டகோ விந்தனும்
சாக்கி யர்மணி போனும் ம்காமுனி. 305

கல்ல லைத்தொழு கும்யமு ஸைக்கரை
கல்லின் மேலிருங் தேமகற யோதினன்
மல்கு செல்வச் செருக்குடை யானவன்
கல்லசீடனு மங்குவக் தெய்தினுன். 306

தேவ தேவனின் சேவடி போற்றினேன்
பாவி நான்பாத காணிக்கை யாகவே
முவு லகும்பெ றவரி தரமொளி
மேவு கங்கண சீமற்றரு னென்றனன். 307

கையில் லேயோன் தெடுத்தனன் உள்ளத்தில்
பொய்யி லாதவச் சிக்கியப் புண்ணியன்
பைய வேயது மெல்லென ஹீழ்த்துபோய்த்
துய்ய நீரிற் கலக்கு மறைக்கத்தே. 308

ஜய வோவென் றலறிக் குதித்தவன்
மெய்யில் வேர்வை மலர்ந்திட வள்ளமும்
கொய்ய வேரகு நாதெனுஞ் சீடனும்
வெய்ய நீரில் விழுந்து தடவினுன். 309

மறையிற் போன மறைபொருள் தேடியே
இறைவன் தன்கருத் தொன்றி யிருந்தனன்
முறையிற் கங்குல் சிவங்கு வெகுண்டது
மறைவுற் றபொருள் கண்டிலன் சீடனும். 310

வேறு

வந்து குருவின் முன்னின்றே
வடியும் நீருங் சோர்வுமாய்
கைந்து மெலிக்கு கூறுவான்
கல்லோய் மீண்டு மொருகாற்போய்

சிங்கு சலத்திற் தேடுவேன்
 தேவ விழுந்த விடங்காட்டும்
 ஐங்கு கோடி கொடுத்தாலும்
 அதுபோல் வளைய வரிடுதன்றன். 311

ஙையி லெஞ்சிய கங்கணத் தையெடுத்
 தைய மற்றது போன விடமல்கே
 வையச் சென்று பொறுக்கி யெடுத்தியென்
 ரூப்யை வைத்த யும்மங்கு வீசினுன். 312

